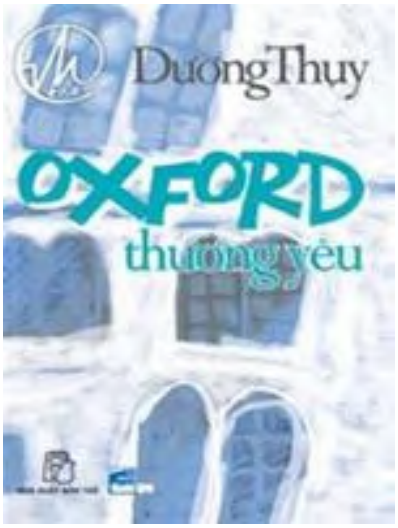

Mục lục

1. Ngỡ ngàng nhập học....2
2. Kẻ gây thù chuốc oán....10
3. Mùa đông cô đơn....21
4. Thành công bước đầu....31
5. Vượt quá giới hạn thư viện....41
6. Mùa thi....52
7. Stress....68
8. Chia tay....77
9. Chiếc xe lăn nhân từ....95
10. Người khách đêm Giáng sinh....104
11. Lisbon đầm ấm....116
12. Người đến sau....126
13. New York sôi động....138
14. Lễ đính hôn sũng nước....148
15. Oxford thương yêu....157
16. Trở về....167

Nguồn: tuổi trẻ + Nutuongcuop – vieteam.com
Copy, paste và edit lại: roka - roka.wordpress.com

1. Ngỡ ngàng nhập học

Cô gái Việt Nam vô cùng rụt rè xuất hiện trước cửa văn phòng giáo sư Baddley sau tiếng gõ rất khẽ. Anh chàng trợ lý có gương mặt rất sáng, mũi thanh và đôi mắt đặc biệt thông minh niềm nở mời cô vào:

"Tôi tin chắc em là Trần Vũ Thiên Kim - Anh phát âm tên cô một cách vụng về nhưng hoàn toàn duyên dáng - Em học hệ Cao học phải không? Giáo sư Baddley dặn tôi đưa em lịch học và cuốn giáo trình này".

Kim vụt trở thành một con người khác, cô vui vẻ và dạn dĩ trò chuyện cùng người trợ lý, đôi mắt sáng long lanh nhìn cuốn giáo trình dày cộp đã được photo sẵn:

- Thật không ngờ giáo sư quan tâm đến tôi như thế - Kim siết cuốn giáo trình vào ngực như thể đấy là quyển thánh kinh làm người trợ lý bật cười - Tôi phải gửi lại anh bao nhiêu tiền photo? À mà anh tên gì? Anh có thể cho tôi địa chỉ e-mail không? Tôi xin học bổng ở một tổ chức phi chính phủ, họ chỉ cho học bổng trong một năm nhưng vì sang đây trễ do thủ tục giấy tờ phức tạp, thầy trưởng khoa nói chắc tôi đành phải kéo dài chuyện học trong hai năm. Anh không tưởng tượng được đâu, tôi khổ sở mấy ngày nay...

- Ồ! Tôi tưởng tượng được chứ! Tôi là Fernando Carvalho - Người trợ lý mỉm cười - Tôi cũng là người nước ngoài mà. Tôi đến từ Bồ Đào Nha. Tôi đã hoàn thành chương trình Thạc Sĩ cũng bằng học bổng của chính phủ nước này cách nay vài năm. Rồi giáo sư Baddley nhận tôi vào làm trợ lý chính, giờ tôi đang trong giai đoạn nghiên cứu sinh. Đây là danh thiếp của tôi, em cần hỏi gì cứ tự nhiên nhé.

Dù Kim còn muốn trò chuyện thêm tí nữa nhưng Fernando đã lịch sự mỉm cười tiễn cô ra cửa. Anh nói thêm như vừa chợt nhớ ra: "Em không phải trả lại tôi tiền photo sách đâu, coi như tôi tặng em một món quà nhỏ để chúc em can đảm lên!". Kim thật sự cảm động, cô lắp bắp cảm ơn rồi bước giật lùi cho đến khi cánh cửa khép hẳn lại và Fernando cùng với nụ cười tươi rói của anh biến mất.

Quả là những phút giây được an ủi sau bao nhiêu sự kiện làm Kim cực kỳ bối rối, đến nỗi gặp ai cô cũng lặp lại điệp khúc: "Tôi chỉ có học bổng trong một năm mà sang đây mới biết chắc phải học những hai năm. Bạn không tưởng tượng được đâu, tôi khổ sở mấy ngày nay...". Cô thuộc týp người sống cần có người quan tâm và đã đắm mình trong sự yêu thương của gia đình từ bấy lâu nay đến mức gần như

không trưởng thành nổi. Hôm qua khi trình diện giáo sư trưởng khoa, Kim bị ông ta phán cho một câu xanh rờn: "Cô sẽ không thể hoàn thành khóa Cao học này chỉ với một năm ngắn ngủi. Thật ra điều này cũng có thể xẩy ra nếu cô đến từ một nước nào đó ở Châu Á có nền giáo dục phát triển như Singapore hay Malaysia. Đằng này cô lại... Đã vậy còn nhập học trễ nữa chứ!". Rồi khi Kim há hốc mồm ra một cách ngu xuẩn "Vậy... vậy thầy khuyên em phải làm sao?", ông ta nhấn mạnh "Chuẩn bị tinh thần và tài chính để nếu phải kéo dài sang hai năm thì cũng không bị hụt hẩng!".

Thấy Kim ngơ ngẩn không buồn trả lời, ông trưởng khoa chép miệng:

- Ở những trường Đại học danh tiếng trên thế giới, đôi khi người ta cũng buộc phải cấp bằng cho những nhân vật đến từ nước ngoài vì lý do ngoại giao hay chính trị. Tuy nhiên tôi không nghĩ cô thích bằng cấp kiểu đó. Cô đã đích thân tìm học bổng sang đây, cô được trường chấp nhận cho nhập học, nên tôi đoán cô muốn có kiến thức thật sự! Thôi cố gắng xoay sở. Tôi thấy không có vấn đề gì!

Kim định nói "Dĩ nhiên, vì đó đâu phải là vấn đề của thầy!", nhưng ông đã ra dấu tiễn cô với nụ cười nhếch môi vừa lạnh lùng vừa giễu cợt.

Kim từ văn phòng khoa Kinh Tế trên phố Manor buồn bã không muốn quay về khu học xá, cô lang thang vào trung tâm thành phố nơi qui tụ những ngôi trường trực thuộc Đại học Oxford. Sang đây Kim mới ngỡ ngàng nhận ra Đại học thuộc loại lâu đời nhất châu Âu này có đến ba mươi chín ngôi trường độc lập khác nhau gọi là "college". Mỗi college trông cổ kính và đẹp kiêu hãnh như những tòa lâu đài với những cánh cổng bằng gỗ được chạm khắc công phu và những ngọn tháp vươn cao quyền quí. Sinh viên và cả giáo sư chạy xe đạp luồn lách vào những con đường hẹp hay những con hẻm nhỏ lót đá di chuyển từ college này sang college kia. Kim biết rồi mình cũng sẽ được vào trong những ngôi trường cổ kính này dùi mài kinh sử, cô sẽ không học cố định ở một nơi mà tùy theo từng môn sẽ đến các trường khác nhau. Kim tưởng tượng mình như Harry Potter buổi đầu ngơ ngác nhập học ở trường Phù Thủy, ngôi trường cổ kính với những lớp học bé tí, những cầu thang đá nhỏ hẹp và những hành lang dài vô định. Và quả thật, bộ phim Harry Potter được quay tại những college ở Oxford. Ở ngoài phố, Kim thấy có rất nhiều khách du lịch và những đoàn học sinh được giáo viên dẫn đi tham quan Đại học Oxford. Hẳn họ muốn gieo vào lòng những học trò nhỏ niềm hy vọng được vào học trong ngôi trường danh tiếng này. Cô thở dài, nghĩ dù mình đã được nhận vào học nhưng áp lực lớn nhất là phải đi ra với mảnh bằng tốt nghiệp. Sau này về Việt

Nam với cái danh học ở Oxford mà không chìa ra được giấy tờ chứng minh chắc Kim chỉ còn nước bỏ xứ đi luôn.

Buổi tối trong khu học xá, gió gào hú không ngừng, mưa quất từng hạt nặng nề vào kính như thể muốn tìm đủ mọi cách chui vào phòng. Kim bất an chốc chốc lại đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài trời đêm. Ánh đèn vàng cao áp đủ cho cô nhìn thấy cây cỏ oằn mình trong gió rét. Suốt đêm Kim cứ trằn trọc với câu hỏi "Làm sao có tiền để ở lại Oxford thêm một năm nữa?". Cô đã đổ bao công sức để xin được học bổng của một tổ chức phi chính phủ và song song đó phải đáp ứng đủ yêu cầu của Đại học Oxford mới được nhận vào ngôi trường danh tiếng này. Vậy mà không lẽ phải quay về Việt Nam khi chưa hoàn thành chương trình. Bao nhiêu cố gắng lại bỏ phí đi sao? Mộng du học ở Anh đã được Kim ôm ấp hồi còn là học sinh Trung học. Cô luôn cố gắng trao dồi tiếng Anh từ những ngày đó, rồi trong suốt bốn năm Đại học, cô vẫn không ngừng truy tìm học bổng và duy trì điểm số luôn ở mức xuất sắc. Tốt nghiệp ra trường Kim vẫn chưa có cơ hội nên cô lại tiếp tục xoay xở tìm nơi cấp học bổng và xin các trường Đại học chấp nhận. Mãi đến ba năm sau khi tốt nghiệp Đại học, khi đã có một công việc thú vị trong một công ty uy tín, Kim mới hạnh phúc có được niềm vui biến giấc mơ từ thời học sinh thành hiện thực. Đó là cả một quá trình dài phấn đấu và kiên nhẫn không ngừng. Nhưng giờ giấc mơ đó chỉ mới thực hiện được một phần, quan trọng nhất là phải hoàn thành khóa học rất nặng bên đây theo đúng thời hạn một năm.

Gia đình Kim tuy rất quan trọng chuyện học nhưng không đủ khả năng để nuôi cô trong một năm sinh hoạt ở Anh, nơi có mức sống thuộc hàng đắt đỏ nhất thế giới. Lương đi làm của Kim dành dụm được sau ngày ra trường cũng chỉ đủ cho cô mua sắm đồ đạc trước khi sang đây. Gần sáng, Kim tìm ra câu trả lời: "Chỉ có một con đường: bất cứ giá nào cũng phải học xong trong một năm như người ta! Cố gắng hết sức đuổi kịp ba tuần nhập học trễ. Phải làm cho ông trưởng khoa thấy người Việt Nam cũng học hành đàng hoàng không kém ai!" rồi mệt nhoài đi vào giấc ngủ nhiều mộng mị đến mức ngã lăn xuống nền gạch lạnh như băng. Khu học xá đã tắt lò sưởi trung tâm để tiết kiệm nhiên liệu.

Oái ăm, buổi học đầu tiên của Kim rơi vào sáng thứ bảy, vào cái ngày mà ai cũng cuộn tròn trong chăn ngủ vùi lười biếng. Ông giáo sư bận quá nhiều việc nên chỉ dạy vào giờ này. Cô khoác áo lạnh dày cộp, ôm cặp, xách dù mò mẫm bước ra đường. Trời hãy còn tối, không một bóng người dù đã bảy giờ ba mươi sáng. Các cửa hàng đóng cửa im lìm chìm khuất trong màn đêm. Kim bước lên xe bus và là

người khách duy nhất trên tuyến đường chạy vào trường. Môn này cô học ở một cơ sở hiện đại nằm gần ga, không nằm trong trung tâm thành phố cổ kính. Khi bus dừng thả người khách cô đơn xuống trước khuôn viên khoa, mặt trời cũng vừa hé bức màn dày màu xám ló ra e thẹn. Kim đột nhiên thấy phấn chấn hơn, cô ngước nhìn cảnh bình minh lên với ánh hồng pha cam đẹp lạ lùng rồi mạnh dạn lần đầu bước chân vào giảng đường Oxford, nơi được biết bao người trẻ ao ước. Môn này đã bắt đầu được hai buổi và thu hút khá đông sinh viên nước ngoài. Tụi Ý ăn mặc diêm dúa, một cặp người Nga tóc hung ngồi đầu bàn, ba người nói tiếng Tây Ban Nha, vài đứa sinh viên Anh mặt đầy tàn nhang đang ngáp to như trực thăng kêu. Tất cả đều có vẻ không hài lòng thậm chí là phẫn nộ vì phải đi học vào ngày cuối tuần.

Đúng tám giờ trợ lý Fernando đến phát tài liệu và vào lúc Kim hồi hộp nhất, giáo sư Baddley xuất hiện. Sẽ chẳng bao giờ cô có thể quên giây phút ấn tượng đó, một người đàn ông mập mạp, tóc húi cua, mặc chiếc áo len màu xanh thủy thủ có nụ cười hiền như bụt đang ngồi trên một chiếc xe lăn bằng điện dần dần tiến vào lớp. Giáo sư Baddley trứ danh đây sao? Kim ngỡ ngàng. Ông là người khuyết tật, chiếc xe của ông phát ra tiếng "rè rè" làm cô bối rối. Xe chạy ngang qua chỗ Kim, theo phản xạ tự nhiên cô đứng dậy cúi đầu chào giáo sư kính cẩn. Hành động lễ phép này làm sinh viên trong lớp hơi ngạc nhiên vì bọn chúng vẫn đang vô tư nhai kẹo cao su. Nhưng giáo sư không lấy đó làm lạ. Ông gật đầu chào lại và tiếp tục lái xe tiến đến bàn giáo viên. Sau vài phút hướng dẫn, giáo sư điều khiển xe lui xuống, nhường bục giảng lại cho một sinh viên người Tây Ban Nha. Mỗi người trong lớp phải soạn bài và giảng lại cho các bạn đồng môn. Vai trò của giáo sư chỉ hướng dẫn chung và chấm bài tiểu luận.

Cuối buổi học giáo sư Baddley lái xe lăn đến bên Kim cười đôn hậu: "Em là người Việt Nam phải không? Tôi có nghe thầy trưởng khoa nói về trường hợp nhập học trễ của em. Hiếm khi có sinh viên từ Việt Nam. Cố gắng nhé. Cần gì cứ đến văn phòng của tôi, nếu tôi không có ở đó thì cứ nhờ trợ lý Fernando". Kim xúc động lí nhí cảm ơn rồi nép người nhường đường cho ông lái xe ra thang máy.

Trời đang mưa. Lại mưa. Những cơn mưa trứ danh của Anh, mạnh mẽ, dai dẳng, rơi mãi không ngừng. Gió thổi những cơn gió rét quất vào mặt Kim thật thô bạo. Cô quấn khăn vào cổ chặt đến mức gần nghẹt thở phải ho khan lên. Tụi sinh viên Oxford thích đi xe đạp và khóa xe đầy đường nhưng Kim biết mình chỉ ở đây không lâu nên chẳng cần mua xe đạp làm gì. Gặp lúc xe hư còn khổ thêm vì làm

sao tìm được những chỗ sửa xe ngoài góc đường như bên Việt Nam. Ở trạm xe bus chỉ có vài người đứng chờ, miệng nhai nhóp nhép chút gì đó. Bụng Kim cũng cồn cào, cô mở cặp tìm mấy viên kẹo nhai cầm hơi. Đã một giờ trưa. Lúc xe bus chở Kim chạy ngang bãi đậu xe cô thấy giáo sư Baddley điều khiển xe lăn của mình chạy đến một chiếc xe hơi rồi loay hoay tìm cách chui vào đó. Thì ra ông tự lái xe đi dạy.

Sau buổi học đầu tiên với người thầy dễ mến dù không có khả năng tự đi trên đôi chân của mình, Kim thất vọng nhận thấy những giáo sư còn lại tuy lịch sự nhưng khá lạnh lùng và gần như vô cảm với những khó khăn của người khác. Đa phần họ đều trông rất sang trọng với những bộ complet cắt may vừa khéo. Khoa Kinh Tế, giáo sư ngoài những giờ lên lớp còn hợp tác làm tư vấn cho các công ty và tham gia nhiều dự án đầu tư với các nước giàu. Kim hay nhòm ngó sang những khoa "hiền lành" như Nông Nghiệp, Lịch Sử hay Sinh Vật để ao ước học với những vị giáo sư mộc mạc, giản dị và nhiệt tình. Fernando bảo cô đừng trông đợi sự tử tế của bất kỳ ai. Cứ cố gắng hết sức rồi thì sẽ có một "quới nhân" phù hộ. Giáo sư Baddley là một người như thế. Fernando nói ngay trong cộng đồng Châu Âu, những nước giàu cũng hay xem thường những nước kém phát triển hơn. Bồ Đào Nha là một nước tụt hậu nhiều so với Châu Âu, nên bản thân anh trước kia cũng gặp khá nhiều khó khăn. Nhưng giáo sư Baddley vẫn đối xử với Fernando một cách hoàn toàn công bằng. Ông đánh giá anh qua thái độ cần mẫn, nghiêm túc trong công việc và qua tinh thần cầu tiến của một thanh niên đến từ một đất nước còn nhiều rào cản. Khi Fernando kể lại với Kim điều này, anh hơi ngượng. Cô cười, làm bộ trêu nhưng thực lòng thấy tự hào được anh chia sẻ: "Chà! Em thấy giáo sư biết nhìn người ghê!". Fernando hơi đỏ mặt, đôi mắt thông minh ánh những tia lém lỉnh: "Đến từ những nước nhỏ thì chỉ có một con đường là nỗ lực để đừng bị người ta xem thường!"

Nhiều đêm, khi gió không chịu ngủ cứ thang lang luồn lách vào những cành cây khẳng khiu làm chúng phải kêu lên răng rắc, Kim trằn trọc. Những người trẻ đến từ một nước nhỏ xíu gần như không tên tuổi như cô không phải chỉ muốn "đừng bị người ta xem thường" mà còn làm sao để được người ta tôn trọng. Nhưng quả thật "vươn lên" là điều ai cũng muốn nhưng không phải cứ muốn là được như câu tục ngữ tự phỉnh mình "Vouloir c'est pouvoir" [1] của dân Pháp. Học ở Oxford dù có cố gắng "lấy cần cù bù thông minh" hay "năng động - sáng tạo" kiểu gì thì so

[1] Muốn là được

với sinh viên Anh, Mỹ hay các nước Châu Âu khác, Kim cũng chỉ là người đến từ một nước có nền giáo dục không được phát triển như ông trưởng khoa đã lo ngại. Những lúc phải nộp bài theo nhóm, bị chúng bạn tìm cách né tránh không cho cùng gia nhập, Kim vừa chán nản vừa phẫn nộ. Mấy đứa sinh viên nước ngoài - mà đa phần là dân châu Mỹ La Tinh và châu Á - đành tụ lại thành một nhóm "hợp chủng quốc". Và với vốn kiến thức rất "ô hợp", thường nhóm không bao giờ có được điểm cao và luôn nhận được những nhận xét rất khắc nghiệt của giáo sư. Một lần Kim ao ước: "Giá mà tụi sinh viên bản địa chịu "gánh" dùm mỗi nhóm một vài đứa nước ngoài thì điểm số mình không đến nỗi lẹt đẹt như vậy!". Fernando đã nổi giận phản đối: "Với ý nghĩ đó, tự em đã xếp mình vào hạng làm gánh nặng cho người khác. Nếu muốn được nhìn nhận, phải có lòng tự trọng chứ!". Lần đó cảm thấy bị "xúc phạm ghê gớm" Kim thề sẽ không bao giờ nhìn mặt Fernando nữa. Nhưng rồi cô chột dạ nhớ lại, ngày trước học Đại học ở Việt Nam, cô vẫn có thái độ xem thường những bạn từ các tỉnh xa. Cô nghĩ họ làm sao giỏi tiếng Anh bằng mình, làm sao năng động được trong điều kiện nghèo nàn sách vở, làm sao tiếp cận nổi giới doanh nghiệp vì có quen biết ai. Những người bạn đó cũng không được giới thành phố như Kim đón nhận, họ tự chơi với nhau, tự giúp nhau học rồi đi tìm việc để trang trải cho cuộc sống xa nhà. Chẳng bao giờ cô bận tâm khi nghĩ về những khó khăn của họ. Giờ đây sang Oxford, thấy khoảng cách giữa "người ta" và "mình" xa vời vợi, như thể người Sài Gòn tự nhận văn minh nhìn vào một cô nàng nào đó từ núi rừng mọi rợ bước ra đòi hội nhập.

Trong khu học xá gồm nhiều căn nhà cổ theo lối kiến trúc Victoria trên phố Woodstock, Kim ngụ trong một căn nhà có mười hai nhân khẩu. Sang Oxford cô mới kinh ngạc nhận ra những hình ảnh các ký túc xá to lớn, rộng rãi thường thấy trên phim hoàn toàn chỉ thích hợp cho những trường Đại học ở Mỹ hay các thành phố hiện đại khác ở Anh. Oxford trung thành với lối kiến trúc cổ và tự hào vì điều đó. Những dãy nhà cổ bé tí dễ thương với những căn phòng cũng nhỏ xíu nằm trên những con phố xinh đẹp như Woodstock, Walton, St John... chính là những khu học xá dành cho sinh viên. Trong căn nhà chung của Kim, ngoài cô còn có Yutaka người Nhật và Lệ Chi người Trung Quốc là sinh viên nữ đến từ châu Á. Thời gian đầu có vẻ hút nhau vì cùng màu da vàng, ba người hay ăn cơm chung trong nhà bếp dưới tầng một, nhưng vài tuần sau Lệ Chi tự động lảng tránh nhóm các cô gái châu Á để hòa mình nhanh chóng vào thế giới châu Âu.

Lệ Chi xinh xắn nhất, trẻ nhất, mới là sinh viên dự bị Đại học gọi là "A level", nhưng cực kỳ chịu chơi. Lắm hôm khi đi xuống bếp pha trà, Kim giật mình đụng

mặt cô bé từ phòng tụi Tây Ban Nha đi ra lúc đêm khuya. Kim đã thử khuyên Lệ Chi nhưng cô bé khó chịu ra mặt nên Kim quyết định "mạnh ai nấy sống". Nghe đâu Lệ Chi là con một, cha là thương gia, mẹ trước kia là diễn viên, gia đình giàu có nhưng không hạnh phúc. Yutaka trái ngược hoàn toàn với Lệ Chi, cô trạc tuổi Kim, tính chững chạc và không nhan sắc nên sống khép kín. Yutaka học ngành khảo cổ, một ngành luôn tìm về với quá khứ nên trông cô cũng rất lạ. Bọn Tây ngại tính giữ kẽ của Yutaka nên thường cũng chỉ giao thiệp với Kim và Lệ Chi. Xem chừng họ quí Kim hơn vì cô thân thiện nhưng biết dừng đúng lúc, không quá đà và "dễ dụ" như cô bé Trung Quốc. Nhiều lúc Kim lắc đầu cười cho những ngộ nhận, trước kia cô cứ tưởng phụ nữ Nhật rất quậy còn con gái Trung Quốc đoan trang hơn.

Sang đến cuối tháng mười, Kim vui mừng đón một đồng hương mới từ Việt Nam sang, chị là giáo viên một trường Đại học, sang tu nghiệp theo chương trình hợp tác với khoa Hàng Hải, sẽ chỉ ở Oxford bốn tháng. Mấy ngày đầu Thúy Hà phải nhờ Kim dẫn đi giới thiệu trường

và giúp làm một số giấy tờ. Kim ngỡ ngàng nhận ra Thúy Hà hoàn toàn không hợp với mình. Chị nói tiếng Anh chưa rành nhưng hay ra vẻ ta đây, thích lên giọng đàn chị dù chỉ hơn Kim một tuổi. Kim thường nhìn cái cách "dốt mà làm như hay chữ" của Thúy Hà mà ngẫm đến lời giáo sư trưởng khoa: "Ở những trường Đại học danh tiếng, đôi khi người ta cũng buộc phải cấp bằng cho những nhân vật đặc biệt vì lý do ngoại giao hay chính trị".

Chán thực lực của Thúy Hà đã đành, Kim còn bất mãn với tính nết của cô bạn đồng hương. Có tí nhan sắc và dù đã có chồng với một con trai hai tuổi, Thúy Hà vẫn lúng liếng đưa tình với tất thảy bọn con trai ở đây, dù da đen hay da trắng, miễn vạm vỡ và đẹp trai là được. Cái vẻ lẳng lơ lộ liễu như Thị Mầu của Thúy Hà làm Kim xấu hổ khi có ai đó hỏi "Bạn và Thúy Hà cùng là người Việt Nam hả?".

Kim thất vọng nghĩ mình tìm không ra một người bạn tâm giao ở đây, trong lớp bị lạc lõng đã đành, về khu học xá cũng chỉ là những mối quan hệ xã giao. Có thể bọn Tây không lạnh lùng, thậm chí còn sẵn sàng giúp đỡ, nhưng bản thân họ cũng luôn bận rộn, mà Kim thì thấy thật tự ti. Vài anh chàng người Anh đẹp trai như hoàng tử William, chắc xuất thân từ gia đình quyền thế, đôi khi làm Kim rụng tim nhưng cô biết họ không dành cho mình. Cũng có chàng xấu trai và mặt đầy tàn nhang, nhiều lúc Kim muốn kết thân nhưng họ lại có vẻ mặc cảm. Những anh chàng nước ngoài khác đến từ khắp nơi trên thế giới, đủ mọi màu da, sang hèn các

loại, đẹp trai cỡ Brad Pitt không thiếu mà ngáo ộp như một chàng Ivan nông dân cũng rất nhiều. Ai cũng "thủ", tự tôn, tự ti rộn cả lên. Rốt cuộc, Kim kết luận: "Đừng mơ mộng gì nữa!"

Từ ngày bị Fernando nói thẳng đến mức tự ái không thèm nhìn mặt anh, Kim tìm ra nguồn khác để trút những than thở của mình. Cô hay viết email về kể khổ và nhận được những lời động viên của bạn bè bên nhà. Tuy nhiên họ thường làm cô khó chịu. Có người vô tư hô khẩu hiệu: "Người Việt Nam mình ở đâu cũng giỏi!". Người thì tin tưởng cô tuyệt đối: "Kim phải đứng nhất lớp đó nhé!". Kẻ khác thuộc hạng "ếch ngồi đáy giếng", chúc cô một câu xanh lè: "Học giỏi cho tụi Tây lé mắt luôn!". Kim bực mình nghĩ lỗi này do các phương tiện truyền thông chỉ đua nhau ca ngợi những gương mặt Việt Nam thành công ở nước ngoài, rồi báo chí hè nhau hoan hô các học sinh - sinh viên đoạt giải thưởng và các huy chương quốc tế. Nhưng những trường hợp đặc biệt này chiếm bao nhiêu phần trăm? Còn bao nhiêu du học sinh học hành lẹt đẹt, ngoại ngữ lõm bõm, cày ngày cày đêm cũng chỉ mong vượt qua được ngưỡng không bị điểm liệt sao họ không đưa tin? Rồi chịu khó lên mạng Internet mà xem, ở khắp nơi trên thế giới còn bao nhiêu sinh viên Việt Nam bế tắc đến nỗi phải vào bệnh viện tâm thần hay thương tâm nhất là tự hủy mình, sao báo chí không lên tiếng? Kim căm ghét cái thói sĩ diện và hay ca ngợi của dân mình. Hay là càng tự ti nên mới càng tự tôn, dạng như Thúy Hà, giáo viên Đại học đó?

2. Kẻ gây thù chuốc oán

Nắng vàng trong vắt nhẹ nhàng đậu trên vai Kim. Một ngày thật hiếm hoi thấy bầu trời trong xanh hơn. Kim rảo bước vào trường qua cánh cổng gỗ xưa cũ và uy quyền. Cô có hẹn đến văn phòng của giáo sư Baddley. Giáo sư đón cô bằng nụ cười thân thiện nhưng Kim vẫn thấy hết sức hồi hộp.

Giáo sư hỏi:

- Bài tiểu luận này em có nghĩ rằng đã làm hết sức mình chưa?

- Dạ... dạ... - Kim cố nén trả lời thật nhỏ nhẹ - Dạ rồi!

- Em lấy thông tin từ đâu? - Giáo sư hiền lành nhìn Kim đang mướt mồ hôi, cười khích lệ nhắc - Hít sâu, thở đều!

- Từ Internet, từ các sách em đã ghi vào tiểu luận mục "Tham khảo", và từ...

- Từ đâu?

- Từ... Fernando Carvalho, trợ lý của thầy - Kim lúng túng thú nhận, cô chợt nhớ mình chưa trả tài liệu cho anh từ dạo không nhìn mặt nhau đến nay - Có vấn đề gì không ạ? Thông tin đó Fernando có được từ kỳ thực tập tại công ty Euroexport cách nay ba năm.

- Không sao. Tôi chỉ muốn biết em có năng động trong việc tìm dữ liệu không. Nhân tiện - Giáo sư Baddley cười ngụ ý - Fernando thường xuyên giúp em chứ? Không phải chỉ có môn của tôi mà những môn khác nữa chứ?

Kim đỏ mặt, cô không biết nói sao. Cuối cùng cô thú nhận hai đứa có một vài tranh luận trong phương pháp học nên tạm đang trong thời gian suy nghĩ xem ai đúng. Baddley gật gù nhận xét:

- Fernando là một thanh niên "được" lắm đó. Anh ta cũng có vài điểm giống em, cùng là người nước ngoài, cùng hiếu học, cùng rất tử tế.

Kim chờ giáo sư khen thêm nhưng đột nhiên ông quay lại đề tài chính. Ông nhận xét bài tiểu luận của Kim thiếu nhiều chi tiết quan trọng, cách viết khó hiểu, trình bày chưa chuyên nghiệp. "Cách trình bày cũng quan trọng không kém phần nội

dung - Giáo sư chân thành khuyên - Em nên nhờ Fernando chỉ cách cho. Sau này làm luận văn tốt nghiệp người ta còn đòi hỏi cao hơn!". Kim gục gặc đầu ra vẻ đồng ý. Giáo sư khuyên thêm Kim khi cô khoác áo đứng dậy: "Em cũng nên nhanh chóng tìm đề tài làm luận văn đi. Nếu muốn tốt nghiệp chỉ trong một năm em phải làm việc cật lực hơn và phải có phương pháp". Kim lại gật đầu lia lịa như một con rối nhưng cô không dám hỏi "Ai sẽ chỉ cho em những phương pháp học tập và nghiên cứu có hiệu quả đó? Em đến từ Việt Nam mà!". Giáo sư đã lăn xe tiễn Kim ra cửa, cô lấy hết can đảm ngoái đầu lại:

- Giáo sư! Em...

Ngay khi Kim còn đang ấp úng và đứng dùng dằng chân trong chân ngoài ngay cửa phòng giáo sư Baddley, Fernando xuất hiện. Anh làm ra vẻ không nhìn thấy Kim nên cô cũng lúng túng cố phớt tỉnh. Cuối cùng giáo sư phải lên tiếng "Hai người không quen nhau sao?" rồi nhìn Fernando và Kim đang gườm gườm chào nhau lí nhí. Người đàn ông có nụ cười hiền như bụt lắc đầu ngao ngán: "Những người trẻ...". Kim ngơ ngác nhìn ông rồi quay đầu hấp tấp bỏ đi. Sao giáo sư lại nói một câu không ăn nhập gì hết.

Tối đó Fernando đột ngột ghé vào khu học xá của Kim khi cô đang đầu bù tóc rối vừa chiên khoai tây vừa chấm mút với cá hộp trong căn bếp tập thể sặc mùi dầu mỡ. Sốt cà đỏ lem luốc còn đọng lại trên mép cô làm anh bật cười rút khăn tay lau cho cô một cách chăm chú. Bọn bạn cùng ngồi ăn trong bếp chứng kiến cảnh này nhìn nhau ngỡ ngàng: "Cô nàng Việt Nam tưởng hiền lành này có bạn trai mà hồi nào đến giờ giấu kín!". Kim quê nhất là ánh mắt thoạt ngạc nhiên rồi nhanh chóng giễu cợt "Vậy mà cũng bày đặt làm như chính chuyên lắm!" của Thúy Hà và Lệ Chi. Kim kinh ngạc đến nỗi đờ người ra không phản ứng bất cứ hành động nào. Thậm chí khi Fernando cầm tay lôi cô lên phòng, Kim cũng lê gót theo anh như kẻ mộng du. Anh nhìn ngó săm soi khắp căn phòng dù bé tí nhưng không ngăn nắp rồi lục tung sách vở giấy tờ bề bộn trên bàn cô một cách bất lịch sự.

- Góc học tập của em là thế này đó hả? Không thể nào ngờ một cô gái trẻ trung như thế này mà có thể ở được trong một căn phòng kinh khủng như thế ấy. Chả trách học nhiều mà vẫn không hiệu quả! - Fernando gắt, giọng bất bình mà Kim vẫn chưa kịp tỉnh cơn mê, cô ấp úng chẳng nói được câu gì - Đã không có phương pháp mà còn tự ái cao không chịu nghe lời người đi trước! Có một người đầy kinh nghiệm ở đây mà không biết tận dụng! Sĩ diện hão! Nhảm nhí!

- Hả? - Kim bắt đầu ý thức được chuyện gì đang xẩy ra - Ai khiến anh vào phòng tôi mạt sát chứ? Tôi không cần anh!

Fernando đay lại:

- Không cần? Vậy ai than thở với giáo sư mình đến từ Việt Nam, mình không được ai bày cho phương pháp làm việc có hiệu quả, mình bị cô lập, mình bị khó khăn?

- Tôi không nói, không hề nói! - Kim phản ứng yếu ớt

- Phải, em không nói - Ánh mắt nghiêm khắc của Fernando ánh lên - Nhưng thái độ tự ti, cách phản ứng tiêu cực, ánh mắt van nài của em đã làm giáo sư nhận ra ngay điều đó!

- Thì sao? Thì sao? - Kim nổi điên thật sự - Ảnh hưởng gì đến anh?

Fernando bị Kim lấn đến chân giường một cách ráo riết đến mức anh phải té lăn ra. Cú ngã làm chiếc giường sắt va vào vách tường thạch cao nghe đánh "rầm", lại thêm đôi chân mang giày của Fernando vung lên đập vào "rầm, rầm" liên tiếp. Phòng bên bọn sinh viên ré lên cười: "Chúa ơi! Chúng nó "yêu" nhau bạo liệt quá!". Kim còn nghe rõ ràng cái giọng cao vút điêu ngoa của Thúy Hà nói bằng tiếng Việt: "Thế mới biết ai cũng như nhau hết!". Giờ Kim mới nhận ra tình huống kỳ cục này, cô lúng túng chẳng biết xử sự làm sao. Vậy mà đôi mắt sắc sảo của Fernando vẫn không tha nhìn vào cô chòng chọc. Cuối cùng, dĩ nhiên, Kim khóc. Cô không hiểu vì sao ở Việt Nam cô vốn không phải là loại hay "mít ướt" nhưng sang đây lại dễ cho người ta thấy mình yếu đuối đến như vậy. Càng khóc Kim càng nấc to. Càng nấc to Fernando càng cười lớn.

- Anh là đồ độc... độc... độc... ác... ác... ác - Kim cố gắng lắm cũng không thể không cà lăm.

- Độc ác! Độc ác! - Fernando mỉm cười lặp lại.

- Tôi căm... căm... thù... thù anh!

- Căm thù! Căm thù! - Fernando nhại, giọng giễu cợt

- Tôi... tôi...

Kim thật sự hết biết mình phải nói gì, cô chợt nhận ra nãy giờ Fernando vẫn nằm trên giường cô, nằm một cách thoải mái không thèm cởi giày, tay chống ngay thái dương, chân bắt chéo nhịp nhịp. Còn Kim, cô đang ngồi bẹp dưới đất khóc lóc. Thật chẳng ra thể thống gì! Cuối cùng Kim cũng phải biết đứng lên và xử sự cho đúng với vai trò chủ nhà của mình. Cô lấy hết sức dõng dạc hô:

- Mời anh đi khỏi phòng tôi!

- Dĩ nhiên! - Fernando tỉnh rụi trước sự "vùng lên" của Kim - Tôi không có ý định ngủ lại trong căn phòng bề bộn sách vở và khá là bẩn thỉu này!

- Tôi... tôi...

- Căm thù! Căm thù! - Fernando nhắc, mặt đểu hết chỗ nói.

- Tôi... tôi... muốn giết anh - Kim hụt hơi.

- Giết đi! - Fernando thách, giọng giễu cợt - Ăn toàn khoai tây chiên với sốt cà chua thì lấy đâu ra sức? Học còn không đủ sức nữa là giết người! Nè, cho đấm vô người tôi nè! Đấm đi!

Kim nhìn thân thể cường tráng, cao ráo của Fernando, biết mình có đấm anh cũng như lấy trứng chọi đá. Nhưng lòng tự trọng không cho phép cô bỏ qua lời "thách đấu" này, Kim lấy hết sức bình sinh thụi một phát vô bụng Fernando và bị dội ngược lại ngay tức khắc. Fernando nhìn Kim ngã chúi ra sau, cười khinh khỉnh: "Có đau tay lắm không?". Đến nước này Kim chỉ còn biết dậm chân khóc váng lên như một đứa trẻ bị đẩy vào chân tường. Fernando thôi không "độc ác" nữa, đôi tay rắn chắc ôm lấy vai cô vỗ về: "Thôi được rồi! Được rồi! Bình tĩnh! Rồi tôi sẽ chỉ em cách trả thù và cả cách làm sao giết được tôi nữa".

Phòng bên bọn sinh viên đang áp chặt tai vào vách tường mỏng dính hồi hộp. Cuối cùng, bọn chúng chán nản kháo nhau "Thôi, hết phim rồi!" và tục lục ôm sách vở tản đi. Dĩ nhiên là bọn chúng lầm. Tất cả chỉ mới bắt đầu.

Từ đó mỗi sáng trời hãy còn tối đen, dù gió rét, dù mưa rơi Kim đều bị Fernando gọi điện dựng đầu dậy. Khi cô rửa mặt đánh răng xong, vừa ngáp vừa cột dây giày thì Fernando cũng vừa đến. Anh "kè" Kim chạy vòng vòng tập thể dục quanh khu học xá. Cô vừa thở hồng hộc, vừa mếu máo, vừa khóc thút thít, và vừa nguyền rủa

kẻ thù đang "nâng cao đùi" chạy canh chừng đàng sau. Bắt một cô gái ẻo lả, ngại vận động như Kim phải có tinh thần thể thao thật khó vô cùng. Thế là Fernando chỉ còn cách "áp giải" kiểu này mới vời được cô nàng ra khỏi giường lúc đang ngủ ngon nhất.

Trời tờ mờ sáng, khi mấy bà già trùm đầu kín mít dắt chó đi dạo thì Fernando cũng vừa kịp cho phép Kim tự do. Anh mồ hôi ướt đẫm leo lên xe hơi chạy lên trường Đại học. Trước khi cho xe lăn bánh Fernando còn kịp dặn: "Nhớ ăn sáng cho đàng hoàng rồi lên thư viện học! Đừng ngồi trong phòng, dễ bị "hấp lực" của chiếc giường lôi kéo". Kim gục gặc đầu "Biết rồi! Biết rồi!", cô đưa tay vẫy, chờ chiếc xe khuất sau cua quẹo chỗ cây phong trụi lá đầu đường rồi co giò nhảy vào phòng tắm. Nước lạnh làm cô tỉnh rụi, thấy tội nghiệp "người dưng" khi không phải cực khổ vì mình. Giờ này chắc Fernando cũng đang tắm ở trường rồi vội vã thay đồ tươm tất chuẩn bị làm việc. Tám giờ rồi, chắc anh chẳng kịp ăn sáng, hình như hôm nay anh phải làm trợ giảng cho giáo sư Baddley đến tận giữa trưa.

Cuối tuần, Fernando lại bất ngờ xuất hiện lúc Kim đang áo xống xộc xệch, tóc tai rũ rượi nằm sấp trên giường xem mấy cuốn catalogue thời trang Lệ Chi cho mượn. Fernando không mặc complet, thắt cravate và khoác manteau trịnh trọng như những ngày đi làm trong tuần. Anh trẻ trung hơn với bộ đồ jean và cái áo thun trắng khỏe mạnh bên trong.

- Trời ơi! - Fernando nhìn mấy cô người mẫu đẹp rụng rời chép miệng - Còn lâu em mới có được vóc dáng "chết người" này. Thay vì lo ăn uống tẩm bổ em lại nằm bẹp xem người ta xinh đẹp hơn mình. Không thấy tức sao?

- Mắc chứng gì anh dám mạt sát nhan sắc của tôi? - Kim vừa tức giận vừa bối rối nhìn lại vẻ luộm thuộm của mình sau những phút bị "hớp hồn" trước vẻ bề ngoài của Fernando - Cuối tuần sao anh không ở nhà nghỉ ngơi đi? Cho tôi hít thở bầu không khí tự do một chút, vác mặt đến đây làm gì?

Fernando khiêu khích:

- Em làm như tôi khoái bám theo một người không-có-khả-năng-thu-hút-đàn-ông như em lắm. Em không thấy tụi sinh viên nữ bám theo tôi sao? Em đâu tới lượt!

- Anh... - Kim tức nghẹn họng - Anh có biết tôi là một người nhạy cảm lắm không? Anh dám xúc phạm tôi vậy đó hả? Anh coi chừng tôi đó! Tôi... tôi có một tâm hồn nghệ sĩ...

Fernando nhìn Kim đang đau khổ và tức giận, mắt cô long lên sòng sọc nhìn quả đáng ngại. Anh cố cười lớn nhưng đã thấy mình không nên chọc giận con gái ở cái khoản này. Fernando đành ra vẻ giảng hòa, anh lấy cây lược chỗ bồn rửa mặt ra đưa cho Kim:

- Em là nghệ sĩ hả? Vậy có gì đâu mà tôi phải "coi chừng". Tưởng em hù "tôi là võ sĩ" thì mới sợ chứ! Giỡn chút làm gì em nổi điên dữ vậy? Thôi chải đầu đi rồi tôi "hộ tống" em đi siêu thị.

- Tại sao? - Kim ngơ ngác.

- Cơ thể con người như một cái máy vô cùng phức tạp. Em không thể làm việc tốt nếu không nạp đủ nhiên liệu. Em đã bắt đầu tập thể dục, như vậy là rất tốt. Nhưng em còn phải ăn nữa cơ thể mới khỏe ra - Fernando cười, nháy mắt - và đẹp ra nữa!

- Nhưng tại sao tôi phải đi siêu thị với anh? - Kim thắc mắc.

Fernando nhìn thùng mì gói và mấy loại đồ hộp của Kim trên kệ, lắc đầu:

- Vì em không biết cách đi chợ, không biết cách ăn uống cho đúng cách… Em muốn chết hay sao mà ăn toàn mấy cái thứ này?

Ở siêu thị, Fernando dẫn Kim đến từng gian hàng, chỉ cô cách chọn từng loại thực phẩm sao cho thật tươi mà giá không quá mắc. Anh chất đầy một xe nào trứng, sữa, thịt bò, cá, rau củ, mì ống, nui, trái cây... rồi đẩy ra quầy thu ngân. Kim xót ruột rút thẻ tín dụng và gần ngất xỉu khi thấy hóa đơn chạy ra. Fernando làm lơ vẻ mặt ngơ ngẩn vì tiếc tiền của Kim. Anh lo chất thức ăn vào xe rồi chở Kim về khu học xá. Lúc hai người khệ nệ bê hàng hóa lên phòng, tụi sinh viên nhìn chằm chặp rồi mỉm cười đầy ngụ ý. Kim cố phớt tỉnh nhưng không hiểu sao lúc nào Fernando xuất hiện cũng có mặt Thúy Hà, chị ta lầm bầm một mình bằng tiếng Việt đủ lớn cho Kim nghe: "Chàng nuôi nàng kỹ quá!". Kim vừa ngượng vừa quạu liếc xéo Fernando vì đâu phải anh trả tiền.

- Trong một tuần em phải tiêu thụ hết tất cả những thứ này! - Fernando nghiêm túc căn dặn - Hãy uống sữa, ăn trứng và trái cây mỗi ngày. Nếu hôm nào không khỏe lắm thì ăn cá chứ đừng ăn thịt bò, khó tiêu. Phải uống cho đủ nước! Ăn uống phải đúng giờ, cấm không được bỏ bữa. Tuần sau tôi đến kiểm tra mà thấy còn dư đồ ăn thì đừng có trách!

- Tôi không quen uống sữa, cũng không thích thịt bò - Kim bực quá cãi lại - Tôi thèm cơm Việt Nam mà anh bắt tôi ăn nui và mì ống thì sao tôi nuốt vô? Nếu bắt anh phải ăn... nước mắm mỗi ngày anh chịu nổi không?

Fernando do dự vài giây rồi phán:

- Tôi không cần biết, dù thích hay không em vẫn phải ăn. Nếu thèm cơm Việt Nam thì mỗi tuần cho em ăn một ngày. Còn lại phải ăn mì ống và nui. Những thực phẩm này làm bằng lúa mạch, bổ hơn gạo. Sữa uống chưa quen thì uống ít, từ từ tăng lên.

- Tại sao chuyện ăn uống của tôi cũng bị anh kiểm soát chứ? - Kim nổi xung - Ăn theo kiểu Tây đắt gấp nhiều lần ăn theo kiểu Việt, mà còn không hạp khẩu vị nữa!

- Nếu muốn ăn cơm Việt Nam thì đừng qua đây học - Fernando ngang tàng - Ở Việt Nam thời tiết có khắc nghiệt như bên đây không? Cường độ làm việc có cao như bên đây không? Em nhìn lại mình đi, ốm nhom ốm nhách, xanh lè xanh lét. Còn dân bên đây thì sao? Cao ráo, khỏe mạnh, hồng hào. Tất cả là nhờ cái gì? Em đừng có tiếc tiền cho chuyện ăn uống, đâu phải tiền em kiếm ra, mỗi tháng tổ chức cấp học bổng rót tiền cho em đầy đủ mà. Tại sao sống ở Anh mà cứ nhân lên tiền Việt làm gì cho xót ruột? Nếu em hà tiện, tôi sẽ méc họ để họ khỏi phải hốt xác em sau mùa đông này.

Kim ngao ngán trước anh chàng độc đoán:

- Có cần phải trù ẻo tôi ác miệng đến vậy không? Tôi ghét anh kinh khủng!

- Thì cứ ghét đi! - Fernando bật cười - Thậm chí em còn muốn giết tôi nữa mà! Muốn làm được điều này em phải ăn chứ!

Tuần đầu tiên Kim tiêu thụ không hết đồ ăn, Fernando đến kiểm tra rồi nhìn cô bằng cặp mắt vừa lạnh lùng vừa phẫn nộ:

- Em có thấy ngày trời càng lạnh hơn không? Chỉ mới mùa thu thôi đó mà đã mặc cả chục lớp áo rồi! - Fernando đột ngột xấn đến lật áo Kim ra đếm làm cô không kịp phản ứng - Có muốn sống sót qua mùa đông sắp đến không?

Kim run lập cập trước vẻ nghiêm khắc của Fernando nên lí nhí ngụy biện: "Bao tử tôi nhỏ quá!". Fernando lắc đầu: "Tôi chỉ mua đồ ăn cho một người như em cần phải ăn, tôi còn ăn nhiều hơn em gấp chục lần! Chỉ có cố ăn mà làm không được thì đòi học hành gì cho nổi. Lúc nào nhìn em cũng lờ đờ, xanh lét, run rẩy. Coi có ra người ngợm gì không? Sao mấy cô nàng đẹp đẹp đó, cũng người châu Á mà đâu có thê thảm như em dữ vậy!".

Không muốn bị Fernando la lối, xỉ vả, đem nhan sắc cô ra đay nghiến hoài, tuần sau Kim phải nhờ tụi sinh viên ở chung nhà ăn dùm dù tiếc đứt ruột. Mãi đến tuần thứ ba Kim mới ăn được hết số thức ăn theo chỉ tiêu Fernando đề ra. Cô cảm thấy không đến nổi khó ăn theo khẩu phần Châu Âu rồi nhận ra mình không còn bị chóng mặt và xây xẩm mặt mày nữa. Cô nghĩ quả Fernando luôn có lý, tiếc là anh không biết nói dịu dàng.

Fernando luôn có những nguyên tắc của mình mà Kim luôn than trời "Thật là khắc kỷ!". Nhưng anh đã thành công trong việc tạo cho cô thói quen tập thể dục mỗi sáng và ăn uống đầy đủ chất. Vì thế những nguyên tắc khác trong học tập thể nào Kim cũng phải theo.

- Tôi chỉ em cách lên lịch học thế này: phân bổ ra giờ đọc lý thuyết và tìm tư liệu, còn đây là khoản thời gian em làm bài tập. Sao, có ý kiến gì không?

- Không! - Kim gục gặc - Anh nói gì mà không đúng?

Fernando nén cười:

- Tôi đâu có độc tài dữ vậy! Em chẳng biết tí gì về phương pháp làm việc. Biết quản lý tốt thời gian là em có thể thành công được năm mươi phần trăm rồi!

Fernando tiếp tục chỉ đến cách sử dụng phần mềm vi tính mà Kim tưởng mình đã giỏi hóa ra còn chưa biết gì: Power Point để thuyết trình sao cho thật sinh động, Winword để trình bày các tiểu luận sao cho thật chuyên nghiệp, cách dùng những công thức tài chính trong Excel sao cho tiết kiệm được thời gian mà tiện lợi, cách đọc sách sao cho hiệu quả, cách lên mạng Internet tìm thông tin nhanh chóng,

cách nhớ công thức bằng cách ghi lên các mảnh giấy nhỏ dán khắp phòng... Mỗi khi bày cho Kim một phương pháp nào, Fernando chỉ nói qua một lần. Cô phải ghi chép lại để tự mình ứng dụng. Anh dứt khoát không nhắc lại lần thứ hai. Hôm nào lỡ quên, tốt nhất Kim nên đi lang thang khắp khu học xá hỏi ai đó, chớ dại hỏi lại Fernando sẽ bị anh đập bàn quát: "Đã biết trí nhớ không tốt thì phải ghi lại chứ! Tôi ở không đi theo nhắc tò tò cho em hoài sao!". Kim thấy thật nhức óc. Nhiều lúc Fernando chép miệng than "Bên đây tụi con nít cấp một đã được dạy cách học hiệu quả, còn em lên đến Cao học mới bắt đầu làm quen!". Kim tự ái kinh khủng nhưng may anh cũng biết an ủi: "Nhờ tiếng Anh của em rất tốt, nếu không còn chết nữa!". Những lúc phải "ngậm bồ hòn làm ngọt" cho Fernando "lên lớp", cô thầm tiếc giá anh là một người thầy của mình từ hồi còn ở Việt Nam, hẳn cô không đến nỗi "lù khù" đến vậy.

Hầu như ngày nào Fernando đi làm về cũng phải ghé qua khu học xá "phụ đạo" cho Kim. Lúc thì anh kiểm tra bài tập, lúc dạy cô thêm một phương pháp mới để xử lý thông tin. Có hôm đến tối mịt, hơn mười giờ Fernando mới có thể ra về. Nhiều lúc Kim muốn trêu "Anh dặn tôi ăn uống đúng giờ mà sao bản thân anh giờ này còn chưa ăn tối?" nhưng rồi không muốn "chọc vào ổ kiến lửa" nên nhịn cười nhìn Fernando khàn giọng dạy dỗ mình mà bao tử hẳn đang kêu réo nên lắm lúc phải xin xỏ "Em có thể cho tôi một ly sữa không?". Những lúc như thế Kim thấy thật mềm lòng, cô đưa ly sữa được rót gần tràn và hào phóng cho anh thêm vài loại trái cây. Kim muốn nói một câu gì đó pha trò cho không khí vui vẻ một chút nhưng Fernando lúc nào cũng nghiêm và sẵn sàng nổi quạu. Có lẽ vì anh đang mệt mỏi quá.

Mỗi lần Fernando xách cặp từ phòng Kim ra về với cái dáng vẻ bơ phờ, Thúy Hà lại cười cợt nói với cô "Em hành anh ta xanh lè cả ra! Lúc vào đi đứng đàng hoàng, trở ra sao toàn phải đi hàng hai!". Thoạt đầu Kim hay buồn nôn với cái giọng đĩ thõa của một người đang làm giáo viên, về sau cô tự an ủi nhờ Thúy Hà nói tiếng Anh tệ quá nên bọn Tây không biết chị ta ăn nói kinh khủng đến mức nào. Kim vẫn thường bực tức Fernando cứ bắt cô phải đóng cửa phòng để yên tĩnh tuyệt đối lúc anh đang cùng cô làm việc. Anh rất ghét cái cảnh chốc chốc bọn sinh viên lại gõ cửa lúc mượn cây thước, khi rủ đi chơi, hoặc nhiều khi chỉ giả bộ hỏi xin cái khăn giấy để tò mò nhìn vào phòng. Fernando làm hẳn một cái bảng đánh vi tính "Xin đừng làm phiền, tôi đang làm việc!" treo ngay cửa phòng Kim từ lúc anh bước vào. Chưa hết, Fernando cực đoan đến mức ra lệnh với Kim: "Chỉ khi

nào em nghe chuông báo cháy mới được mở cửa ra, còn bất cứ tiếng động nào em cũng phải mặc kệ! Chính tôi cũng tắt điện thoại di động khi đang dạy em đây!". Cái mặt hình sự của anh không những đe được Kim mà cũng dọa được tụi sinh viên chung tầng lầu. Dần bọn chúng cũng thôi không nhiều chuyện nữa.

Biết rằng Fernando luôn vì mình, thế mà khá nhiều lần Kim không cưỡng lại được sự lười biếng cố hữu. Do tối thường trằn trọc nhớ nhà và lo lắng chuyện học, cô không ngủ thẳng giấc, sáng lại phải thức sớm tập thể dục nên thường ăn sáng xong thì mắt đã nhíp lại. Không cách chi chống cự nổi, thế là đành chắc lưỡi "Ngủ vài phút!". Leo lên giường, trùm chăn kín, ấm áp thế này, được ngủ là một hạnh phúc vô biên. Và rồi dù lương tâm vừa cắn vừa rứt trong suốt giấc ngủ đến mức mộng mị thấy Fernando phùng mang trợn má la hét ỏm tỏi "Lên thư viện học, đừng có ngồi trong phòng dễ bị cái giường quyến rũ!", Kim vẫn không sao tỉnh được dù chuông đồng hồ đổ liên hồi. Đưa tay tắt chuông, Kim còn kịp nêu cái cớ "Ai biểu mình không biết uống cà phê... Ngủ thêm một tí... Ra sao thì ra...".

Và cái sự ra sao thì ra đó là đến tận mười một giờ Kim mới lồm cồm bò dậy, vừa xỉ vả mình vừa vội vã khoác áo chạy ra bến xe bus để vào thư viện. Thế mà đểu, cô còn dám mon men đến phòng học có Fernando đang cho sinh viên làm bài tập. Đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào, Kim nháy mắt ra hiệu, thấy anh nhìn ra, cô giả bộ vươn vai, làm ra vẻ từ sáng sớm đến giờ phải ngồi trong thư viện học tập miệt mài lắm.

Sự giả dối này của Kim thật non tay so với một người sắc sảo như Fernando. Anh không thèm theo dõi cô làm gì cũng biết cô có học hành đàng hoàng trong thư viện hay nằm nhà đánh một giấc đến trưa. Cuối tuần Fernando đến, chỉ cần anh kiểm tra tiến độ bài tập, hỏi vài câu trong giáo trình là phát hiện dễ dàng Kim có "vấn đề".

- Sao? Công chúa lười biếng? Cô đã làm gì suốt cả tuần nay mà bài tập tôi giao chưa xong, sách cũng chưa đọc, số liệu chưa tìm?

Ánh mắt Fernando nghiêm khắc đến mức Kim run bần bật và mồ hôi vã ra. Cô lí nhí:

- Em... em... em bệnh!

- Bệnh gì? - Fernando lạnh băng.

Kim cố thuyết phục:

- Em bị cảm cúm. Ngày nào em cũng bị rã rời, cơ thể em đau nhức, mắt em mở không lên, em ăn không được...

- Em chỉ có ngủ thôi! - Fernando thêm vào - Tại sao run dữ vậy? Mà mồ hôi nhỏ ròng ròng trên trán nữa kìa! Chắc bệnh thật rồi!

- Dạ, em bệnh - Kim gật đầu xác nhận

Kim chưa kịp vui mừng vì đã thuyết phục được Fernando anh đã đập bàn đánh "rầm" đầy giận dữ: "Lười biếng thì có thể tha chứ dối trá thì không chấp nhận được!". Tiếng đập bàn cộng thêm tiếng thét bất mãn của Fernando rồi tiếng khóc rống não nùng của Kim làm thành một "tạp âm" đầy kịch tính, thu hút gần như toàn bộ sinh viên ở tầng lầu. Bọn chúng tranh nhau áp tai vào cửa và hai vách của hai phòng kế bên như những con ruồi bẹp dí bên hủ mật.

Giọng Fernando cao vút:

- Còn gì để nói nữa không? - Hu... hu... hu... - Chỉ nghe Kim khóc già.

- Em nghĩ tôi là ai? - Fernando đanh giọng - Tại sao mỗi sáng tôi phải đến đây tập thể dục với em? Tại sao cuối tuần tôi phải đi siêu thị với em? Tại sao tôi phải mất thời giờ và công sức để quan tâm đến cái sự học của em? Tại sao tôi muốn em làm việc có phương pháp? Tại sao tôi muốn em có sức khỏe tốt? Tại sao? Tại sao?

Bên ngoài, bọn sinh viên nhiều chuyện cũng nhìn nhau hỏi: "Tại sao? Tại sao?"

3. Mùa đông cô đơn

Sau sự kiện "đau lòng" đó, Kim luôn tự hỏi "Tại sao và tại sao?". Vì cớ gì Fernando lại hết lòng vì cô đến thế? Chẳng phải anh yêu đương hay muốn tán tỉnh gì. Kim cũng từng được nhiều đối tượng đeo đuổi nhưng chưa có nhân vật nào quái chiêu như vậy.

Ở Việt Nam, người ta ca ngợi, khen tặng, ngưỡng mộ Kim bao nhiêu, ở đây Fernando không tiếc lời la lối, xỉ vả, mạt sát, lăng nhục cô bấy nhiêu. Chẳng bao giờ Kim thấy Fernando nhìn mình dịu dàng, lúc nào anh cũng chằm chặp chiếu tướng cô bằng "cặp mắt mang hình viên đạn". Trong đời chưa bao giờ Kim sợ ai đến như vậy dù gia đình cô cũng rất nghiêm khắc.

Đau nhất là có hôm Fernando còn đem cả dân tộc Kim ra trêu cợt: "À thì ra, sinh viên Việt Nam là vậy đó! Học thì tệ, ngủ thì nhiều mà lúc nào cũng xin được học bổng của chính phủ nước giàu!". Kim giận run, nín khóc: "Anh không được phép nói động đến người Việt Nam!". Fernando nhún vai khinh bạc: "Ai cấm được tôi, tôi thấy sao thì nói vậy. Mà em có cấm tôi thì cũng còn những sinh viên khác trong lớp nhận thấy điều này, rồi các giáo sư nữa. Vậy mà thầy Baddley nói "Cô Kim đó đến từ một nước anh hùng, dân tộc đó tuy nhỏ nhưng chiến thắng được bao nhiêu là kẻ thù xâm lược". Vậy mà... - Fernando lắc đầu ngao ngán - có mỗi "giặc buồn ngủ" thôi mà cũng chịu thua!". Hận người, giận mình, Kim mất hết lý trí cầm dao trên bàn học lăm lăm chĩa về phía Fernando: "Anh có nghĩ tôi dám giết anh không?". Fernando mặt lạnh như tiền vừa mở cửa phòng bỏ đi vừa nói: "Ruồi còn không đủ sức đập nữa là giết người!". Bọn sinh viên đứng đầy ngoài hành lang há hốc miệng thấy Fernando khinh khỉnh bước ra, theo sau là Kim mắt mũi tèm lem, lăm lăm cây dao nhựa rọc giấy. Anh chàng Mauricio người Chilê ở phòng đối diện chép miệng: "Trời! Hai người này sao cho xem tấu hài hoài vậy không biết!". Thúy Hà cười lớn nhất: "Yêu nhau lắm giết nhau thôi!".

Tưởng rằng đến nước này thì chẳng mặt mũi nào nhìn nhau, vậy mà sáng sớm hôm đó, khi Kim mặt bừng bừng vừa chạy vừa thở phì phò quanh khu học xá, cô chợt nghe tiếng "nâng cao đùi" quen thuộc sau lưng. Xong phần tập thể dục, Fernando còn đòi hộ tống Kim trực tiếp đến thư viện thay vì để cô tự đi như thường lệ. Kim không thèm đáp. Cô bỏ vào nhà tắm, đứng dưới vòi sen suy nghĩ không biết anh muốn gì. Chẳng dám nhìn cái giường, Kim đeo túi, xách dù, chạy ra bến xe bus. Fernando vẫn đứng chờ trước khu học xá, anh đưa tay chặn Kim

lại, mời lên chiếc xe hơi đang mở rộng cửa. Không thèm nhìn Fernando, Kim hung hăng gạt tay anh ra, dợm bước về phía trước. Fernando kêu lên:

- Sao? Có cần thiết phải cực đoan một cách xuẩn ngốc như vậy không? Sao lại phải chờ mất thời giờ ở trạm xe bus khi có xe hơi chở đi? Thời giờ quí báu đó để dành đọc thêm một chương sách phải ích lợi hơn không?

Kim không đáp, mắt ánh lên tia hằn học.

- Người khôn ngoan - Fernando đều giọng - hơn người dại ở chỗ biết tận dụng những cơ hội đến với mình hơn là chỉ lo chìu lòng những cơn tự ái hão vô bổ!

Kim khựng người, đấu tranh tư tưởng vài giây rồi "nuốt nhục" chui vào xe, người nóng hừng hực như lên cơn sốt chỉ với một ý nghĩ trong đầu "Sẽ trả mối thù này!". Bên cạnh cô, Fernando đang khởi động xe, miệng nở một nụ cười "bề trên" biết tỏng cô nàng hận mình ngút trời mây nhưng chẳng thể làm được gì.

Đến giữa mùa đông, gần Giáng Sinh trường cho nghỉ, Kim tranh thủ sang miền bắc nước Pháp thăm gia đình người dì. Lần đầu tiên trong đời cô nhìn thấy tuyết. Những bông tuyết xốp rơi rất dày, phủ trắng xóa đường phố và những mái nhà bạc đầu. Nhiệt độ ban đêm có khi xuống dưới mười độ. Nằm trên chiếc giường nệm, đắp tấm mền dày sụ và lò sưởi bật đến mức tối đa nhưng Kim vẫn không ngừng rên rỉ. Cô mặc mấy chiếc áo len, hai cái quần thun và mang những ba đôi vớ mà chưa thấy ấm. Kim phải đắp mền kín mặt vì không khí lạnh tràn vào mũi không thở được, làm cóng tai và đôi gò má như mất cảm giác. Sáng tám giờ trời vẫn còn tối mịt, những bồn hoa trước nhà bị đóng băng trông thật tội nghiệp. Kim nhìn những ngọn cỏ héo úa bị băng cầm tù, thấy mùa Đông thật kinh khủng. Một con vật nhỏ nào đó chạy ngang hiên nhà để lại vết chân ngộ nghĩnh bị lún sâu hun hút. Lũ trẻ con thấy tuyết rơi dày đến gần hai mươi centimét bèn rủ Kim cùng làm ông già tuyết. Kim mang đôi giày không đủ ấm nhưng mê tuyết nên chạy nhảy và lăn lộn trên đó cùng đám em họ. Mọi người hồ hởi nhìn thành quả cao gần hai mét, có mũi bằng cà rốt, mắt nạm khoai tây, miệng đỏ rực của cà chua và trên đầu đội cái nồi kim loại bóng loáng. Chừng mười hai giờ mặt trời lên làm tuyết tan chảy ra thành băng, Kim dù đã cố cẩn thận cũng trượt té vài lần làm lũ trẻ bật cười ra khói. Dân bên đây mang giày đinh hoặc đeo một dạng "bàn chông" vào giày mới mong không trượt ngã.

Càng gần đến Giáng Sinh tuyết càng rơi rất dày, đến nỗi sáng nào đi làm dượng của Kim cũng phải nhờ mọi người lấy xẻng xúc bớt tuyết dọn đường cho xe hơi ra. Đến tối đi làm về dượng lại phải quấn dây xích vào bánh xe phòng tuyết tan thành băng làm đường trơn trợt sẽ dễ lạc tay lái. Kim nhìn người dượng tóc bạc trắng dù mới trên năm mươi, mỗi ngày đi làm đều là cực hình vì dượng phải lái xe đến hơn năm mươi cây số đến sở làm. Buổi tối nếu dượng về trễ một chút mọi người đều nhấp nhổm. Kim rên với dì sao cuộc sống bên đây cơ cực quá, dì cô cười buồn vẻ chịu đựng: "Có việc làm là may, thất nghiệp còn chết nữa! Sống ở đây yên tĩnh quá, chỉ là một ngôi làng tỉnh lẻ trên đồi cao. Hồi mới qua nhiều lúc nhìn tuyết trắng xóa chán muốn…tự tử. Gởi hình về Việt Nam ai cũng khen "Tuyết đẹp quá!" mà dì muốn khóc thét lên". Kim chép miệng như một bà cụ non, an ủi: "Thôi thì sống ở đây cho tương lai tụi nhỏ". Dì lắc đầu mệt mỏi: "Bên đây bây giờ không an ninh, tụi nhỏ dễ bị bắt cóc, bạo hành, làm nhục. Tụi nó tự lấy xe bus đi học, làm gì có thời gian đưa rước. Đường sá thì hoang vắng, đi lẻ loi một mình dễ bị tấn công. Thôi, sống đâu thì quen đó, chỉ mong bên nhà đừng "trông chờ" nhiều vào Việt kiều nữa!".

Dì Kim muốn cô ở lại đón Giáng Sinh nhưng cô thấy sốt ruột. Có một sợi dây vô hình nào đó kéo cô phải quay lại Oxford. Dì thở dài nhờ dượng lái xe đưa cô ra ga trước khi đi làm. Kim đành phải đi chuyến sớm lúc mới sáu giờ ba mươi. Lên tàu rồi cô lại tiếp tục ngủ vì trời vẫn đang tối mịt như đêm ba mươi. Đến gần chín giờ trời dần sáng để lộ khung cảnh bên ngoài đang phủ tuyết trắng xóa. Kim ngỡ ngàng nhận ra tàu đang đi qua những ngôi làng nằm dưới thung lũng, những cây thông chóp nhọn và các mái nhà nhỏ xinh đều phủ một màu tuyết trắng rất dày. Những làn khói xám nhẹ nhàng tỏa ra khỏi những căn nhà be bé. Hẳn người ta vừa thức dậy khơi lò sưởi cho một ngày mới, nhiều ấm áp và thanh thản. Thung lũng nối thung lũng, làng tiếp làng, những mái nhà phủ tuyết trắng nhấp nhô, vài ngôi giáo đường vương cao tháp chuông cũng đắm mình trong màu trắng mùa đông. Kim ngỡ mình đang lạc vào xứ thần tiên của một thời thơ ấu, đọc truyện cổ Andersen với "Bà chúa tuyết" hay "Cô bé bán diêm". Thật lãng mạn cho những gì đang trải ra trước mắt, đẹp lặng người và cảm thấy thật bình an như khi cầm một tấm thiệp Giáng Sinh vẽ những ngôi làng nhỏ xinh đắm chìm trong tuyết. Nhưng Kim biết, cuộc sống không như những chuyến tàu chỉ chạy vút qua và mùa Đông không bao giờ được chờ đón.

Khi Kim quay lại Anh, tuyết vẫn chưa rơi dù trời rét đậm hơn. Anh là một hòn đảo nên thường tuyết rơi trễ hơn rất nhiều so với những nước châu Âu khác. Sự trở về gấp gáp của Kim trở nên vô ích khi cô biết rằng Fernando đã về Bồ Đào Nha. Bọn sinh viên trong khu học xá phần đông đã quay về nước đón Noel với gia đình, còn lại một nhúm quê bên Châu Mỹ hay Châu Á quá xa không về được cũng bị cảm cúm sụt sịt hết. Nỗi thất vọng và không khí "bệnh hoạn" làm Kim gục ngã, cô lên cơn sốt, nằm li bì chẳng thiết ăn uống. Mùa đông quả thật khắc nghiệt, Kim nghĩ nếu mình vẫn ăn uống theo kiểu cũ và không tập thể dục chắc đã "ngủm" thật rồi. Cả đám bệnh hoạn phải thay phiên nấu súp rồi cùng động viên nhau ăn. Thúy Hà trở nên dịu dàng, tình cảm với Kim hơn khi cô ốm, thậm chí chị còn nấu cháo hành nóng cho Kim nữa. Dạo này Thúy Hà đã chính thức cặp bồ với Jean Louis người Pháp, cả hai nói tiếng Anh ẹ như nhau nên có lẽ vì thế hút nhau ở chỗ khác. Giáng Sinh Jean Louis cũng về thăm gia đình bên Pháp nên Thúy Hà có vẻ rất cô đơn. Sang đây với mục đích chính là tu nghiệp nhưng do kém ngôn ngữ, Thúy Hà tối ngày chỉ lên trường viết email và "chat" thêm một chặp rồi bỏ về đi shopping.

Kim vốn không ưa cô bạn đồng hương nhưng trong lúc bệnh hoạn có người chăm sóc cũng thấy ấm lòng, cô cố nuốt chén cháo hành mà cổ họng bỏng rát như có gai cào. Kim bị viêm họng khá nặng. Thúy Hà thân tình hỏi: "Fernando đâu? Sao không đến chăm sóc em? Bình thường mê nhau lắm mà!". Kim thở khó nhọc nhún vai không biết trả lời thế nào. Cô nghĩ có giải thích kiểu gì Thúy Hà cũng không chịu hiểu giữa cô và Fernando chỉ là chuyện học hành. Trong khi bọn Tây nhìn sơ đã biết Fernando chẳng "xơ múi" được gì. Kim nghĩ anh mà biết cô bệnh chắc còn la lối thêm vì cái tội mang đôi giày mỏng dính đi trên tuyết. Nhiều lần Kim định đến phòng khám bác sĩ nhưng cô chưa có thẻ bảo hiểm y tế, khám bệnh bên Anh rất đắt, tiền mua thuốc cũng không tưởng tượng nổi. Cô biết bị viêm họng phải uống kháng sinh mà kháng sinh không có toa bác sĩ không nhà thuốc nào chịu bán. Cuối cùng suy tính thiệt hơn, Kim đành "nuôi bệnh" hy vọng tự khỏi.

Khi Fernando từ Bồ Đào Nha quay lại, anh bất ngờ đến khu học xá tìm Kim mà không báo trước. Nhìn Fernando khỏe mạnh, ánh mắt sáng rỡ, tràn đầy sinh lực, Kim càng cám cảnh cho thân mình. Anh nhíu mày nhìn cô ho khúc khắc, ốm quặt quẹo, mặt mày bơ phờ:

- Sao đến nông nổi này? Mà phòng em có mùi gì ngộp thở quá?

- Bệnh! – Kim đáp cụt ngủn, lòng tủi thân vô hạn – Mùi dầu gió châu Á đó!

- Tại sao bệnh? - Fernando hất mặt hỏi - Đi bác sĩ chưa?

- Tại vọc tuyết! – Kim lào khào trả lời thành thật – Chưa được tổ chức cấp học bổng phát thẻ bảo hiểm nên không dám đi bác sĩ, sợ không có tiền trả!

Fernando quát:

- Phải biết thân biết phận chứ, đã yếu mà còn không tự chăm sóc! Sức khỏe là trên hết, sao bệnh lâu như vậy mà không đi bác sĩ khám? Em đừng có nói thiếu tiền nghe, tiền em đầy nhóc trong tài khoản, tại em keo thì có! Nếu đã lỡ keo kiệt thì làm ơn thông minh hơn một chút đi, sao không gọi cho tôi?

Kim bắt đầu nổi điên:

- Ai biết anh ở đâu mà gọi? Anh về Bồ Đào Nha vui vẻ với gia đình có để lại cho tôi số điện thoại đâu? Lúc anh đang ăn uống sung sướng với cha mẹ thì tôi nằm rên hừ hừ cô đơn ở đây. Tôi đang bệnh mà anh còn la lối vậy đó hả?

- Điện thoại di động của tôi nhận được ở khắp Châu Âu. Và tôi cũng check email mỗi ngày, sao không viết cho tôi? – Fernando cố dịu giọng lại nhưng không thể không than vãn – Trời ơi, sao mà có người khờ khạo dữ vậy nè!

- Tôi không "khờ" sao để bị anh "đàn áp" chứ! – Kim nén cảm giác tủi thân quắc mắt "trả miếng" – Tôi mà "khôn" thì anh chết với tôi lâu rồi! Đồ tàn ác!

Fernando bật cười:

- Không biết ai ác hơn ai. Đang bệnh mà còn bày đặt hăm he tôi nữa!

Kim ấm ức:

- Đáng lý anh về Bồ Đào Nha cũng nên gọi cho tôi chúc một câu "Giáng sinh vui vẻ" hay "Năm mới hạnh phúc". Trong lúc anh hưởng không khí sum họp với gia đình cũng nên tội nghiệp cho cảnh cô đơn của tôi ở đây chứ! Anh có biết là lần đầu tôi xa nhà không?

- Đêm Giáng sinh và giao thừa tôi có nhớ đến em – Fernando có vẻ lúng túng trước lời trách móc nhưng cố pha trò – Nhưng tôi ngại em nghe giọng tôi rồi nhớ tôi quá, học hành không vô thì chết.

- Phải! Tôi nhớ cái giọng la lối quạu quọ của anh đó – Kim vừa ho vừa lào khào nói – Có người la lối còn hơn chả có ai ngó ngàng đến!

Fernando cười lớn rồi lôi Kim đi khám bệnh. Cô dùng dằng không chịu đi, tỏ ý không thèm làm phiền anh nữa. Đợi Fernando quát to đến mức những con bồ câu ngoài cửa sổ giật mình bay vụt lên "Ngoài viêm họng em còn thêm bệnh cứng đầu nữa phải không?", Kim mới giật nẩy mình chịu líu ríu đi xuống xe cho anh chở đi bác sĩ. Cô tru tréo "Nãy giờ anh cho tôi uống thuốc bổ đủ hết bệnh rồi, còn đi bác sĩ làm chi nữa! Người gì mà không nói được một câu an ủi dịu dàng!" rồi gập người ho một trận tím tái mặt mày. Fernando mỉm cười trêu "Trời phạt!" rồi vội vàng rút khăn tay ra đưa cho Kim hỉ mũi. Anh còn tháo khăn choàng cổ của mình quấn thêm cho cô mấy vòng và cởi áo khoác đang mặc ra choàng lên người Kim. Fernando nhìn cái thân hình bé nhỏ của cô ngập trong mớ quần áo phì cười "Trông em tròn quay giống thằng bù nhìn tuyết!". Cô không còn hơi sức nào đấu khẩu nữa, nằm ngoẹo đầu lên ghế xe. Fernado phải vươn người qua cài dây an toàn cho Kim, miệng lẩm nhẩm "Sao số tôi xui quá không biết!" làm cô muốn ngồi bật dậy đập cho anh một phát. Khốn nỗi lực bất tòng tâm nên cuối cùng Kim chỉ có thể nằm im như một con mèo ướt giương cặp mắt lờ đờ bệnh hoạn nhìn "kẻ thù" mặt hồng hào, khỏe mạnh, vừa huýt gió vừa lái xe chở mình đi bác sĩ.

Ở phòng khám, Fernando khai mình là "người đỡ đầu" của Kim. Trước mặt bác sĩ, anh trở nên cực kỳ dịu dàng với cô. Thậm chí Fernando còn dám tỉnh bơ vuốt tóc Kim: "Cô bé này vốn thể chất yếu mà lại có tâm hồn nghệ sĩ, thích lang thang trong tuyết thật lãng mạng nên mới bị cảm nặng như vậy". Bác sĩ kê toa cho cô dùng nhiều loại thuốc, Kim nhìn cái danh sách dài ngoẵng mà hồi hộp lo cho số tiền phải trả. Thật bất ngờ, Fernando trả tiền khám bệnh cho Kim rồi dìu cô đi ra như thể cô sắp quị đến nơi. Ra khỏi cửa, Kim vùng khỏi vòng tay của Fernando rồi liếc anh sắc lẻm dù giọng vẫn còn lào khào: "Tôi sẽ trả tiền khám bệnh lại cho anh". Fernando cười khinh khỉnh đẩy Kim lên xe: "Thôi khỏi! Keo kiệt như em nên mới chịu đựng bệnh hoạn cả mười ngày nay, giờ em phải trả tiền khám chắc tiếc đứt ruột còn bệnh nặng thêm!". Kim nhún vai: "Biết vậy hả? Vậy thì cảm ơn, không ngại ngùng gì hết!". Fernando lắc đầu cười như mếu: "Tôi vẫn luôn ao ước

em hiền dịu hơn một chút! Hy vọng em chỉ là trường hợp cá biệt của phụ nữ Việt Nam". Kim nhìn Fernando lạnh lùng: "Tôi cũng luôn mong anh chỉ là trường hợp "đột biến gen" của đàn ông Bồ Đào Nha". Fernando bật cười lớn: "Thôi đừng nói nữa để yên tôi lái xe! Càng bệnh càng dữ! Không lẽ bệnh viêm họng có liên quan gì đến bệnh "dại" mà y học chưa phát hiện ra?".

Về đến khu học xá, Kim mở dây an toàn rồi quay sang Fernando lạnh lùng: "Dù sao cũng cảm ơn đã chở tôi đi bác sĩ và hào phóng trả tiền cho tôi. Tôi tự đi lên phòng được rồi, không cần đưa đâu. Anh về đi!". Fernando giữ tay Kim lại: "Khoan! Trả khăn choàng và áo khoác lại cho tôi! Nếu không tôi mà bệnh thì cả hai ta đều chết vì em thì làm sao có thể chở tôi đi bác sĩ và lại càng không có thiện chí trả tiền khám bệnh cho tôi!". Kim hơi ngượng, cô tháo đồ ra trả cho Fernando, miệng lầm bầm: "Chính anh quàng vào người tôi mấy cái thứ bốc mùi này!". Fernando quắc mắt: "Nè! Vừa phải thôi! Mẹ tôi vừa giặt đó! Chính em mới đang có cái mùi dầu gió châu Á kỳ lạ, làm bám hết lên đồ của tôi rồi!". Kim ngượng quá định nói gì đó cãi lại nhưng một cơn ho vô duyên ập đến làm cô gập người sù sụ. Fernando nhìn Kim vừa tội nghiệp vừa cười kẻ cả "Tôi đã nói là đừng có dữ mà!" rồi chồm người ra băng ghế phía sau lấy cho Kim một gói quà. Kim ngơ ngác: "Gì đây?". Fernando nháy mắt: "Quà năm mới, một loại bánh ngọt của Bồ Đào Nha. Ho như vậy chắc ăn không được đâu. Nhưng thôi cứ đưa cho em, nếu không em lại trách không nghĩ gì đến em!". Kim bất ngờ và xúc động không thốt nên lời, cô giả bộ tiếp tục ho. Fernando nhìn Kim đóng kịch với những cơn ho, cười cố nén rồi vòng qua mở cửa xe cho cô: "Thôi lên phòng nghỉ đi! Tôi đi ra pharmacy mua thuốc cho em xong sẽ mang lại cho".

Rồi Fernando nhìn vào mắt Kim:

- Mẹ tôi làm ổ bánh này đó. Còn tôi thì có công bê lên máy bay đến tận đây. Ngon lắm nhưng để lâu không được. Em đừng mời tụi bạn trong khu học xá nghe, ngày mai tôi đến dạy em tôi ăn dùm cho. Rồi năm sau tôi nói mẹ tôi làm cho em cái khác!

Fernando nói xong ôm bụng cười khi thấy Kim cầm gói quà mà mặt mày bí xị: "Em ráng dễ thương một chút đi! Rồi kỳ nghỉ Giáng sinh năm sau tôi hứa sẽ ở bên em!". Kim vừa đi lên lầu vừa làu bàu: "Năm sau tôi về Việt Nam rồi! Ai cần anh nữa!"

Dù nói thế, Kim biết cô cần Fernando kinh khủng, nhất là trong mùa Đông giá lạnh này. Mùa Đông ở đất nước sương mù thật thê lương. Trời lúc nào cũng âm u, tuyết bắt đầu rơi khi ở những nước Châu Âu khác trong đất liền đã trở nên ấm áp. Oxford phủ một màu trắng u buồn với những mái vòm cao vút đầy tuyết đứng chênh vênh. Những ngôi trường cổ kính càng thêm giá lạnh với những bức tường đá xám lại và các cánh cửa gỗ trầm mặc cô đơn. Mọi người hạn chế tối đa việc đi ra đường. Kim viện cớ mới hết ốm để khỏi lên thư viện học, cô trốn biệt trong phòng, đến mức không đi siêu thị phải nhờ mấy đứa chung nhà mua đồ ăn dùm. Không biết đứa nào "mách lẻo", Fernando đến la lối um xùm "Phải đi ra ngoài cho quen với thời tiết, em định làm con gấu ngủ Đông suốt ba tháng sao?". Anh lôi cô ra ngoài dù chẳng biết sẽ đi đâu, nhiệt độ đang ở mức không độ lúc ba giờ chiều. "Chúng ta không đi xe hơi – Fernando cảnh báo – Đi bộ thế này vào trung tâm". Kim đội nón len như mấy ni cô ở Việt Nam để che hai tai lại mà vẫn có cảm giác tai đông cứng đến gần rụng. Cô nghĩ mình trông "kỳ cục" với cái nón len che sùm sụp nhưng ngoài đường ai cũng trùm đầu lại bằng đủ thứ nón mũ và khăn choàng che kín mũi. Fernando trông cũng kém đẹp trai với cái nón len dày cui như thầy chùa nhưng Kim không còn hơi sức đâu mà cười cợt, cô xuýt xoa với đôi tay lạnh cóng dù đã mang đôi găng bằng da cực dày. Mọi người cúi đầu tránh những con gió rét mướt tạt vào mặt, ai cũng đi lom khom bằng những bước ngắn nhưng lại có vẻ vội vã như đang chạy.

Ở bến xe bus không ai đứng yên được một giây, cứ phải chạy tại chỗ cho cơ thể vận động liên tục. Kim thấy mấy bà già lụm cụm tám chín chục tuổi tội nghiệp chống gậy dấn từng bước khó nhọc trong làn gió tê tái. Đột nhiên có bà đánh rơi túi đựng cam. Bà già mặc đồ lùm xùm, đi đứng đã khó khăn nên nhìn mấy trái cam lăn lông lốc ra vỉa hè lúng túng không biết xử lý ra sao. Fernando và Kim cúi xuống giúp, lúc Kim đưa vào tay bà túi cam, cô cám cảnh hỏi: "Sao mấy bà ra đường làm chi vào thời tiết này? Cần mua gì thì nhờ hàng xóm giúp cho!". Mấy bà lão bật cười, họ đồng thanh nói cô bé này đúng dân châu Á mới sang Oxford học. Bên đây không ai giúp ai cái gì, vả lại mấy người già càng cần phải ra đường mỗi ngày. "Chúng tôi mà sợ rét trốn biệt trong nhà thì chân tay cứng đờ cả lại. Đến mùa Xuân trời có ấm hơn nhưng do suốt mấy tháng mùa Đông không vận động, chúng tôi sẽ bị liệt hết. Chúng tôi phải cố gắng, mỗi ngày đều phải cố gắng với những khớp xương đau nhức này. Càng già càng phải chiến đấu với mùa Đông, phải tự cứu mình trước khi trời cứu, cháu ạ!". Xe bus đến, mấy bà khó nhọc lục tục leo lên. Kim chạy đến đỡ nhưng họ cười đẩy cô ra: "Để chúng tôi tự

lực, cô bé!". Những hành khách khác kiên nhẫn đứng chờ dù ai cũng nóng lòng được sớm chui vào xe bus ấm áp. Kim cũng định bụng leo lên nhưng Fernando giữ tay cô lại "Tôi đã nói là chúng ta đi bộ mà!"

Kim gục đầu cắm cúi bước. Những viên đá lót đường trơn trợt làm cô loạng choạng chợt ngã mấy lần. Fernando không đưa tay ra đỡ, nếu anh có đưa tay hẳn Kim cũng không thèm vịn lấy. Cô xấu hổ thấy mình không bằng mấy bà già mỗi ngày phải chiến đấu với những khớp xương rệu rã trong cái lạnh khắc nghiệt mùa Đông. Càng đi Kim càng thấy ấm hơn, vào đến trung tâm rồi cô cũng không biết Fernando sẽ đưa mình đi đâu. Cô cố gắng kiên nhẫn không chịu hỏi, đến khi thấy hai người cứ đi vòng vòng ngang qua chỗ cũ đến ba lần, cô đứng lại, thở một hơi dài làm khói bốc lên tận đỉnh một ngôi giáo đường: "Fernando, anh giỡn mặt với tôi hả?". Fernando cả cười: "Mệt rồi sao? Thôi thì vào đây uống trà! Tôi chỉ muốn luyện cho em đi bộ trong mùa Đông thôi".

Hai người vào một tiệm trà ấm cúng, Kim đuối sức vì "hành trình" hai cây số dưới trời giá rét nên giận dỗi dán mặt vào cửa sổ nhìn ra ngoài để mặc Fernando gọi trà nóng và mấy loại bánh ngọt. Trong tấm kính cửa sổ, cô thấy hình ảnh phản chiếu Fernando đang khoan khoái pha sữa vào trà rồi ung dung ăn hết cái bánh chocolat này sang cái bánh nhân táo khác. Cuối cùng không chịu nổi mùi trà nóng ấm áp pha sữa thơm lừng và hương bánh ngọt ngào ngạt, Kim quay lại nhìn Fernando trách móc: "Không mời tôi ăn hả?". Fernando tỉnh bơ nhìn dĩa bánh đã hết veo và bình trà cũng kịp cạn, liếm môi thòm thèm nói: "Tưởng em thích nhìn đường phố hơn. Chắc mình gọi thêm bánh, em có cần tôi đút tận miệng không?". Lần này trà vừa kịp đem lên Kim đã hối hả pha cho mình một cốc đầy rồi đổ sữa vào đục ngầu cả lên. Cô vừa thổi vừa uống, lắng nghe thứ chất lỏng ấm áp đang lan tỏa vào từng tế bào lạnh cóng của mình. Dân Anh có lối uống trà sữa vào mỗi buổi chiều thật đặc trưng chắc cũng do trời rét quá cần nạp nhiều năng lượng. Họ ghiền trà sữa và không bỏ được thói quen uống trà vào mỗi chiều, như dân Việt Nam không bỏ được giấc ngủ trưa dù cuộc sống có trở nên bận rộn bao nhiêu. Sinh viên nước ngoài đến Anh cũng dần bị trà sữa mê hoặc và thấy mỗi buổi chiều lạnh cóng bên ly trà pha sữa ấm sực là thời điểm thật "thiêng liêng" trong ngày.

Kim đang đói bụng nên chộp lấy cái bánh kem chocolat người phục vụ vừa đem đến rồi đưa lên miệng nhai ngấu nghiến, không thèm bỏ ra đĩa lấy muỗng xúc dịu dàng như mọi người xung quanh. Đến lúc thấy Fernando nhìn cô chằm chằm rồi

chép miệng than “Đi với em tôi xấu hổ quá!”, Kim mới chợt giật mình. Cô vội vã liếm mép và mút những ngón tay dính đầy chocolat như một con mèo nhỏ lem luốc. Fernando nhăn mặt rút khăn tay ra đưa, Kim từ chối “Tôi có khăn giấy, anh thọt tay vô túi áo tôi lấy ra dùm”, nhưng anh đã cầm tay cô lên lau chăm chú và tiện thể chùi cả miệng vẫn còn sót một miếng bánh to tướng trong đó. Kim nhìn chiếc khăn trắng tinh bị dây bẩn bằng những vệt chocolat, xấu hổ và tức giận: “Hình như lúc nào anh cũng làm tôi trở nên... không ra thể thống gì?”. Fernando lạnh lùng: “Thôi ăn nhanh đi rồi về. Tôi không có thời gian ở đây với em suốt buổi chiều đâu!”. Kim thở hắt ra: “Nếu bận anh đi trước đi, không lẽ tôi không biết đường tự về nhà mình”. Fernando đứng dậy, anh nói mình sẽ trả tiền nên cô cứ ngồi lại ăn thong thả, nhớ lúc về cũng cố gắng đi bộ chứ đừng leo lên bất kỳ chiếc xe bus nào.

Fernando đi rồi Kim mới thấy có một người ngồi kế bên dù “khắc khẩu” nhưng ấm cúng hơn rất nhiều, ngoài trời tuyết lại rơi đợt mới. Cô nuốt tiếp cái bánh còn lại một cách khó nhọc, uống tách trà sữa đã nguội lạnh rồi nặng nề khoác áo, thở dài nghĩ tới đoạn đường quay về trong thời tiết khắc nghiệt. Cô nghĩ mình không việc gì sợ Fernando đến mức phải lê gót dưới tuyết khi xe bus cứ hai phút lại tấp vào, nhưng rồi nhớ đến mấy bà già cố gắng vận động, Kim đành cắm cúi bước đi cho nhanh. Trời càng lúc càng rét, tuyết rời dày hơn, gió thốc mạnh hơn. Kim ghì tấm khăn choàng quấn kín trên đầu, một tay đút sâu vào túi áo khoác, dấn bước khó khăn. Một viên đá lót đường trơn như mỡ làm cô trượt một cú hai chân giơ bổng lên suýt ngã bật ngữa ra sau, đột nhiên có ai đó bất ngờ chụp Kim lại vào phút cuối. Vừa kịp hoàn hồn, Kim giật nẩy mình nhận ra đó là Fernando: “Anh theo dõi tôi hả?”. Anh không trả lời, đều giọng đề nghị: “Có muốn dựa sát vào người tôi không? Như thế sẽ ấm áp hơn, không bị trợt ngã nữa và quãng đường đi sẽ ngắn lại!”

4. Thành công bước đầu

Dù chậm chạp so với sự mong đợi mỏi mòn của Kim, mùa Đông rồi cũng dần ra đi. Tuyết bắt đầu tan, nhỏ những giọt nước lạnh cóng từ trên mái vòm chạm khắc cầu kỳ của những ngôi trường cổ kính xuống vài người khách bộ hành đang rảo bước.

Những bức tượng đá "đội mũ trắng" suốt bao nhiêu ngày giờ bắt đầu rũ tóc, những dòng nước rỉ rả thay phiên nhau chảy xuống mũi, xuống cằm trông ngộ nghĩnh làm sao.

Lũ sinh viên lại đem xe đạp ra vi vu ở những đoạn đường khô ráo. Nhiệt độ dần dần nhích lên, gió hết mạnh, trời bớt âm u.

Một buổi sáng thức dậy, Kim chợt nhận ra mặt trời lên sớm hơn thường lệ. Nhìn ra cây cỏ bên ngoài, chồi non đang nẩy mầm, hoa hé nụ e ấp, cảnh vật xinh tươi mơn mởn. Bên kia đường, hàng cây phong cổ thụ đã có những chiếc lá xanh non nhú ra khắp lượt. Kim cột dây giày, hăm hở chạy vài vòng quanh khu học xá. Giờ Fernando chẳng cần "áp giải" cô nữa. Kim đã khỏe mạnh và năng động hơn, gò má ửng hồng không còn xám ngoét, môi không khô nứt nẻ như dạo trước. Đặc biệt đôi mắt Kim "có thần" hơn, dáng vẻ tự tin, không cúi gằm đầy tự ti như hồi mùa thu mới bên Việt Nam sang. Không có Fernando nhưng giờ con trai trong khu học xá đã bắt đầu hộ tống theo Kim khi cô chạy buổi sáng. Họ nhận ra cô nàng Việt Nam trở nên mượt mà, mắt đen láy, tóc dài cột nhổng năng động, miệng chúm chím hay cười khá có duyên.

Từ dạo Thúy Hà xong chương trình tu nghiệp về nước hồi tháng giêng, Kim lại trở thành Miss Việt Nam trong cộng đồng sinh viên khu học xá ở đây, thậm chí có vài người còn thân thiện gọi cô là Miss Châu Á khi không có Lệ Chi ở đó. Công bằng mà nói, dạo này Lệ Chi xuống sắc thấy rõ. Cô bé mặt bơ phờ do thường xuyên thức khuya, lại tập tành hút thuốc và nốc bia nên càng ngày bọn Tây càng chán. Tụi con gái châu Âu cũng thích ăn chơi, nhưng bọn chúng luôn biết tự chủ. Đa phần đều chơi thể thao và ăn uống cẩn thận. Còn Lệ Chi hẳn bị gia đình kềm cặp từ nhỏ, đến lúc xổ lồng hối hả sống, muốn dừng cũng không kịp.

- Chào Miss Châu Á - anh chàng Mauricio đẹp trai chạy đuổi theo - Hôm nay trời ấm quá!

- Có nắng rồi - Kim hào hứng - Nhưng đừng gọi em như vậy, cho em làm Miss Sài Gòn cũng hân hạnh lắm rồi.

- Ừ, ở Luân Đôn một thời có vở kịch Miss Sài Gòn nổi tiếng lắm đó!

- Lâu lắm em mới lại thấy nắng, nhớ Việt Nam quá!

- Anh cũng thấy nhớ nắng Nam Mỹ quê hương - Mauricio phụ họa rồi ngắt một bông hoa dại bên đường cài lên tóc tặng Kim - Mùa xuân đến rồi đó!

Kim ngỡ ngàng:

- Thật sao? Mùa xuân đến rồi hả?

Ở Sài Gòn với nắng nóng quanh năm, chưa bao giờ Kim thấy được hết niềm hạnh phúc khi mùa xuân đến. Mỗi lần gần Tết, nghe người ta hát "Xuân đã về! Xuân đã về!" bằng một giọng vui vẻ, Kim còn cáu thêm: "Có gì vui đâu, già thêm một tuổi, xuân xiếc cái gì!". Nhưng sáu tháng nay ở Anh, có trải qua một mùa thu buồn ảm đạm với lá vàng rơi theo những cơn gió cắt da và một mùa đông lạnh khắc nghiệt với tuyết phủ trắng đường, mới cảm nhận được mùa xuân có ý nghĩa đến thế nào. Fernando thường hay động viên Kim: "Ráng đợi đến mùa xuân, khi thời tiết dễ chịu hơn, cảnh vật xinh đẹp lên, lúc đó em cũng sẽ yêu đời hơn, vui khỏe hơn và không còn... bị buồn ngủ nữa!". Thật chán, anh chẳng phải là một người lãng mạn, Kim đã đợi anh kết thúc câu nói của mình bằng một lời hứa nào đó chẳng hạn như "... và tôi sẽ mời em đi ăn kem rồi hai đứa mình cùng vào rạp xem phim!"

- Kim nè! - Mauricio dừng lại thở - Anh chàng Fernando dở người đó là gì của em vậy?

Kim nhún vai không trả lời. Như chỉ đợi có thế, Mauricio hào hứng nói tiếp:

- Lúc đầu thấy anh ta chăm sóc em tận răng, tụi này cũng nghi là bạn trai. Nhưng rồi thấy anh ta thô bạo quá, chẳng tế nhị hay dịu dàng tí nào với em cả. Anh ta có bao giờ tặng hoa cho em chưa?

Kim ngao ngán:

- Anh ta thiếu điều muốn... tặng em nắm đấm khi em giải sai bài tập. Mà lúc em làm bài trúng anh ta cũng chẳng thèm khen lấy một câu chiếu lệ.

- Ừ! Tệ thật - Mauricio phụ họa - Anh chàng Fernando đó người Bồ Đào Nha, đáng lẽ phải nồng nhiệt như xứ sở đầy mặt trời của anh ta, sao lại lạnh lùng như dân Ăng-lê!

Kim nhìn Mauricio trêu chọc:

- Khác xa với anh! Sưu tầm bao nhiêu cô gái rồi? Đủ mọi màu da phải không?

- Chưa có da vàng! - Mauricio nheo mắt cười tình - Thật đó! Anh không thích Lệ Chi, sẵn sàng ngủ với tất cả mà không cần tình yêu. Cô nàng Yutaka thì như một bà già cằn cỗi. Còn Thúy Hà quả có xinh đẹp nhưng trông "quê quê".

- Thôi đủ rồi! - Kim bật cười tuy lòng hơi bất mãn trước những nhận xét của Mauricio - Anh nhìn lại mình đi! Làm như "ngon" lắm vậy đó!

Hôm nay Kim có hẹn với giáo sư Baddley nên cô không đứng lại cà kê dê ngỗng với anh chàng người Chi-Lê ăn ớt nhiều hơn két nữa. Cô hồi hộp rảo bước đến trường. Đi ngang qua vườn Bách Thảo, Kim lặng người ngắm những chồi non nhú ra như những bàn tay trẻ con rụt rè và mũm mĩm xòe những búp lá năm cánh. Những nhánh cây trơ trụi suốt Đông giờ đều trổ những chiếc lá đầu tiên. Thiên nhiên thật kỳ diệu, tưởng như mọi cỏ cây đều chết vùi dưới cái lạnh khắc nghiệt bao nhiêu tháng, giờ đây khi thời tiết ấm lên, vạn vật đều hăm hở ngoi lên với sức sống mới. Kim lại xúc động dừng bước bên cầu Magdelen bắc ngang dòng sông Cherwell thơ mộng. Hàng liễu rũ xinh đẹp hai bên sông thay áo màu xanh nõn. Kim bất ngờ chợt nghe tiếng những con vịt xám gọi bầy, chúng cạ những chiếc mỏ bé bỏng vào nhau âu yếm ra chiều vô cùng hạnh phúc. Đôi thiên nga từ đâu lướt đến, rũ đôi cánh trắng muốt và vươn chiếc cổ kiêu kỳ soi mình xuống dòng sông xanh. Một bà mẹ trẻ đẩy xe nôi đi dạo, cánh tay nhỏ xinh của đứa bé huơ lên vui mừng vẫy gọi đám thủy cầm.

Kim ước gì mình có thể đứng lại nhìn ngắm cảnh thanh bình nhưng cô phải tiếp tục đi đến trường. Dân Anh mê những dòng sông nhỏ hay có khi chỉ là con kênh nhân tạo chảy vắt qua thành phố, họ chăm chút trồng hai bên bờ những hàng cây xanh rợp bóng, thả vào đó những con vật dễ thương cho chúng bơi lội và đặt

những chiếc xuồng xinh xinh cho du khách dạo chơi. Kim ngậm ngùi nghĩ giá con kênh Nhiêu Lộc của Sài Gòn cũng được đối xử tử tế như vậy, thành phố sẽ nên thơ hơn biết bao và người dân có thể dùng "taxi xuồng" làm một phương tiện giao thông hữu ích và lãng mạn.

Khuôn viên những ngôi trường Oxford cũng trở nên xinh đẹp hơn khi mùa xuân đến. Những chiếc sân vuông của The Queen College, Trinity College, Saint John College… được phủ cỏ xanh nhung mượt, những bồn hoa dọc các lối đi đã được chăm sóc sau những tháng giá Đông, người ta trồng vào đó những cành hồng sặc sỡ, những khóm cúc vàng tươi, hoa tu-líp tím kiêu kỳ. Lũ bướm đủ màu bị mùi hương các loài hoa quyến rũ, bay lượn đầy phấn khích làm bọn chim sâu nức lòng cũng ríu rít véo von. Trước cửa sổ phòng giáo sư Baddley, những cành dây leo đang cựa mình thức dậy, chúng quấn quýt quanh kẽ hở của những viên đá xám lót tường, những nụ hoa rụt rè trổ lốm đốm đỏ trên nền những chiếc lá xanh non… Kim tự nhủ được làm giáo sư dạy trong ngôi trường danh tiếng, có một căn phòng làm việc yên tĩnh trong khung cảnh cổ kính lãng mạng như Baddley, thật hạnh phúc làm sao. Cô đi vòng ra lối hành lang, rụt rè gõ cửa phòng giáo sư. Ông lên tiếng mời cô vào. Kim thấy ông cũng tươi tắn như mùa xuân ngoài cửa sổ. Giáo sư mặc áo sơ mi màu xanh da trời và Kim nhận ra mắt ông cũng tràn ngập một màu xanh yên lành.

Giáo sư nhìn Kim ngạc nhiên:

- Em khỏe không? Tôi thấy em thay đổi khá nhiều đó! Em trông khác xa với dạo trước. Như vậy tôi cũng mừng!

- Thầy... - Kim ngỡ ngàng thấy giáo sư tỏ vẻ quan tâm đến mình nhiều như vậy - Em thấy khỏe lắm. Đặt lưng xuống là em ngủ như chết, còn lúc ăn thì nhiều gấp ba bốn lần so với hồi mới qua.

Giáo sư vui vẻ đổi đề tài:

- Tôi đã đọc đề cương làm luận văn của em. Em đã cố gắng rất nhiều. Em tiến bộ lắm. Em đã đi đúng đường rồi đó!

- Thật hả thầy? - Kim ngộp thở, không tin vào tai mình.

- Coi kìa, phải tự tin lên chứ! Không phải mấy tháng nay em đã nỗ lực hết sức mình đó sao? Em cũng đã hòa nhập được vào không khí học tập năng động và có phương pháp ở đây. Em đã đi một bước khá xa rồi đó!

Kim không đáp nên lời, cô đang vui mừng lẫn tủi hờn nhớ lại những khó khăn trong sáu tháng qua. Cố mím chặt môi nhưng Kim không tài nào giấu được những giọt nước mắt sung sướng đang trào ra. Giáo sư nhìn cô cười hiền từ, ông đột nhiên nháy mắt hóm hỉnh:

- Tôi e rằng có ai đó bày sẵn cho em phải không? Fernando làm dùm em những trang đề cương này chứ gì?

- Không! Không hề! - Kim gần như thét lên, giọng lạc đi vì phẫn nộ - Fernando chưa bao giờ làm bài giùm em, anh ta chỉ ra bài tập và bắt em tự xoay sở một mình.

- Tuy nhiên Fernando cũng bày cho em phương pháp nghiên cứu và cách lập luận?

- Anh ta bắt em làm tới làm lui cả chục lần trước khi nộp cho thầy - Kim sắp khóc òa lên - Lúc thì anh ta chê "phần đặt vấn đề ngây ngô như học trò tiểu học", lúc lại nhận xét "cách lập luận… ngu thấy mà ớn", có khi còn... vừa chưởi bới vừa đọc phần kết luận.

Baddley bật cười lớn tiếng:

- Anh ta nghiêm khắc hơn tôi tưởng nhiều quá! Nhưng như thế cũng không vô ích, đúng không?

Kim không biết trả lời sao, cô im lặng gật đầu. Giáo sư chỉ ra cho cô vài chỗ cần sửa lại và kết luận đề cương đã hoàn chỉnh, chỉ cần bám sát đề cương là cô sẽ hoàn thành luận văn một cách tốt đẹp. Tuy nhiên ông cũng ân cần khuyên cô tiếp tục nỗ lực hơn nữa vì trong thời gian làm luận văn cô vẫn phải hoàn tất mấy môn học khác.

- Và chắc là bây giờ em "cứng cáp" rồi – giáo sư nháy mắt – Không cần phải làm phiền Fernando nữa, để anh ta tập trung làm luận án tiến sĩ của mình. Mấy tháng qua Fernando lo kèm cặp em nên có phần lơ là trong công việc.

Kim ngạc nhiên:

- Em đâu có làm phiền anh ta! Chỉ có anh ta làm phiền em thôi!

- Thôi được rồi! – Giáo sư cười, lắc đầu – Thanh niên các em lạ thật đó! Hay là tôi người phương Tây nên không hiểu được văn hóa của em? Nhiều khi người ta cứ nghĩ người phương Tây chúng tôi tự cao tự đại, nhưng tôi lại thấy những dân tộc trông có vẻ hiền lành ở phương Đông lại có một niềm kiêu hãnh thật đáng ngạc nhiên.

Rời phòng giáo sư Baddley, Kim vừa mừng vì đề cương luận văn đã được duyệt vừa thấy bất an vì bị cho là "làm phiền" đến Fernando. Đã vậy còn bị ông thầy ám chỉ gì đó khi nói "người phương Đông có một niềm kiêu hãnh đáng ngạc nhiên". Kim đi lang thang trong khuôn viên trường một lúc rồi ngồi xuống bên bức tượng điêu khắc của một sinh viên đặt trên cỏ. Bức tượng làm bằng một chất liệu gì đó màu đen, lên nước bóng như đá và có hình thù như một sinh vật đang suy tư trong một tư thế rất vặn vẹo. "Sao mà lúc nào cũng phải mệt óc quá vậy nè! - Kim lầm bầm, vuốt nhẹ tay lên tượng - Nhìn mày thấy đời đáng chán quá!".

Công bằng mà nói, Fernando đã đổ nhiều công sức cho cô, dành nhiều thời giờ và sự nhiệt tình đến mức cực đoan nhằm giúp cô học tập. Nhưng Kim đâu có yêu cầu anh, đâu thèm làm phiền anh, chính anh tự đến, tự lên lịch học và can thiệp vào cả những chuyện tập thể dục hay ăn uống của Kim. Anh tự làm cho cô ghét dù biết rằng nếu không có anh chắc chắn hôm nay cô không thể được giáo sư Baddley khen ngợi. Điều này cũng đồng nghĩa với việc cô không cách gì hoàn tất nổi khóa Cao học trong một năm và về nước với bằng Thạc sĩ. Suy đi tính lại, từ ngày "gắn bó" với Fernando, Kim không bị thiệt bất cứ điều gì, chỉ "được" mà không "mất". Thôi thì những lúc bị anh sỉ vả làm lòng tự trọng tổn thương thì đó cũng chỉ là chút "học phí" ít ỏi phải trả cho Fernando so với thời giờ và công sức anh đổ ra. Bên đây không ai cho không ai cái gì; bồ bịch, vợ chồng cũng rạch ròi tính toán chi li. Trong những quán ăn, Kim ngạc nhiên thấy ai cũng phải "tự xử", không có chuyện nam giới phải trả tiền còn cô người yêu vẻnh mặt vô tư. Đôi tình nhân sống chung một phòng cũng phải chia tiền thuê sòng phẳng. Ăn uống, điện nước, lò sưởi cũng chia đều. Đời anh anh lo, đời em em lo, dù có ăn chung bàn hay ngủ chung giường. Bình đẳng tuyệt đối nên tình yêu mới thật sự trong sáng.

Thời gian đầu sang Oxford, Kim hay bất mãn khi thấy con người đối xử với nhau quá rạch ròi. Hôm nay một sinh viên ở chung nhà mượn cô bịch mì spaghetti, ngày mai cô sẽ được trả lại đúng nhãn hiệu này. Thậm chí Kim có vui vẻ cho luôn cũng không ai đồng ý. Chỉ khi nào chủ nhân đem đồ ăn dư xuống bếp và viết giấy ghi rõ "Tự ý dùng" thì mọi người mới dám lấy ăn. Không có chuyện xin nhau dù trái ớt hay củ hành bé nhỏ, càng không nên mượn dùng chung quá thường xuyên những dụng cụ học tập, sách vở hay quần áo như người Việt Nam. Ai cũng có lòng tự trọng từ những chuyện chi li nhất. Trong những buổi họp mặt thì mỗi người làm một món góp vào, ai không được mời thì đừng dẫn xác đến, hoặc nếu có lỡ đến thì nên đi về, cũng chẳng ai giữ lại theo kiểu "thêm một cái chén chứ bao nhiêu". Sinh nhật hay tiệc tùng nếu chủ nhân mời phải biết đem hoa, rượu, chocolate, trái cây hay một món quà đến. Đi "tay không" sẽ tự thấy xấu hổ và trông mình kỳ cục như… không mặc quần áo. Kim thấy mọi người rạch ròi như vậy đôi khi không được tình cảm nhưng chẳng ai nợ ai cái gì, không ai có thể lợi dụng ai và cũng không người nào cảm thấy bị "chơi gác". Rốt rồi cô lại thấy câu ngạn ngữ tụi bên đây hay nói "Sòng phẳng làm nên tình bạn tốt" cũng đúng lắm.

Tiền bạc là thứ có thể "tái tạo", là vật chất có thể trả vay mà tụi Tây còn không muốn lôi thôi nói chi đến thời gian là thứ quí giá vô cùng ở cái nơi luôn phải chạy đua từng giây một. Học phí của Oxford thuộc loại cực kỳ cao trong hệ thống giáo dục thế giới, chỉ có con em dân quí tộc, gia đình quyền thế hay thương gia giàu có mới kham nổi, còn sinh viên có học bổng càng phải cam kết đạt điểm cao nhất trong thời hạn qui định nên không ai muốn mình phải trễ một năm học, phải chậm một học kỳ hay phải nợ một tín chỉ. Tất cả đều được qui ra tiền, lạnh lùng, thật đắt. Chương trình học ở Oxford khá nặng, lại thiên về tự học nên ai cũng tranh thủ tối đa. Tranh thủ vừa ăn trưa vừa đánh máy, vừa đọc sách vừa đi xe bus, vừa đứng chờ máy giặt vừa làm vài động tác thể dục, vừa xem truyền hình vừa làm bếp, thậm chí ở nơi riêng tư tối đa là trong WC mà còn ráng tranh thủ ôm máy tính xách tay đánh lia lịa. Có đứa còn đùa "Ở trong đó sướng lắm, bao nhiêu thứ đều tranh thủ tuôn ra, kể cả ý tưởng".

Sống ở nơi thời giờ thật sự là vàng bạc, Kim cũng nhiều lần bó tay trước câu hỏi vì sao Fernando tuần nào cũng dành cho cô mấy tiếng đồng hồ quí giá. Trong suốt khoảng thời gian mấy tháng trời từ lúc anh bắt đầu kế hoạch "phụ đạo" cho đến nay, nếu phải trả lương cho một gia sư dạy Cao học, có kinh nghiệm làm trợ lý giáo sư và "thương hiệu" mạnh trong giới Oxford như Fernando, Kim hẳn đã sạt

nghiệp không còn một xu dằn trong tài khoản ngân hàng. Đó là chưa kể thời giờ anh làm huấn luyện viên "áp giải" cô chạy bộ, làm tài xế đưa đi bác sĩ, làm bốc vác cho mớ lương thực mỗi tuần đi siêu thị. Lạy Chúa, còn khoản thời giờ Fernando chấm bài tập ở nhà và sửa các tiểu luận vài chục trang cho Kim nữa, càng tính cô càng thấy chóng mặt. Nhưng sự thật là Kim không hề cảm thấy phải nợ nần gì ai và vẫn còn ấm ức bao phen bị anh làm phiền phải khóc lên khóc xuống. Nghĩ được như thế Kim mỉm cười đứng dậy nhưng áo khoác cô bị bức tượng "vặn vẹo" níu lại mạnh đến mức té lăn ra cỏ. Thở dài nhìn khuôn mặt "đăm đăm" của bức tượng, cô thấy cuộc đời quả khó chịu. Giáo sư Baddley đáng kính mà còn nói Kim làm phiền Fernando thì đám sinh viên trẻ người non dạ xung quanh càng cho là cô nhất định phải "ơn nặng như núi" với anh. Cuối cùng Kim quyết định tìm gặp Fernando để hỏi cho ra lẽ "Rốt cuộc ai làm phiền ai?".

Cửa phòng làm việc của Fernando không khép kín, Kim thấy vài sinh viên nữ đang cười nói vây quanh bàn anh hỏi thăm gì đó. Làn da rám nắng của người đến từ một nước miền nam châu Âu bên bờ Địa Trung Hải, đôi mắt thông minh và cái vẻ nghiêm trang nhưng nụ cười thân thiện của Fernando làm bọn sinh viên bản địa rất hâm mộ. Bọn con gái da trắng như sáp, núc ních và mặt đầy tàn nhang cũng thường kháo nhau Fernando quan tâm đến Kim một cách đặc biệt. Fernando đang từ tốn trả lời từng người. Khi còn lại một mình, anh có vẻ mệt mỏi. Fernando ngáp một cái nghe rõ kêu làm Kim đứng bên ngoài cũng phải giật mình.

- Thì ra anh cũng biết buồn ngủ hả? - Kim bước vô phòng không gõ cửa.

Tiếp tục ngáp thêm vài cái thật thoải mái, Fernando hỏi:

- Tại sao không? Em làm như chỉ có mình em được "độc quyền" khoái ngủ. Giáo sư Baddley nhận xét đề cương tốt chứ?

- Phải! - Kim trả lời vui vẻ - Thầy nói em đã đi được nửa đoạn đường rồi, chỉ cần bám sát đề cương là xong.

Fernando cười chiến thắng:

- Có thế chứ! Thầy tuy đôn hậu nhưng rất nghiêm khắc! Được nghe Baddley khen không dễ đâu!

Kim ngập ngừng:

- Em nghĩ… Em phải cảm ơn anh!

Fernando thôi không ngáp nữa, mặt làm ra vẻ vô hồn vô cảm. Kim kéo ghế ngồi xuống đối diện. Cô nhận ra hiếm có dịp mình được nhìn thẳng mặt anh như thế này. Mắt Fernando màu nâu thăm thẳm với hàng lông mi dài cong vút. Tại sao hồi nào đến giờ Kim chỉ toàn nhìn anh len lén một cách thật tự ti? Rồi thì nếu không giương mắt nhìn căm thù, Kim cũng sẽ nhòe nhoẹt nước mắt trước người con trai sắt đá này.

- Sao lâu quá không thấy anh cười dịu dàng với em? - Kim hỏi, tuy giọng có vẻ châm chọc nhưng thật tình - Em nhớ lần đầu gặp anh, cũng trong phòng này, anh cười tươi ơi là tươi, mắt anh thật sáng. Lúc đó em thấy anh đẹp trai như tài tử Jude Law và dễ thương vô cùng!

- Vậy hả? - Fernando bật cười trước vẻ chân thành của Kim - Thì chính em làm cho anh ra nông nổi này chứ ai! Trước khi gặp em anh "phong độ" bao nhiêu thì bây giờ anh như một thằng xì-ke thế này!

- Anh nói sao? - Kim kinh ngạc trước lời "chụp mũ".

Fernando tiếp tục "tố":

- Không phải sao? Trong khi anh ngày càng "thân tàn ma dại" thì em lại "phơi phới" hẳn ra. Không tin lấy gương ra soi đi! Lên ít nhất là ba ký! Thần sắc tươi tắn, da mặt mịn màng! Trời ơi, hôm nay em còn thoa son nữa!

Kim ngượng quá la toáng lên:

- Anh... anh vô duyên quá! Thì ra anh cũng biết quan tâm đến cái đẹp hả?

- Em mới vô duyên! - Fernando nhún vai, giọng khinh khỉnh - Con trai nào không thích nhìn con gái xinh đẹp? Vì vậy anh mới bắt em tập thể dục, ăn cho đủ chất, ngủ cho đúng giờ, làm việc có phương pháp!

- Thôi! Lại bắt đầu lên giọng ta đây! Thì hôm nay em trả ơn!

- Trả cái gì? - Mặt Fernando làm bộ thờ ơ - Phải xứng đáng đó!

- Hôm nay em mời anh ăn tối ở một nhà hàng sang trọng nào đó mà anh muốn. Rồi... rồi... rồi nếu anh thích đi xem phim thì em "đài thọ" luôn.

- Vậy thôi hả? - Fernando ra vẻ thất vọng - Sáu tháng trời đau khổ của anh: không có ngày cuối tuần đi chơi với bạn bè, không có một buổi tối rảnh rỗi xem đá banh trên ti-vi, không có một buổi sáng được ngủ thẳng giấc. Nè, đó là anh chưa nói lúc trước con gái theo anh nhiều lắm, từ ngày thấy anh "o bế" em dữ quá, còn ai dám "nhào vô"!

- Đáng đời anh! - Kim cười nắc nẻ nhận ra hồi nào đến giờ mình đã "trả thù" rồi mà không biết - Vậy nhé, tối này em chờ anh ở khu học xá.

5. Vượt quá giới hạn thư viện

Năm giờ chiều Kim đã tắm rửa sạch sẽ, bôi kem dưỡng da thơm tho rồi xức lên mình đủ thứ nước hoa. Cô hồi hộp lấy son phấn ra. Thoa thoa xóa xóa một lúc vẫn chưa hài lòng vì Kim ngại Fernando cười. Rồi nếu bước chân ra hành lang mà lộng lẫy quá sẽ bị đám sinh viên bu lấy chọc ghẹo.

Rốt cuộc Kim chỉ dám trang điểm thật nhạt, mặc bộ váy thật nhã, mang đôi giày màu nâu đơn giản. Chờ mãi Fernando vẫn chưa đến, Kim sốt ruột lấy mấy quyển tạp chí ra đọc nhưng hầu như không hiểu gì. Chưa bao giờ trong đời cô phải lâm vào cảnh chờ đợi kỳ cục này. Ở Việt Nam bọn con trai rất thích Kim, cô vừa giỏi vừa ưa nhìn. Họ yêu mến cô đến mức tôn trọng thái quá. Hẹn nhau đi chơi theo nhóm bao giờ cũng có bạn trai giành nhau được chở Kim nhưng chẳng anh chàng nào dám giở trò "bậy bạ". Thậm chí nếu đang chở cô mà phải thắng gấp thì thể nào Kim cũng nghe xin lỗi lập cập. Rồi vài anh bồ cũ lúc nào cũng cưng chìu Kim nữa, sẽ chẳng bao giờ họ tưởng tượng nổi sang đây Kim lại thế này: phải xin hẹn, phải mời đi ăn, lại còn đề nghị đi xem phim với "trai".

Quái lạ, đã tám giờ rồi, Kim đói cồn cào ăn sạch mấy túi khoai tây chiên mà Fernando vẫn chưa đến. Cô khoác áo xuống lầu gọi điện thoại di động cho anh. Chuông đổ liên hồi mãi một lúc lâu mới nghe giọng ngái ngủ của Fernando.

- Anh đang ở đâu đó? - Kim gắt - Em chờ anh đến để cùng đi ăn tối! Anh quên rồi hả?

- Sao? Ờ... anh quên! Anh vẫn còn đang ở văn phòng! Xin lỗi, anh ngủ gục trên bàn làm việc. Mấy hôm nay anh thức gần trắng đêm...

- Vậy giờ tính sao đây? – Kim quát.

Giọng Fernando quả thật rất mệt mỏi:

- Thôi em đi ăn một mình đi! Anh mệt quá! Anh về nhà ngủ tiếp đây!

- Cái gì? – Kim có cảm giác mình nhảy chồm lên.

Fernando thều thào:

- Em cũng từng bị cơn buồn ngủ hành hạ em hiểu mà! Em đi một mình đi...

- Anh vô duyên quá!

Kim hét lạc giọng rồi cúp máy. Rời khỏi chiếc điện thoại, Kim nhận ra Mauricio người Chi-Lê đang nhìn mình bằng một ánh mắt kỳ lạ. “Hôm nay em đẹp quá! - anh chàng Nam Mỹ không rào đón - Nóng giận càng làm mắt em thêm long lanh!”. Kim không trả lời quay lưng định lên phòng, Mauricio ngạc nhiên: “Không phải em sửa soạn đi ra ngoài sao? Em diện đẹp thế này mà! Hay là đi với anh đi! Anh chưa ăn tối! Anh biết một nhà hàng Hy Lạp thú vị lắm! Anh mời!”. Kim không định nhận lời nhưng cô chợt cảm thấy muốn có người bên cạnh.

Mauricio chở Kim trên chiếc xe đạp đòn ngang vào khu phố cổ của Oxford. Cô nghe hơi thở gấp gáp của anh sau gáy và sức nóng hừng hực đầy quyến rũ từ người con trai tỏa ra. Hai người khóa xe trên hàng rào của một nhà thờ cổ rồi gõ giày trên những viên đá lát đường cùng những thanh niên khác. Tối cuối tuần sinh viên đổ vào khu này khá đông. Những quán giải khát, nhà hàng, câu lạc bộ tràn ngập giới trẻ đang cặp kè nhau cười nói xôm tụ. Nhạc xập xình từ những quán xá vọng ra. Trong tiết lạnh ban đêm, mùi mồ hôi, bia rượu và cả nước hoa của khách hòa vào không khí đặc quánh. Kim cùng Mauricio bước vào một nhà hàng Hy Lạp, khói thịt nướng tỏa ra mù mịt làm cô thấy ngạt thở. Ăn vội vàng mấy miếng xúc xích nướng, Kim đòi về. Mauricio tỏ vẻ thất vọng, anh nài nỉ cô cùng vào một quán giải khát uống một ly. Kim đành miễn cưỡng bước vào một câu lạc bộ đêm nghẹt đầy thanh niên đang nhảy nhót, uống bia và phà khói thuốc. Kim thấy lạc lõng kinh khủng. Cô chịu đựng mùi thuốc lá muốn buồn nôn, tiếng nhạc làm nhức đầu và cái chất lỏng trong ly đắng nghét. Mauricio nhìn vẻ khổ sở của Kim được một lúc rồi quyết định tha cho cô: “Thôi mình về!”. Kim lao ra khỏi quán như tên bắn, ba chân bốn cẳng chạy thục mạng đến chỗ khóa xe đạp làm anh bạn Nam Mỹ đuổi theo hụt hơi. Về đến nhà, Kim mệt mỏi từ biệt Mauricio rồi đóng sầm cửa gieo mình xuống gối.

Đêm đó Kim lại bị mất ngủ như dạo mới từ Việt Nam qua. Cô cay đắng nghĩ khi mình trằn trọc thì Fernando đang khò khò một giấc đã đời. Thật là quá quắt! Anh ta tưởng mình là ai? Sao vô tâm, vô tình đến thế! Ngủ thì lúc nào ngủ không được, sao lại mê ngủ hơn cả việc đến buổi hẹn đầu tiên cùng cô? Mãi đến lúc nhà thờ đổ hồi chuông đầu tiên lúc bốn giờ sáng, Kim mới lơ mơ chợp mắt. Vậy mà đứa nào vô duyên mới tám giờ đã đập cửa phòng cô rầm rầm như cháy nhà.

- Ai đó! - Kim thều thào.

- Anh đây!

- Mauricio hả?

- Không phải! Fernando đây!

Kim tỉnh ngủ tức khắc nhưng lì ra không ngồi dậy. "Đồ khùng! - cô làu bàu - Giờ này vác mặt đến làm gì nữa. Sáng thứ bảy sao không nằm ở nhà ngủ cho sướng con mắt đi!"

- Mở cửa! – Fernando lại đập cửa gọi.

- Về đi! Em mắc ngủ! - Kim gắt muốn rách cổ họng.

Fernando năn nỉ:

- Thôi mà, anh biết em thức rồi! Dậy đi!

- Không!

- Vậy thì thôi! Anh về đây! - Giọng Fernando trở nên lạnh băng - Chào!

Kim nhảy xuống giường như một con mèo, cô giương tai lên đoán xem anh đã đi đến đâu. Sáng cuối tuần hành lang vốn yên tĩnh nhưng chẳng nghe tiếng chân của Fernando, không lẽ anh bay đi? Kim tò mò mở cửa thò đầu ra.

- Chào buổi sáng! - Fernando đứng đó, mỉm cười lém lỉnh - Sao giờ này còn ngủ em, hôm nay bỏ tập thể dục hả? Lâu quá anh không kiểm tra nên em bỏ bê chuyện chạy bộ phải không?

- Mắc mớ gì đến anh? - Kim quạu.

- Trời ơi, sao em... hôi quá! - Fernando đẩy cửa bước vào, dí mũi vào người Kim - Áo em đầy mùi thuốc lá, tóc em toàn mùi thịt nướng, còn mùi bia nữa...

- Mắc mớ gì đến anh? - Kim leo lên giường trùm chăn làm bộ ngủ tiếp.

Fernando mỉm cười nhìn đám son phấn, nước hoa, kẹp tóc nằm lộn xộn trên bàn:

- Phòng em sao bề bộn quá! Anh chắc tối qua em diện dữ lắm!

- Mắc mớ gì đến anh! - Kim lầm bầm trong chăn, ngượng không dám ló mặt ra.

Fernando cầu hòa:

- Thôi dậy đi! Hôm nay trời đẹp lắm! Anh xin lỗi rồi mà! Sáng nay anh mời em đi pic-nic ở trong rừng nhé!

- Em buồn ngủ lắm, tối qua em không ngủ - Kim nửa muốn nhận lời nửa còn hờn giận - Anh cũng từng bị cơn buồn ngủ hành hạ anh hiểu mà. Thôi anh đi một mình đi!

Không thấy tiếng Fernando trả lời. Kim nghe anh làm gì đó lục đục chỗ bồn rửa mặt rồi mở cửa phòng bỏ đi. Kim chờ một lúc không thấy động tĩnh gì mới lò dò mở chăn ngồi dậy. Fernando bỏ đi thật rồi. "Đồ đàn ông cà chớn!", Kim ức muốn chưởi oang lên. Cô đứng trên giường làm động tác thủ võ như muốn cho Fernando vô hình một nắm đấm vì cái tội "nghe theo những gì con gái nói". Đúng lúc đó, Fernando lại xuất hiện với khay đồ ăn sáng cùng bình trà nghi ngút khói, lọ mứt dâu và mấy lát bánh mì mới nướng thơm phứt.

- À, dậy rồi đó hả? - Fernando lên tiếng, cố phớt lờ hành động đứng trên giường giơ tay múa chân như tâm thần của Kim - Ăn sáng đi!

- Ủa!? - Kim nói được một tiếng rồi "á khẩu" luôn.

Fernando vẫn giữ vẻ mặt bình thản:

- Sao vậy? Chắc tại chưa đánh răng phải không? Anh bôi kem lên bàn chải cho em rồi đó! Leo xuống đánh răng đi rồi ăn sáng cho nóng. Mau lên!

Cái giọng ra lệnh của Fernando làm Kim thấy "thân quen" hơn khi nghe anh dịu dàng. Cô líu ríu đến bên bồn rửa mặt. Thì ra lúc cô giận dỗi trùm chăn thì anh đã chuẩn bị bàn chải và xuống bếp nướng bánh mì. Kim ngồi xuống khay trà, nhận trên tay Fernando lát bánh đã phết bơ và mứt ăn như một con mèo ngoan ngoãn.

Fernando nhìn Kim mỉm cười hỏi:

- Chắc ở Việt Nam em cũng hay được phục vụ như vầy phải không? Thấy em có vẻ rất thoải mái. Thông thường em được ai "cưng" như vậy?

- Mẹ, chị, hoặc là... người giúp việc.

- Ở đây chỉ có bạn trai hoặc chồng - Fernando nhìn sâu vào mắt Kim - ... sau một đêm "vui vẻ" mới chịu hầu hạ, đem đồ ăn sáng dâng tận giường như vậy thôi.

- Hứ! - Kim uống ly trà nóng xong khoan khoái hỏi lại - Ở đâu ra trà, bơ, mứt, bánh mì và cả cái khay này nữa?

Fernando tỉnh bơ:

- Của anh chứ của ai! Anh đem lại đó! Để trong bếp!

- Sao? - Kim ngơ ngác.

- Anh chuẩn bị một giỏ đồ ăn để rủ em đi picnic trong rừng. Em không đi thì anh làm cho em ăn tại chỗ luôn! - Fernando đứng dậy mở của sổ cho không khí trong lành tràn vào phòng - Nhưng mà hơi uổng, một buổi sáng đẹp trời như thế này mà nhốt mình trong bốn bức tường thì...

- Thì sao?

Fernando say sưa nói:

- Em chưa bao giờ được hái nấm, được lượm trái thông trong rừng phải không? Ở đó còn có chim hót ríu rít, mấy con sóc dám nhảy xuống xin bánh mì và ở con suối gần đó toàn là đá cuội đủ màu đẹp như những viên kẹo.

Kim không đáp, cô đang nghiêng đầu nhìn Fernando bằng một vẻ lạ lẫm chưa từng có. Anh hơi cụt hứng, có vẻ ngượng trước ánh mắt lộ liễu của Kim, nhìn lại Kim dò xét:

- Gì? Sao nhìn anh như người ngoài hành tinh vậy?

- Anh mà cũng biết yêu thiên nhiên, có thời giờ đi nghe chim hót, chịu nhẫn nại kết bạn với sóc và lãng mạn đến mức nhìn đá cuội ra những viên kẹo đủ màu sao?

- Tại sao không? - Fernando nén cười hỏi lại.

Kim mỉm cười châm chọc:

- À, vậy hả? Em tưởng anh chỉ biết đọc sách nghiên cứu, làm việc theo đúng kế hoạch đặt ra, sắp xếp thời gian một cách hợp lý để đạt được càng nhiều mục tiêu càng tốt. Anh đã chẳng nói "Thượng đế không phân biệt màu da, quốc tịch, sắc tộc khi công bằng cho tất cả chúng ta hai mươi bốn giờ trong ngày. Vậy sao có nước giàu và nước nghèo, có người thành đạt và người thất bại, có người làm được bao nhiêu thành quả và có người chỉ biết ngủ ngày? Sự khác biệt đó chẳng phải là vì chúng ta không biết dùng thời giờ một cách hợp lý sao?". Nếu hôm nay anh đi pic-nic trong rừng, không phải anh đã phí thời giờ để đọc thêm bao nhiêu là chương sách hay, viết thêm được bao nhiêu trang luận văn, làm thêm những dự án kinh tế và đạt được nhiều hơn nữa những mục tiêu của anh sao?

Fernando vừa buồn cười vừa làm bộ giận:

- Hôm nay em nói nhiều kinh khủng! Mất thời giờ quá! Anh xuống xe chờ em ở đó. Mười phút sau không thấy em thì anh đi một mình! Khẩn trương lên!

Kim tự biết mình có một điểm yếu: chỉ cần Fernando ra lệnh, cô không thể không nghe theo. Mà anh đã nói "mười phút" thì không có chuyện cô được chấp nhận nếu đến muộn dù chỉ ba mươi giây. Kim lật đật thay đồ, mang giày và chỉ kịp cột tóc nhỏng đuôi ngựa rồi vội vã chạy xuống lầu. Mauricio đụng Kim ở cầu thang, nhìn cô say đắm và lộ liễu cầm tay cô hôn: "Em đi đâu chơi hả? Anh thấy Fernando dở người của em ở dưới xe. Em đi với anh ta hả? Không phải tối qua anh ta cho em "leo cây" sao?". Kim lúng túng không biết nói sao, cuối cùng cô cũng đủ thông minh để bịa "Fernando bắt em... vô thư viện! Em sắp nộp đề cương cho giáo sư mà! Em không đi anh ta dám... giết em lắm!" rồi ba chân bốn cẳng chạy tiếp xuống cầu thang. Mauricio nói với theo: "Hãy nhớ anh luôn chờ em! Anh luôn sẵn sàng bất cứ khi nào em cần!". Dù biết Mauricio khá bẻm mép nhưng Kim thấy "có giá" hẳn khi nghe anh chàng Nam Mỹ gào lên như thế. Anh ta luôn sẵn sàng bất cứ khi nào cô muốn đi khiêu vũ hay dạo phố nhưng chắc chắn không thể cùng cô vào thư viện rồi. Kim chui vô xe Fernando vừa kịp lúc anh đang nổ máy sắp chạy đến nơi. Trời hôm nay quả rất đẹp. Nắng vàng nhạt dịu dàng, mây xanh ngát trong lành, hoa lá phất phơ nhè nhẹ trong làn gió sớm.

- Mình đi thư viện chừng nào thì về? - Kim hỏi, giọng phấn khích và vui vẻ khác thường.

Fernando ngạc nhiên:

- Sao? Em muốn đi thư viện hả?

- À không - Kim cười lắc đầu, anh chàng Mauricio ám ảnh cô thật rồi - Tại em không tưởng tượng nổi anh có thể chở em đi đâu ngoài thư viện?

Fernando cười lớn:

- Em vô duyên quá! Thôi được rồi, anh chiều em đây, chúng ta sẽ đi thư viện!

Không tin Fernando nói thật nhưng quả là xe đang chạy lên hướng thư viện. Kim cố nén không hỏi thêm nhưng khi xe gần quẹo vô ngã thư viện, cô gào lên "Không!" nghe thê thảm đến mức Fernando giật mình suýt lạc tay lái làm xe loạng choạng nghiêng sang một bên. Kim ngã chúi sang phía Fernando và nhìn anh bằng cặp mắt vô cùng bất mãn. "Sao vậy? Không thích hả? - Fernando vẫn trêu - Không thích thì thôi, quẹo ra. Làm gì la nghe kinh khủng như sắp bị ai giết đến nơi!". Đúng lúc Fernando cho xe quay ngược lại, hai người nhìn thấy xe giáo sư Baddley chạy vô. Ông mở kính xe nhìn họ ngạc nhiên: "Hai em đi đâu đây? Sao đã vào thư viện rồi còn quẹo ra?". Lần đầu tiên Kim thấy Fernando lúng túng, anh ấp úng, mặt đỏ bừng và không thốt nổi nên lời. Kim bình tĩnh hơn, cô trả lời giáo sư: "Em năn nỉ anh ta cho em thoát khỏi thư viện một buổi sáng này. Trời đẹp quá mà thầy! Thầy cũng vào thư viện sáng cuối tuần sao?". Baddley gật đầu: "Tôi có việc cần tra cứu. Tôi làm gì có ngày cuối tuần. Thôi hai em đi chơi đi! Đi vui vẻ nhé! Ráng tận hưởng ngày đẹp trời này!".

Giáo sư đã chạy xe đi khá xa mà Fernando vẫn bần thần. Kim hỏi: "Anh sao vậy? Làm gì thấy Baddley như thấy hung thần?". Fernando đỏ mặt: "Chết anh rồi! Thầy bắt gặp rồi!". Kim không hiểu bắt gặp cái gì. Fernando vẫn đỏ bừng mặt, anh quay sang nhìn vào mắt Kim: "Thầy bắt gặp anh và em đi quá giới hạn... cái thư viện rồi!". Kim bật cười: "Đồ vô duyên!". Cô ngạc nhiên nhận ra trong chuyện làm việc Fernando cao ngạo bao nhiêu, thì lại lúng túng bấy nhiêu trong chuyện tình cảm. Kim thì khác, cô vô cùng tự tin trước các chàng trai, dù đó là những người con trai Việt Nam hiền lành, những anh bạn da đen nồng nhiệt, những cậu da trắng xinh trai hay như anh chàng Mauricio Nam Mỹ mồm mép. Kim hiếm khi lúng túng khi nhận những ánh mắt ngưỡng mộ hay tràn đầy tình cảm của phái nam. Cô cảm nhận những ánh mắt đó một cách thoải mái, đôi khi vui vẻ, lắm lúc xúc động, nhưng chưa bao giờ đỏ mặt e thẹn hay cúi đầu lãng tránh. "Nhìn anh "ngộ" thật đó - Kim trêu lại Fernando - Nếu ngại giáo sư

Baddley trách, anh cứ đổ thừa chính em là người "dụ dỗ" anh. Anh nói với thầy là "Kim bắt phải vô rừng hái hoa bắt bướm với cô ta, nếu không cô ta "đình công" không chịu cho "đàn áp" nữa!".

Fernando không đáp. Lần đầu Kim thấy anh ngượng đến mức "nuốt mất lưỡi", cô cảm nhận anh hoàn toàn không thoải mái. Kim thôi không nói nữa, để anh yên tĩnh lái xe lên đồi cao, dần dần vào những con đường mòn xinh đẹp. Rừng đây rồi, một màu xanh thân quen hiện ra. Kim mở kính xe, hít căng lồng ngực không khí trong lành, mùi nhựa thông và hương của các loài hoa. Cô đã nghe tiếng chim ríu rít vui nhộn, những tiếng sột soạt của các loại thú nhỏ đang chuyền cành và cả tiếng róc rách của một dòng suối nữa.

- Xuống đi! - Cuối cùng Fernando cũng lên tiếng - Tới rồi đó!

Kim xuống xe, phụ Fernando đem giỏ thức ăn và các dụng cụ dựng lều. Chỗ họ cắm trại nằm ngay một dòng suối, cảnh vật quả thật xinh đẹp và lãng mạn chưa bao giờ trong đời Kim nhìn thấy. Những bông hoa tim tím nở khắp nơi ven suối, bướm vàng bay lượn cùng những chú chim bé nhỏ trên những nhánh cây và dòng nước trong vắt nhìn thấy "những viên kẹo đủ màu". Cô không hiểu một người như Fernando tìm đâu ra thời giờ để lùng được một chỗ pic-nic lý tưởng như vậy. Anh không nói chuyện gì với Kim, chỉ cắm cúi lo dựng lều. Cô háo hức cúi tìm những trái thông khô, chúng có hình thù như những đóa hồng, thật kỳ lạ. Mãi lo nhặt những trái thông xinh đẹp, Kim không để ý thấy Fernando đã hoàn thành căn lều xinh xinh. Anh nằm xuống cỏ, ngửa mặt nhìn mây bay qua và không buồn gọi Kim. Đến lúc thấm mệt quay lại lều, Kim thấy Fernando đã nhắm mắt ngủ. Trông anh hồn nhiên như một đứa trẻ, môi hơi hé mở, cong cong như đang hờn.

Kim ngồi ngắm Fernando ngủ một lúc rồi quay xuống suối tìm những viên đá cuội thật đẹp, óng ánh, láng bóng và có một màu sắc sinh động tuyệt vời. "Sao? Không hối hận vì đến đây chứ?". Fernando đã thức dậy, anh xuống suối lấy tay khỏa nước lên mặt. Kim trông anh lại lém lỉnh với ánh mắt thông minh sáng rực. Cô ngồi xuống một phiến đá, ngước mặt nhìn anh, hỏi thật lòng:

- Sao từ đó đến giờ anh quan tâm đến em nhiều như vậy để làm gì? Cái lần anh giận dữ hỏi "Tại sao tôi phải mất thời giờ và công sức để quan tâm đến cái sự học của em?", làm em cũng không biết là tại sao nữa?

Fernando nhún vai:

- Em để ý làm gì? Miễn em học hành có tiến bộ là tốt rồi!

Kim nghiêm trang:

- Hôm trước giáo sư Baddley nói em đã "cứng cáp" rồi thì đừng làm phiền anh nữa, để anh tập trung làm việc của anh. Vậy nên em muốn hỏi thật ra em có làm phiền anh không?

- Theo em thì có không? - Fernando nháy mắt hỏi lại.

- Không! - Kim bĩu môi - Tự anh dẫn xác đến mà! Chính anh làm phiền em thì có!

Fernando cười lớn:

- Nếu vậy thì thôi, còn thắc mắc gì nữa!

- Nhưng giáo sư Baddley...

- Ừ! Dạo này anh lu bu quá, mấy dự án thầy giao cho anh làm chưa tới nơi tới chốn. Rồi đám sinh viên tối ngày cứ vô phòng kiếm chuyện hỏi đủ thứ. Anh phải cố gắng hơn nữa mới được. Nếu không Baddley thất vọng thì...

- Thấy anh có vẻ yêu mến giáo sư lắm!

Fernando nhìn vào mắt Kim:

- Giáo sư Baddley rất tốt với anh. Khi ông nhận anh vào làm trợ lý để có điều kiện học tiếp lên Tiến sĩ, anh đã hỏi mình sẽ trả ơn ông bằng cách nào. Giáo sư cười hiền lành nói: "Em sẽ không bao giờ có cơ hội trả ơn cho tôi vì tôi đâu cần gì từ phía em. Nhưng em hãy giúp đỡ những bạn sinh viên mới, những bạn nước ngoài cũng gặp khó khăn như em đã trải qua". Anh đã hứa với giáo sư điều đó, nhưng thời gian trôi qua anh lao đầu vào làm việc để chứng minh mình và anh quên mất mình cũng từng rất khó khăn. Dạo mùa thu em vừa bên Việt Nam sang, anh đã làm lơ em. Anh biết em rất khó khăn nhưng đã không thể quan tâm đến em dù biết rằng em rất cần. Chính giáo sư đã nói với anh "Em có thể dành chút thời giờ cho cô bạn này không?" khi cho anh xem bài tiểu luận ngô nghê của em dù em đã rất cố gắng.

Kim thất vọng:

- Vậy ra anh làm tất cả những điều này là do giáo sư muốn vậy sao?

- Phải! - Fernando làm lơ vẻ mặt của Kim nhưng anh đang mỉm cười - Tuy nhiên Baddley không yêu cầu anh phải "áp giải" em tập thể dục mỗi sáng sớm, không cần anh phải "hộ tống" em đi siêu thị vào cuối tuần, không biết anh gần đau bao tử vì lo dạy em nên không ăn tối đúng giờ, không biết rằng anh đã thức đến hai ba giờ khuya để đọc và sửa những bài tiểu luận mấy chục trang cho em.

- Và cũng không biết anh đã hành hạ tinh thần em, mạt sát em, đem cả dân tộc em ra trêu ghẹo!

Fernando cười lớn:

- Sao mà thù dai quá vậy? Anh cố ý làm như vậy để em ráng "trả thù" chứ! Ở Việt Nam em quen nghe năn nỉ, thích được cưng chìu quá nên lúc nào cũng kiêu hãnh và ỷ lại. Em giống nhiều người Bồ Đào Nha quê anh, họ càng tự ti bao nhiêu lại càng tỏ vẻ ngạo mạn bấy nhiêu. Bao nhiêu năm Bồ Đào Nha tự đóng cửa lại không giao du với châu Âu vì vẫn còn ảo tưởng đến thời vàng son trước kia. Dù gì cũng có một thời vua chúa lẫy lừng, rồi đi thu phục các nước thuộc địa rộng lớn như Braxin. Giờ nhận ra nước láng giềng Tây Ban Nha phát triển ghê gớm quá mới hoảng hốt chịu chui ra khỏi cái bóng của chính mình. Anh cũng có lòng tự ái dân tộc giống em, ai nói động đến nước anh cũng làm anh đau lòng lắm. Em tưởng anh không khổ tâm khi người ta nói người Bồ Đào Nha chỉ được biết đến như những người đi nghề làm thợ hồ khắp châu Âu sao? Nhưng biết tự ái thì mới ráng vươn lên được.

- Những lúc la lối em có bao giờ anh thấy tội nghiệp em chút nào không? - Kim thấp giọng hỏi - Anh dữ như "chằn"!

- Tội nghiệp cái gì! - Fernando cười, liếc Kim sắc lẻm - Em đâu có hiền lành gì cho cam, sơ sẩy là bị em "giết" như chơi! Tối ngày hù dọa hoài! Hết lòng vì em vậy chứ em "thù" anh lắm, anh biết mà!

Kim ấm ức:

- Em đâu phải "loại thường" Cũng "ghê gớm" lắm mới xin được học bổng Cao học, vậy mà sang đây bị anh chê bai không tiếc lời. Em đâu thích ngủ ngày, tại sang Anh đêm em không ngủ được vì lo lắng, nghĩ ngợi nhiều, rồi thời tiết khắc nghiệt, thức ăn không hợp khẩu vị… Ở đây nhìn em "te tua" vậy chứ ở Việt Nam em cũng... coi được lắm.

- Anh biết rồi! - Fernando nháy mắt ra vẻ đồng tình.

Kim không nói nữa, cô thấy đã thỏa lòng vì hôm nay được dịp khoe ra "lý lịch xuất thân" của mình và giải tỏa được nỗi oan "thích ngủ ngày" với Fernando. Cô chạy lại lều pha cho anh một ly trà nóng và lấy thêm mấy trái táo. Lũ bướm vàng chấp chới bay theo Kim và bạo dạn đậu lên mái tóc dài đen nhánh của cô. Khi Kim đem khay trà lại bờ suối, trông cô tươi tắn đến mức Fernando phải giật mình, chép miệng thú nhận: "Thật ra, ở đây nhìn em cũng không đến nỗi "te tua" như em nghĩ đâu!". Kim mỉm cười, bối rối cúi xuống ngắt những bông hoa dại rực rỡ rồi nhúng tay mình xuống dòng suối mát lạnh mân mê đám sỏi nhỏ. Kim nóng lòng chờ Fernando uống từng ngụm trà bốc khói ấm cúng, và vào lúc anh mất cảnh giác nhất, cô đột ngột đặt vào môi anh một nụ hôn nồng thắm. Khá bất ngờ, Fernando đón nhận nụ hôn cháy bỏng của Kim một cách bối rối nhưng không vụng về. Anh ngưng lại âu yếm nhìn vào mắt cô rồi chủ động hôn cô với tất cả đam mê. Kim nghe tiếng những con sẻ ríu rít hân hoan, lũ sóc trên cao gọi nhau phấn khích và những con cá dưới suối quẫy đuôi vui mừng. Dường như cả hai đã chờ đợi điều này quá lâu sau tất cả những bất đồng họ cố tạo ra để che giấu tình cảm của mình. Fernando siết Kim vào lòng, ước gì trước kia có thể đối xử với cô dịu dàng hơn. Kim hạnh phúc với nụ hôn đầu tiên đến mức nghẹn thở. Cô vùng khỏi vòng tay anh rồi nhảy ào xuống dòng suối. Nước mát làm Kim bình tĩnh lại đôi chút nhưng cô vẫn tiếp tục chạy, nước bắn tung tóe làm lũ bướm vàng giật mình bay vụt lên. Fernando nhìn Kim làm trò trẻ con, anh cười bừng sáng khuôn mặt thông minh "Nè, đừng có khùng quá! - Fernando âu yếm gọi to - Em ướt hết rồi kìa! Muốn bị cảm lại hả? Anh hết tiền trả bác sĩ rồi đó…"

6. Mùa thi

Kim đã biết tự học một mình với những phương pháp Fernando kỳ công bày cho. Cô đành phải "giải phóng" anh, trả anh về với những công việc bận rộn của mình. Giờ cuối tuần Kim mới được gặp Fernando, tối thứ sáu cô hay năn nỉ anh dẫn mình đi xem phim rồi lại hối hả quay về nhà học tiếp.

Sáng thứ bảy nếu trời đẹp, Fernando thích chở Kim ra ngoại ô, ở giữa thiên nhiên với đồng cỏ xanh ngút mắt có những con cừu mũm mĩm dễ thương hay đồi hoa cúc vàng ngọt ngào trải dài bất tận. Anh trải áo khoác xuống cỏ, ngả mình lên đó rồi kéo Kim nằm xuống bên cạnh ngắm mây xanh bay qua. Trong khung cảnh nên thơ đó, Kim ngạc nhiên nhận ra mình mới là người "tỉnh táo" còn Fernando hóa ra đang ở trên trời. Cô nhân cơ hội anh đang vui để tranh thủ hỏi chuyện học hành vì vẫn muốn dựa vào Fernando giải quyết mớ tiểu luận. Fernando nhiệt tình cho những lời khuyên nhưng rất nhanh sau đó anh nhận ra mình đang bị "lợi dụng", bực bội:

- Em học cả tuần chưa đủ sao? Anh chở em ra đây để thư giãn mà. Không phải lúc nào thời tiết cũng dễ chịu, nắng đẹp như hôm nay để ra giữa thiên nhiên. Lúc cần phải học thì ngồi tơ tưởng đâu đâu, lúc nên nghỉ ngơi thì đầu óc chỉ nghĩ đến chuyện bài vở. Em làm việc kiểu đó sao hiệu quả được?

Kim lúng túng:

- Em chỉ muốn tranh thủ lúc có anh. Lúc trước hầu như tối nào cũng được anh đến dạy, giờ chỉ gặp có ngày cuối tuần, không hỏi anh thì chừng nào mới có dịp? Sao anh lúc nào cũng la em được hết vậy?

- Nè! Rốt cuộc thì em coi anh là thầy em hay là bạn trai đây? - Fernando phì cười trước vẻ mặt "hoàn cảnh" của Kim - Em chỉ được quyền chọn một trong hai thôi!

- Thôi được rồi, nếu anh bắt em phải chọn - Kim thở dài - Thì em thích anh làm bạn trai hơn. Nhưng anh bỏ bê chuyện học của em thì anh sẽ phải xấu hổ vì có một cô bồ học dốt!

Fernando bật cười:

- Anh không bỏ bê chuyện học của em. Nhưng ít ra em cũng tế nhị một chút, chờ lúc nào thuận tiện hơn. Ở trong khung cảnh nên thơ này mà cứ "tra tấn" anh bằng chuyện bài vở của em hoài. Sao em không kể chuyện thời thơ ấu của em, chuyện bên Việt Nam, hay... hay đòi anh hôn em chẳng hạn!

Kim không thèm trả lời, cô đang ngượng, nằm úp mặt xuống cỏ. Và trong lúc cô đang chờ một nụ hôn thì đột nhiên Fernando lại nói chuyện bài vở. Anh bảo trong những bài tiểu luận cô nên tự mình quyết định hướng đi. Đừng nghe theo anh, phải có chính kiến và sự độc lập. Đâu phải lúc nào anh cũng đúng dù cho anh có nhiều kinh nghiệm. Đôi khi sự hồn nhiên lại giúp người ta giải quyết vấn đề một cách đơn giản mà hiệu quả hơn.

Thông thường ngày chủ nhật Fernando để Kim ở nhà học còn mình đi chơi thể thao với bạn bè. Đôi khi Kim đi ngang qua sân cỏ nằm trong khu Chirst Church College, cô thấy Fernando đang hò hét, chạy nhảy theo quả bóng như một đứa trẻ cùng đám bạn của mình. Kim không dám đứng lại lâu, sợ anh nhìn thấy sẽ cho là cô "theo dõi" mình. Kim theo mấy đứa sinh viên năm nhất vào vườn hoa của Magdelen College, thuê xuồng chèo trên dòng sông Cherwell thơ mộng với hàng liễu rũ xinh đẹp hai bên. Kim thường bắt gặp Mauricio cũng đang cật lực chèo cho vài cô em xinh tươi, khi trông thấy Kim anh hay bảo cô trèo sang xuồng mình. Nếu bị Kim từ chối, thể nào Mauricio cũng bỏ xuồng mình leo sang xuồng cô mặc cho đám sinh viên la lối ỏm tỏi. Anh thì thầm âu yếm: "Lần sau anh với em đi riêng, hai đứa mình thuê xuồng chèo đến tận... Luân Đôn. Con sông Cherwell này chảy ra sông Thame đó! Em chưa thấy Big Ben bên sông Thame ở Luân Đôn phải không?". Kim nhận ra mấy tháng nay ở Anh mà vẫn chưa biết thủ đô, nếu không tranh thủ sau này về Việt Nam sẽ hối hận.

Một lần Fernando đang vui vẻ vì bài tiểu luận "So sánh chiến lược Marketing của Unilever và P&G" nằm trong môn "Chiến lược Marketing toàn cầu" của Kim đạt điểm A, cô nhân cơ hội đó đề nghị anh chở mình đi Luân Đôn. Fernando ngạc nhiên nhận ra Kim chưa biết thủ đô và nhiệt tình hứa sẽ chở cô trong ngày thứ bảy. Anh hỏi cô muốn thăm chỗ nào, cung điện Burkingham, cầu tháp đôi Tower, tu viện Westminster, tháp London, Tòa Nhà Quốc Hội có đồng hồ Big Ben hay các viện bảo tàng. Kim trả lời ngay không cần suy nghĩ: "Em muốn đến bảo tàng Madame Tussauds". Cô không ngờ cái địa điểm thu hút khách du lịch nhất đó bị anh nhảy dựng lên phản đối. Fernando nói những nơi "đàng hoàng", giúp cô mở

mang kiến thức lịch sử anh mới chịu chở đến, còn Madame Tussauds chỉ là nơi trưng bày mấy anh chàng diễn viên bằng sáp, có gì bổ ích đâu. Kim không dám chọc giận Fernando nên gật đầu đồng ý nhưng mặt "bí xị".

- Hẳn trong lòng em đang bực bội cho là anh "độc tài" phải không? - Fernando nhìn Kim bằng cặp mắt sắc sảo - Anh chỉ muốn tốt cho em thôi!

- Em không cho là anh "độc tài" - Kim thở dài ngao ngán - Nhưng sao anh cực kỳ lý trí đến như vậy?

Fernando nhún vai không đáp. Thứ bảy tuần đó anh đến đón Kim từ sớm để kịp đến Luân Đôn lúc chín giờ. Hai người gởi xe trong một tầng hầm rồi mua vé xe điện ngầm chuẩn bị đi thăm thủ đô nước Anh. Fernando đứng giảng giải cách đi cho Kim nhưng cô đang cáu, nghĩ anh lúc nào cũng xem cô là con nít.

- Có gì đâu mà anh phải giải thích? - Kim khinh khỉnh - Em từng đi xe điện ngầm ở Paris rồi, dễ ợt!

Fernando lạnh lùng:

- Dạ thưa cô em phách lối, em biết một mà không biết mười. Em không thấy ngay cả dân Paris thứ thiệt sang Luân Đôn còn phải lúng túng sao? Anh chỉ cho em để nếu lạc khỏi anh thì biết đường mà ra bến xe tự đi về Oxford, khỏi phải đứng khóc lóc giữa Luân Đôn, làm mồi cho tụi khủng bố!

- Vừa phải thôi! - Kim rút tay mình đang bị Fernando nắm chặt - Không có anh em vẫn tự đi thăm Luân Đôn được.

- Phải, em thích như vậy mà! - Fernando giễu cợt - Để em chạy ngay đến chỗ Madame Tussauds phải không?

Kim quạu:

- Anh làm như chỗ đó là nhà thổ không bằng! Làm gì anh dị ứng dữ vậy?

Fernando bật cười, anh lôi cô xuống lối đi để kịp nhảy lên một chuyến xe điện ngầm vừa trờ tới. Lúc hai người "trồi" lên mặt đất, Kim ngơ ngác thấy mình đứng trước cửa Madame Tussauds với một hàng dài khách du lịch đang xếp hàng. Fernando nói anh đã mua vé qua mạng rồi, nếu không cuối tuần phải xếp hàng

mua vé lâu lắm. Kim nhìn Fernando đang tỉnh bơ dắt cô vào, ngượng không thèm hỏi vì sao anh thích trêu chọc cô như vậy. Kim cũng đành làm mặt tỉnh, hỏi anh mua vé bao nhiêu, cô sẽ trả lại. Fernando nhún vai, nói mắc lắm, keo kiệt cỡ Kim không có tiền trả lại đâu. Đợi Kim gắt "Bao nhiêu?" lớn đến nổi những người đứng xung quanh phải ngoái đầu lại, Fernando mới buộc miệng: "Hai mươi bốn bảng". Kim không kềm được, bật ra một tiếng kêu Trời rồi mặt trắng bệch đi vì ngượng. Fernando cố gắng làm lơ nhưng không giấu được một nụ cười khôi hài: "Thôi, anh đâu có đòi tiền em mà tiếc đến tái mặt đi vậy!". Kim rên rỉ: "Trời ơi, một bảng bằng một Euro rưỡi, bằng hai đô Mỹ, bằng ba mươi ngàn đồng Việt Nam. Cả tháng lương công nhân rồi!". Fernando định trêu chọc thêm nhưng hai người đã vô đến bên trong, cô thấy Julia Roberts đang toe toét cười với cái miệng rộng trứ danh của mình. Nhiều khách viếng thăm đã nhào đến chụp hình chung. Fernando giật mình phát hiện anh bỏ quên máy chụp hình trong xe hơi rồi. Kim vui vẻ nói: "Anh cũng có lúc quên thấy chưa? Đâu phải lúc nào anh cũng hoàn hảo! Nhưng em cũng có máy của em rồi, anh chụp dùm em đi!".

Fernando cố gắng kiên nhẫn làm thợ chụp hình cho Kim bá vai, khoác tay, thậm chí còn kề môi hôn lên má các chàng tài tử Brad Pitt, Mel Gibson, Pierce Brosnan. Lúc cô hào hứng hỏi anh có thấy mình xứng đôi với Tom Cruise không, Fernando gật đầu: "Xứng nhất từ hồi nãy đến giờ! Anh ta cũng lùn giống em!". Kim đang hào hứng nên vui lòng bỏ qua lời nhận xét "cà chớn" này. Cô đề nghị chụp Fernando đứng giữa tổng thống George Bush và thủ tướng Tony Blair nhưng anh lắc đầu cương quyết: "Ai thèm, toàn là bằng sáp, vô hồn vô cảm. Sao em cứ thích ra vẻ thân thiện với những nhân vật em chưa từng gặp trong đời, chụp hình chung với tượng sáp của họ làm em thấy mình cũng nổi tiếng chắc? Toàn là những giá trị ảo. Sao có một người rất đáng để em chụp chung mà em không để ý tới? Người này còn có giá trị thật gấp trăm ngàn lần những anh chàng tài tử bằng sáp của em!". Kim không để ý thấy Fernando đang muốn ám chỉ chính anh, cô ngây thơ hỏi lại "Ai vậy?" làm Fernando nản quá, rên rỉ: "Anh tưởng em thông minh lắm!". Lúc Kim chợt hiểu ra, không những cô không đồng ý anh là một người có giá trị thực hơn hẳn những bức tượng sáp mà còn phì cười giễu cợt: "Phách lối vừa phải thôi! Ai thèm chụp chung với anh chứ!".

Ra khỏi bảo tàng Madame Tussauds, Kim một mực đòi đến phố Baker thăm... Sherlock Holmes. Fernando bắt đầu mất bình tĩnh: "Sao em cứ thích đi tìm những gì không có thực. Đó chỉ là một nhân vật tưởng tượng. Người ta biết có những

người ngốc nghếch như em nên cũng biến cái nhà số 221b đó thành nơi gặp gỡ với thám tử đại tài và bác sĩ Watson. Tất cả cũng để kinh doanh du lịch thôi". Kim không thèm đáp, cô đi lững thững vô định và ngạc nhiên nhận ra mình đang đứng bên bức tượng của Sherlock Holmes và phố Baker đang ở ngay đây. Dù biết Fernando đang cáu, Kim không thể không nhờ anh chụp dùm mình một tấm hình. Cuối cùng Fernando đành nhượng bộ Kim rồi hối hả lôi cô xuống hầm xe điện để kịp đến những nơi "đàng hoàng" hơn.

Sau lần đi Luân Đôn đó, Kim được Fernando hứa sẽ chở đi những thành phố xinh đẹp khác nếu cô có thành tích học tốt. Nhưng rồi bài vở liên miên, dù cuối tuần Kim cũng không ngơi nghỉ được. Fernando đành thở dài, không chở cô ra ngoại ô nằm trên cỏ ngắm mây trời nữa mà đến khu học xá kiểm tra bài cho Kim. "Nhà" của Kim có thêm cùng một lúc hai cô châu Á: Mỹ Đình người Đài Loan và Thụy Vũ người Việt Nam. Cả hai cô đều xinh đẹp, thuộc dạng tu nghiệp vài tháng như Thúy Hà. Giờ Kim có Fernando rồi nên cô không mặn mà chuyện tìm bạn tâm giao gì nữa. Đôi khi Thụy Vũ muốn tỏ vẻ thân tình với Kim nhưng cô hay tìm cách né. Kim ngại cô bạn đồng hương đánh giá mình không đàng hoàng khi có bồ là Tây và còn hay thân mật chơi chung với bọn con trai đủ mọi màu da bên đây. Thụy Vũ trông gia giáo và thông minh hơn Thúy Hà, cô cũng là giáo viên Đại học nên hay cố làm ra vẻ đứng đắn. Kim nghĩ biết đâu Thụy Vũ nhìn cô kết bạn với Tây cũng sẽ cho cô là Thị Mầu, giống trước kia Kim hay ác cảm với Thúy Hà.

Thời tiết ấm dần lên, mặt trời đến sớm và đi ngủ muộn hơn. Đã thấy vài sinh viên nam diện quần đùi dù vẫn khoác hờ chiếc áo len trên vai. Mỗi sáng thức dậy Kim cảm thấy mùa Hè đang đến gần, nắng vàng óng ả soi tận vào giường cô và đến trưa mọi cửa sổ đều được mở toang đón gió vào. Mauricio thích cởi trần đi nhong nhong trong nhà khoe cơ thể cường tráng làm phái nữ phải quay mặt ngó lơ sang chỗ khác sợ "cám dỗ". Trời nóng dần lên làm người ta muốn ở ngoài trời thoáng đãng hơn ngồi lì trong phòng. Mauricio thích rủ Kim ra vườn sau ngôi nhà học bài. Hai người đem máy tính xách tay ra ghế đá, vừa nghe nhạc Nam Mỹ sôi động vừa uống Coca Cola ướp lạnh. Kim tập trung thật sự, cô đang phải hoàn thành bài tập "Xây dựng chiến lược kinh doanh" của giáo sư Portlock vốn ác cảm với sinh viên nước ngoài đến từ những nơi chậm tiến. Ông ta không chấp nhận bất cứ một lý do nào để "thông cảm" mà ngược lại còn cố tình bắt bẻ họ. Portlock là một giáo sư giỏi, ông được các trường Đại học danh tiếng khác ở Châu Âu mời thỉnh giảng nên mọi người cũng thường cho ông là giáo sư quí tộc. Portlock hoàn toàn có

phong cách trái ngược với Baddley nên chỉ có những sinh viên thật giỏi mới được ông nhận đỡ đầu làm luận văn. Những môn học giáo sư Portlock dạy, sinh viên nước ngoài tránh tối đa nhưng đó là những môn thú vị, rất thực tế và dễ ứng dụng. Kim có hai môn học với Portlock, một môn đã hoàn thành hồi học kỳ một với số điểm vừa đủ qua. Môn "Xây dựng chiến lược kinh doanh" này "chua" hơn rất nhiều. Dẫu lo lắng nhưng đây là bài thi làm theo nhóm, Kim nghĩ hiếm khi nào làm bài nhóm mà bị rớt. Tuy nhiên nhóm của Kim quả thật đáng ngại vì hầu hết là sinh viên nước ngoài đến từ những nước nghèo như Braxin, Columbia, Rumania và Việt Nam. Không được sinh viên các nước phát triển đón nhận, "những đứa con bị từ chối" này đành tụ lại với nhau. Kim được nhóm tin tưởng giao làm phần phân tích tài chính. Phần này đòi hỏi nhiều công sức và kiên nhẫn.

Bên cạnh Kim đang tập trung cao độ tính tính toán toán dày đặc trong phần mềm excel, Mauricio nhịp chân nghe nhạc và ngắm cô bạn Châu Á. Thỉnh thoảng anh cũng cúi xuống máy tính gõ gõ vu vơ nhưng ánh mắt đa tình của dân Nam Mỹ đen láy cứ liếc Kim say đắm. Mauricio đã uống đến lon Coke thứ tư nhưng dường như chưa đã khát. Anh nhìn những giọt mồ hôi bên thái dương Kim rồi nhẹ nhàng rút khăn giấy ra thấm. Kim không phản ứng, cô đang bận rộn với những công thức của mình.

- Nghỉ chút xíu uống Coke đi em! - Mauricio đề nghị - Trời nóng quá! Chiều nay mình đi bơi không?

- Em phải làm xong phần này đã, ba tuần nữa nộp bài thi rồi. - Kim ngước lên mỉm cười với Mauricio - Tụi trong nhóm làm ăn gì mà chán quá. Cứ phải chờ đợi tụi nó tìm số liệu. Nếu bài làm cá nhân em đã xong từ lâu!

- Dù gì cũng đi bơi cho khỏe người! - Mauricio tiếp tục rủ rê - Ở cái xứ lạnh lẽo này hiếm hoi mới có lúc trời nóng mà vẫy vùng trong nước mát. Anh có cái này cho em nè!

Mauricio móc túi quần lấy ra một nhúm vải, anh phẩy nhẹ. Nhúm vải nhỏ hóa ra bộ đồ tắm hai mảnh bé xíu màu vàng chanh ngọt ngào. Kim bất ngờ, cô cười lớn khoái chí trước món quà ngộ nghĩnh. Mauricio đẩy Kim đứng dậy rồi ướm bộ đồ tắm lên người cô. Một tay anh giữ mảnh trên, tay kia đè vào mảnh dưới. Biết Mauricio đang lợi dụng, Kim nhảy choi choi lên phản đối "Thôi! Thôi" rồi hai người cười nắc nẻ. Đúng lúc đó "hung thần" của Kim xuất hiện. Thật ra hắn

Fernando đã mục kích cảnh thân mật này từ trước nhưng đến lúc "ngứa mắt" quá anh mới đành từ bụi cây phía sau bước ra, vẻ mặt tự chủ lên tiếng: "Xin chào! Hai người học hành vui quá? Nhạc sôi động ghê! Uống coca nhiều không tốt cho sức khỏe đâu!". Kim giật mình, cô không biết nói gì. Mauricio càu nhàu đủ lớn "Đang lúc vui! Bực mình dễ sợ" rồi dọn dẹp máy tính quay lưng bỏ đi.

- Em học hành vậy đó hả? - Chờ Mauricio đi khuất, Fernando nhìn Kim nghiêm khắc hỏi - Có biết giáo sư Portlock nổi tiếng sát thủ sinh viên nước ngoài không?

- Em nhớ anh! - Kim thốt lên một câu chẳng ăn nhập gì hết - Sao anh bỏ bê em dữ vậy?

- Anh bận! - Mặt Fernando giãn ra trước câu hỏi nũng nịu của Kim nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm khắc - Em đã biết làm việc có phương pháp rồi thì phải tự mình bơi chứ! Sao cứ trông đợi vô anh hoài. Anh còn bao nhiêu việc phải làm. Anh cũng có luận án phải viết. Mùa thi nên anh còn lo cho các sinh viên hệ Đại học nữa. Em không những phải hoàn thành môn thi của giáo sư Portlock, còn ba môn thi khác và cái luận văn tốt nghiệp phải hoàn thành. Em không thể đi chơi, nghe nhạc, tắm nắng như Mauricio đâu. Anh ta cứ tà tà học, tà tà thi lại, tà tà tốt nghiệp, tà tà ra trường. Em chỉ có một năm thôi, em nhớ không? Tự lo cho bản thân mình đi!

- Anh thật là vô tâm - Kim quạu dù biết Fernando có lý, cô gây sự - Đồ độc ác!

- Nhờ anh độc ác em mới tiến bộ được như hôm nay - Fernando căng thẳng không kém - Em không phát huy tiếp mà còn bày đặt nhõng nhẽo thì anh cũng bỏ luôn đó!

- Thì bỏ đi! - Kim tự ái kinh khủng - Em không cần!

Kim ôm máy tính vùng vằng bỏ lên phòng. Fernando không đi theo. Thường chẳng bao giờ anh chạy theo cô trong những màn giận hờn trẻ con này. Trên cửa sổ Kim nhìn thấy Fernando lên xe lái ra khu học xá. Một vài sinh viên nữ hệ Đại học chạy theo hỏi gì đó. Anh dừng xe lại trả lời các cô gái. Cuối cùng họ mở cửa xe Fernando leo vào trong. Xe chạy lên hướng trường Đại học. Kim nhíu mày suy nghĩ "Đi thư viện hay ra khỏi giới hạn cái thư viện đây?". Mauricio biết Fernando đã bỏ đi, anh gõ cửa phòng Kim tiếp tục rủ rê "Đi bơi không? Học hoài cũng đâu

có vô!". Kim đấu tranh tư tưởng không đáp. Mauricio cố gắng vận dụng "nam nhân kế", anh đưa đôi mắt nhung đen đa tình của mình xoáy sâu vào Kim, khích: "Đi đi! Fernando dở người của em không biết đâu, Mà làm gì em sợ anh ta dữ vậy?". Kim biết mình đã bị đánh trúng đòn. Cô gật đầu đồng ý. Chẳng phải Fernando nói "Em hãy tự bơi một mình!" sao? Kim lầm bầm tự nhủ: "Thì em sẽ đi bơi!". Cô cố tình quên rằng Fernando dặn "hãy tự bơi một mình" chứ không bảo cô hãy đi bơi với anh chàng đẹp trai Mauricio. Thậm chí còn để cho Mauricio âu yếm chở trên xe đạp đòn ngang vì anh chàng đào hoa không thèm gắn yên sau.

x

Mauricio có thân hình rất lý tưởng, những cơ bắp nổi lên lồ lộ chứng tỏ anh là một người năng chơi thể thao và thích quan tâm chăm sóc đến cơ thể. Kim ngượng chín người với bộ đồ tắm bé tí màu vàng chanh, cô nhảy ùm xuống nước tránh ánh mắt hau háu của Mauricio. Kim nghĩ mình nhỏ con, không "màu mỡ" như những cô gái phương Tây ở đây, nhưng Mauricio cứ một mực tấm tắc: "Em có một "body" gợi cảm lắm! Lolita của anh!". Cô ngại quá bơi hùng hục tránh ánh mắt đen giết người của anh chàng Nam Mỹ. Bơi mãi cũng mệt, Kim leo lên bờ nằm nghỉ. Mauricio y như một con ruồi xáp đến vo ve. Anh đưa cho cô ly nước trái cây rồi cứ thế tán tỉnh:

- Hồi trước anh thấy em cũng xinh, nhưng buồn buồn. Em lại còn bị anh chàng Fernando "đàn áp dã man" nên lúc nào cũng ngơ ngơ ngác ngác. Sau này em đẹp hẳn ra, giờ đi bơi mới biết em có thân hình "đồng hồ cát"!

Kim trêu lại Mauricio:

- Đẹp trai lồng lộng và đa tình như Casanova, sao anh không tìm cách "hưởng" Thụy Vũ hay Chung Đình đi, cho biết mùi da vàng, theo em làm gì?

Mauricio cười lớn:

- Em thừa biết Thụy Vũ trinh trắng vô cùng, đại bác bắn còn không thủng! Thôi anh cũng không ham. Còn Chung Đình có vẻ chịu chơi hơn, đẹp nhưng trông nhạt nhạt làm sao, nhìn không hạp nhãn, chẳng hứng thú gì!

Mauricio nói chuyện vốn có duyên và hay hài hước, thường làm Kim cười, nhưng hôm nay nghe anh bình phẩm các cô gái nghe "du côn" quá làm Kim chán. Cô nhìn đồng hồ treo tường thấy đã tám giờ tối mà mặt trời vẫn chưa lặn, liền đòi về:

- Em còn phải làm nốt bài tập. Trễ rồi!

Đột nhiên Mauricio cáu:

- Anh chàng Fernando dở người đó có cái gì mà em mê dữ vậy?

- Mê hồi nào? - Kim chối nhưng mắt cô đang cười.

- Không mê sao anh ta nói gì em cũng nghe theo răm rắp? - Mauricio truy sát.

- Tại... tại anh ta nói đúng! - Kim thú nhận, cô chợt thấy nhớ Fernando kinh khủng.

Mauricio không tha:

- Mà anh hỏi thật đó, Fernando có cái gì? Anh ta nghiêm khắc, lạnh lùng, không biết âu yếm chìu chuộng em. Lúc nào cũng thấy Fernando la em.

- Thì em học hành không đàng hoàng bị la phải rồi – Kim bênh – Sao anh biết Fernando không biết âu yếm chìu chuộng em chứ?

- Anh thấy hai người rất lạ, yêu nhau rồi mà vẫn không thèm "nhào vô hưởng thụ". Cứ thấy Fernando bắt em học hoài. Cái anh chàng đó quả không bình thường. Cuộc đời đâu phải chỉ có công việc và nghĩa vụ - Mauricio càu nhàu - Còn thú vui nữa chứ! Sống mà không biết dừng lại suy nghĩ, chỉ lao hùng hục vào công việc thì không khôn ngoan lắm đâu!

Kim không buồn tranh luận, cô uể oải làm Mauricio cũng cụt hứng. Anh đành lấy xe đạp chở cô về khu học xá rồi đột ngột phán một cách nghiêm túc: "Anh thích em đã lâu, cái vẻ vừa e dè vừa "máu lửa" rất Lolita của em làm anh chết lên chết xuống!". Kim đứng đực ra nhìn Mauricio giận dỗi bỏ ra hộp đêm chơi tiếp, lòng bứt rứt tại sao anh ta dám nói trông cô "máu lửa". Hôm nay tối thứ sáu, khu học xá vắng ngắt. Kim lên phòng tìm mì gói rồi ra bếp nấu nước sôi. Đang húp xì xụp nửa chừng thì điện thoại trong hành lang vang lên, Kim bực bội bắt máy:

- Hello! Ai đó? Mọi người đi hết rồi!

- Em hả? - Giọng Fernando dịu dàng bên kia đầu dây.

- Ơ... - Kim hoàn toàn bất ngờ.

- Em ăn tối chưa?

- Đang ăn mì gói - Kim đáp.

- Vậy hả? Anh định đến rủ em đi ăn. Nãy giờ em làm gì? Làm xong phần tính toán môn ông Portlock chưa?

Kim trốn tránh:

- Thôi anh đừng hỏi đến chuyện học của em nữa. Em đã tự bơi một mình rồi!

- Một mình à? - Fernando hỏi lại bâng quơ làm Kim chột dạ - Mười lăm phút nữa anh đến nhé!

Không đợi Kim trả lời, Fernando cúp máy. Kim thở hắt ra, tại sao lúc nào anh ta cũng làm chủ tình hình. Cô vội vã giấu bộ áo bơi bikini ướt đẫm đang phơi ở bồn rửa mặt vào nhà tắm. Kịp sấy tóc vừa khô và thay đồ xong thì có tiếng gõ cửa. Fernando xuất hiện, Kim làm vẻ mặt tiu nghĩu nhìn anh. Fernando tươi cười ôm cô vào lòng vuốt ve: "Nhớ em quá". Kim không kháng cự nhưng khi anh hôn lên tóc cô rồi vô tình nhận xét "Tóc em sao khô cứng và toàn mùi hóa chất vậy nè!", cô xô anh ra la lớn "Chê thì về đi!". Fernando giảng hòa "Thôi mà! Mình đi ăn đi, anh đói bụng lắm rồi! Anh mới ở trường ra". Kim còn làm bộ dùng dằng, đợi Fernando gắt "Mau lên em!" cô mới chịu lật đật chạy theo anh. Kim tự nghĩ mình như con lừa ưa nặng, thật là oái ăm.

Fernando nắm tay Kim đi bộ vào khu phố cổ, nơi giới trẻ tụ về vào dịp cuối tuần. Không hiểu sao Kim vô cùng lo ngại, cô sợ gặp phải Mauricio. Kim kéo Fernando đi ngả khác, tránh ngang qua nhà hàng Hy Lạp sặc mùi thịt nướng. Cô bắt anh đi lòng vòng hồi lâu mà vẫn chưa quyết định vào ăn ở đâu khiến Fernando bắt đầu mất bình tĩnh: "Em có bị tâm thần không?". Đứng trước nhà hàng nào Kim cũng ngại Mauricio nhảy xổ ra trêu chọc "Làm gì mà em mê anh ta dữ vậy?" khi thấy cô đi bên Fernando thay vì ngồi nhà làm bài. Cuối cùng Kim làm bộ mệt mỏi, cô

thì thầm: “Em không hợp với mấy chỗ này, em muốn ở đâu yên tĩnh hơn”. Fernando nhìn cô, anh quyết định: “Vậy thôi về nhà anh đi!”

Fernando sống hơi xa trung tâm thành phố, anh lái xe đến gần nửa tiếng. Chỗ anh ở gần thiên nhiên, một mảng rừng bao quanh khu nhà, tiếng côn trùng nỉ non làm Kim hơi ngán: “Anh ở chi chỗ đèo heo hút gió dữ vậy!”. Fernando nháy mắt cười “Không phải em thích yên tĩnh sao?” rồi dẫn cô lên căn hộ của mình. Anh mở cửa giới thiệu: “Đây là phòng khách và nơi làm việc của anh”. Kim kinh ngạc nhận ra Fernando rất biết cách trang trí nhà cửa. Trên tường là những bức tranh phong cảnh, tủ sách sắp xếp trật tự và bàn làm việc thật ngăn nắp. Một cây đèn có dáng vẻ rất nghệ thuật đặt ở góc phòng tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng ấm áp. Chậu cây xanh nằm ở góc đối diện và giỏ hoa hồng nơi cửa sổ tạo nên một không khí sống động. Fernando kéo tay Kim vô bếp khoe “Bếp của anh nè! Sạch sẽ không?” làm Kim tự hỏi con trai độc thân mà ngăn nắp thì cần gì cưới vợ nữa. “Em có muốn xem phòng ngủ của anh không?”, Fernando đề nghị. Kim gật đầu đi theo anh. Một cái giường tươm tất và quyến rũ như trong khách sạn nằm trong góc phòng, trên bàn ngủ Kim thấy hình gia đình Fernando. Fernando cầm khung hình lên, giới thiệu:

- Đây là cha mẹ anh Còn đây là thằng em trai tên Paolo và người chị gái Anna Maria.

Kim cười, nhận xét:

- Anh xấu nhất nhà!

Fernando trêu lại:

- Vậy mới xứng với em!

- Ai đây? - Kim chỉ hình một con mèo tuyệt đẹp treo trên đầu giường - Sao anh đặt hình nó trong phòng ngủ?

Fernando nhìn Kim, cười:

- À! Người yêu của anh đó! “Nàng” tên Lousiana, bình thường rất dịu dàng và dễ thương, nhưng lâu lâu nổi cơn điên hay cắn người đang vuốt ve mình một cách bất ngờ!

Nói xong Fernando ôm Kim vào lòng hôn: “Giống em y chang”. Hai người bật cười và thầm tiếc sao không đến đây sớm hơn. Kim buột miệng khen: “Nhà anh ngăn nắp quá!”. Fernando nháy mắt hóm hỉnh: “Bởi vậy lần đầu vô phòng em trong khu học xá, anh thấy ngộp thở như vào... một bãi rác!”. Kim xấu hổ thật sự, cô đỏ mặt phát quạu lên: “Lại xài xể người ta nữa rồi!”. Fernando cười lớn, nghe thật láu lĩnh.

- Ngồi yên ở đây xem tivi đi! - Fernando ra lệnh - Đừng đi lại, lục lọi lung tung nhe! Chờ anh một chút!

- Cho em phụ anh với! - Kim đề nghị.

Fernando lắc đầu cương quyết:

- Thôi, biết gì mà phụ! Em chỉ nấu được mì gói và chiên trứng thôi. À mà em còn thích ăn khoai tây chiên chấm cá hộp sốt cà không?

- Lại chọc quê người ta nữa rồi! - Kim bật cười nghĩ mình không còn gì để tự vệ - Lần đó em muốn làm món “fish and chips” đặc trưng của nước Anh. “Chips” thì dễ rồi, mua khoai tây đông lạnh về chiên, còn “fish” em loay hoay hoài không biết pha bột làm sao để bọc miếng cá lại chiên cho giòn. Rốt cuộc em ghét quá, khui cá hộp ra ăn phứt cho rồi. Dù sao cũng là “fish and chips”.

Fernando cười lớn:

- Dân Anh chắc khóc thét lên nếu biết em biến cái món “fish and chips” đặc trưng của người ta theo kiểu này. Thôi, để hôm nào rảnh anh làm cho ăn!

Kim ngưỡng mộ:

- Anh biết nấu ăn sao? Con trai Việt Nam không biết đâu!

- Con gái Việt Nam cũng đâu có biết! - Fernando nhìn Kim ngụ ý - Không phải vậy sao?

- Anh đừng nhìn em rồi nghĩ ai cũng vậy - Kim quả thật rất ngượng - Phụ nữ Việt Nam nổi tiếng đảm đang, nấu ăn giỏi, hiền dịu...

Fernando nửa đùa nửa thật:

- Vậy em đúng là trường hợp cá biệt rồi. Em bừa bộn, không biết nấu ăn, lại còn đanh đá nữa!

- Đủ rồi nghe! - Kim cố cười nhưng mặt méo xệch - Thôi anh muốn nấu nướng gì đó thì làm một mình đi.

Kim bỏ lên phòng làm việc của Fernando, cô tò mò nhìn những bức tranh phong cảnh quê anh treo trên tường: "Nhà anh ở đâu bên Bồ Đào Nha?". Fernando trả lời vọng lên: "Lisbon! Đẹp lắm đó!". Kim tìm trên bảng đồ: "Nước của anh ở sát Tây Ban Nha, nơi người dân nổi tiếng có dòng máu nóng và "chịu chơi". Còn người Bồ Đào Nha như anh sao khô khan, khó chịu và lạnh lùng quá?". Ở dưới bếp, Fernando cười lớn:

- Hai nước tuy gần nhau nhưng cách nhau một dãy núi là khác xa nhau tính tình rồi. Mà người Bồ Đào Nha như anh nhìn vậy thôi chứ thật ra còn tình cảm và nồng nhiệt hơn ai hết. Em không thấy vậy sao?

Kim ngượng không thèm nói năng gì nữa, cô quay sang nhìn tủ sách của Fernando. Đa phần là sách về kinh tế học, tài chính, toán cao cấp..., những cuốn sách vĩ mô đọc muốn nhức đầu. Chợt Kim nhận ra vài cuốn tiểu thuyết nằm "sợ sệt" một góc. Thì ra anh cũng cố gắng lãng mạn một chút. Fernando đã dọn bàn ăn, anh cũng không cho Kim đụng tay vô.

- Ngon không? - Fernando hỏi.

- Anh làm gì mà không tốt chứ! - Kim thú nhận một cách châm chọc, miệng còn đang nhai nhồm nhoàm.

- Hôm nay anh không chuẩn bị trước đó. Nên làm gấp cho em ăn spaghetti - Fernando thích thú trước lời khen - Nếu không gấp thì còn ngon nữa! Ăn thêm đi, cho mau lớn!

Kim cáu:

- Hứ! Hình như anh luôn coi em là con nít hả?

- Dĩ nhiên! - Fernando ngừng ăn một phút, ngắm nghía Kim - Không thể nào tin nổi em hai mươi lăm rồi. Lần đầu gặp em trong phòng làm việc ở trường, em rên

rỉ "Anh không tưởng tượng được em khổ sở thế nào đâu, em nhập học trễ...". Nhìn y như một cô bé học sinh cấp hai bơ vơ mới mười lăm tuổi.

- Hứ!

Rồi Kim chợt nhớ Mauricio hay gọi mình là Lolita, cô bất giác bật cười. Fernando âu yếm hỏi:

- Sao cười? Nghe khen trẻ thích hả?

- Thích cái gì? - Kim ngán ngẩm - Lúc nào cũng bị người ta coi thường. Tụi sinh viên năm nhất gặp em toàn gọi là "cô bé", đồ hỗn hào!

Fernando trêu:

- Tụi nó đâu có biết em cũng "ghê gớm" lắm mới xin được học bổng qua đây phải không? Không những em có dáng vẻ trẻ con, thái độ và tính tình của em cũng "sáng nắng chiều mưa" y như một cô bé đang tuổi dậy thì!

Kim không thèm nói nữa, mặc kệ Fernando muốn trêu chọc sao cũng được. Cô vu vơ tự hỏi Lolita trong truyện bao nhiêu tuổi. Giờ này không biết Maurico đã về nhà chưa hay vẫn còn trong một câu lạc bộ đêm nào đó, đang lắc lư thân hình gợi cảm. Fernando đã đứng dậy dọn dẹp. Kim giả bộ đòi "Để em làm cho" nhưng khi anh bảo "Thôi! Ai lại bắt em rửa chén chứ, tội nghiệp lắm!", Kim khoái chí gật đầu chịu liền. Cô chúa ghét làm việc nhà. Cô mở tivi lên để mặc Fernando loay hoay. Ai bảo anh ta thích làm người giỏi giang. Một bộ phim hài lôi cuốn làm Kim bật cười nắc nẻ. Cô hối Fernando: "Nhanh lên! Xem cái này vui lắm nè". Fernando ngồi xuống bên Kim, anh thỉnh thoảng liếc nhìn cô rồi mỉm cười lắc đầu trước vẻ vô tư của cô. Lúc hết phim, Kim nghĩ đã đến lúc ra về thì hốt hoảng nhận ra ba giờ sáng rồi.

- Khuya vậy sao anh không nhắc em! - Kim rốt rít lo ngại - Anh chở em về mau lên!

Fernando tỉnh bơ:

- Khuya cái gì? Gần sáng thì có! Lúc anh đến khu học xá thì đã mười giờ tối rồi. Em còn đủng đa đủng đỉnh đi tới đi lui trước mấy cái nhà hàng. Em nói bỏ quên chìa khóa, mà bây giờ em về khu học xá ai mở cửa cho em?

- Vậy bây giờ tính sao? - Kim mở to mắt lo ngại.

- Em làm gì sợ dữ vậy? - Fernando vẫn bình thản - Anh đâu có tống cổ em ra đường vào giờ này mà lo! Lỡ rồi, ở lại đây ngủ đi!

Kim kinh ngạc:

- Sao? Ngủ lại nhà anh hả?

- Làm gì nhìn anh ghê vậy! - Fernando phát quạu - Anh nói em ngủ lại nhà anh chứ đâu có bảo em ngủ với anh! Ai thèm làm gì em chứ! Đụng vô em mắc công bị qui vô tội lạm dụng trẻ vị thành niên!

Kim bối rối không biết làm sao. Fernando mở tủ lấy một bộ pyjama rồi đẩy cô vào nhà tắm. Anh bôi kem đánh răng lên một bàn chải mới, lấy khăn mặt mới đưa tận tay Kim rồi bỏ ra ngoài. Kim lúng túng với bộ đồ quá khổ nên cuối cùng quyết định chỉ mặc cái áo pyjama của Fernando đã dài gần đến gối. Cô đi ra, cúi gầm đầu khổ sở. Fernando bật cười trước vẻ e dè của Kim. Anh cố gắng xử sự đàng hoàng cho cô đỡ ngại: "Em nằm trên giường đi! Anh nằm dưới sàn cũng được. Trời cũng không lạnh lắm!". Fernando hôn nhẹ lên môi cô, Kim gượng cười leo lên giường trùm chăn kín mít. Gần hè, lò sưởi trung ương không chạy nữa nhưng ban đêm nhiệt độ xuống khá thấp. Kim trằn trọc một hồi rồi quyết định đề nghị:

- Thôi anh lên giường ngủ với em đi! Miễn anh không làm gì em là được rồi. Anh nằm dưới sàn rủi bệnh em không gánh hết trách nhiệm đâu!

Cái giọng thỏ thẻ thật tình của Kim làm Fernando thấy tội nghiệp: "Em chắc không đó? - Anh cố không trêu chọc cô - Nhưng nằm chung rủi em có "bề gì" anh cũng không gánh hết được trách nhiệm đâu!". Kim bật cười, nằm xích vô nhường chỗ cho Fernando. Anh nhìn vẻ khép nép của Kim, phì cười hỏi: "Ở Việt Nam em chỉ biết học hành rồi đi làm để săn lùng học bổng thôi hả?". Kim lắc đầu: "Không hẳn! Em cũng biết yêu, cũng từng có vài bạn trai, nhưng dĩ nhiên là đến đó thôi!". Fernando cười lớn trước lời khai báo thật thà của Kim. Anh quay lưng lại, cố chừa một khoảng cách "an toàn" nhất định rồi buột miệng nhận xét: "Mấy anh chàng

đó chắc bệnh hết rồi!". Kim không đáp, cô đang hồi hộp. Đột nhiên Fernando trở mình tìm bàn tay Kim nắm chặt lấy: "Em yên tâm ngủ đi! - anh mỉm cười trấn an - Anh hứa cũng sẽ ráng "bệnh" đêm nay". Kim cười nắc nẻ "Cảm ơn nhe...", nhưng Fernando đã bịt miệng cô lại bằng một nụ hôn, anh thì thầm "Nhưng chỉ đêm nay thôi đó!"

7. Stress

Kim mệt mỏi với nhóm bạn làm bài thi môn của giáo sư Portlock. Họ không năng động, lại lười biếng và mất căn bản kinh khủng. Có người đến từ Braxin lạc hậu, có người dân Trung Mỹ hung hăng chưa nói đã gây, kẻ thì mất căn bản do nền giáo dục yếu kém như Roumania, kẻ thì nói tiếng Anh chẳng ai hiểu vì giọng Ấn Độ. Cả đám mỗi lần họp lại chẳng học hành được bao nhiêu mà toàn chỉ trích và đổ vấy công việc cho nhau.Khối lượng bài thì thật đồ sộ mà nhịp độ làm việc cứ tà tà. Kim không dám kể v ới Fernando điều này, sợ anh trách cô không có tài lãnh đạo. Lãnh đạo sao nổi đội quân ô hợp? Mà có ai cho cô quyền lãnh đạo đâu. Anh bạn người Panama nói thẳng: "Việt Nam hả? Nghe lạ hoắc!". Cô bạn Roumania cười cầu tài: "Tôi không giỏi, ai muốn làm gì thì làm, giao tôi cái gì tôi làm cái đó, nhưng tôi không chắc làm tốt đâu nghe". Anh chàng Ấn Độ trọ trẹ mà cứ thích cho ý kiến, mỗi lần anh ta phát biểu cả nhóm phải căng tai ra nghe, đến lúc hết kiên nhẫn anh chàng Panama hét lên: "Mày nói tiếng Anh dùm đi!". Ức quá, anh chàng Ấn Độ quát ầm lên: "Mày khôn tôn trọn tao! Tao đan nói tiếng An đó chứ! Mày tưởng chỉ có mìn mày mớ dám nổi nón hả? Mày muốn đán nhau khôn?". Thế là cả nhóm phải nhào vô can ngăn. Những tiếng chửi thề đủ mọi ngôn ngữ xổ ra lung tung. Đôi lúc Kim cũng "thừa nước đục thả câu", buông ra một mớ từ rõ tục cho giảm stress. "Bạo loạn" được dàn xếp xong cũng hết học hành nổi. Kim chỉ mong nhóm mình vượt qua được môn này, dù điểm vớt cũng được. Kim đã thoả thuận với Fernando giữa họ không nên nói chuyện học hành của cô nữa, cô đã đủ sức để "bơi" một mình, vả lại lúc này Fernando quả rất bận. Anh đang chuẩn bị sang Mỹ dự hội nghị gì đó cùng giáo sư Baddley. Chi Fernando từ Mỹ quay về sau một tuần hội nghị, nhóm của Kim đã thi xong môn "Xây dựng chiến lược kinh doanh" của ông Portlock. Cả đám không tiếc lời nguyền rủa ông thầy, thậm chí còn gọi trệch tên ông là giáo sư ….Porno(*) nữa. Ông đã cho cả đám bảy đứa rớt hết với lời kết luận: "Các người không làm ăn chuyên nghiệp gì cả. Tưởng thi theo nhóm là tôi cho đậu sao? Hai tháng nữa tôi cho các người thi lại. Cũng đề tài này, mỗi người tự nộp bài cá nhân. Như vậy các người khỏi đổi thừa qua lại nữa!".

Fernando phone hẹn gặp Kim ở khu vườn sau khoa Kinh Tế, cô biết "sấm sét" sẽ nổ ra nếu trốn không đến. Chắc hẳn anh giận điên lên vì Kim dám cho mình leo cây. Đến tối lúc cô đã ăn xong, đang cặm cụi làm bài thi cho môn "Quản trị nhân sự quốc tế" thì Fernando đến khu học xá. Khác với sự dự đoán của Kim, trông anh

vẫn bình tĩnh dù đôi mắt nhìn cô nghiêm nghị như thường lệ. Fernando nhẹ nhàng hỏi khi thấy Kim có vẻ hốc hác:

-Em khoẻ không?

- Cũng bình thường. –

Kim trả lời cho qua.

- Anh đã thấy kết quả môn của giáo sư Portlock dán trên phòng giáo vụ - Fernando làm ra vẻ bình thản nhưng giọng anh lạnh băng

- Tại sao nhóm em lại bị rớt vậy?

- Mắc mớ gì đến anh? –

Kim đã bắt đầu run.

- Em ăn nói với anh như vậy đấy hả? – Fernando nhìn cô nghiêm khắc và buồn bã.

-Thì anh đã từng nói đừng trông đợi gì ở anh mà! –

Kim thút thít.Fernando gằn giọng dù đã cố giữ bình tĩnh:

- Anh không nói như vậy, anh chỉ nói em đừng ỷ lại anh và hãy cố gắng tự đi bằng chính đôi chân của mình. Nhưng nếu em gặp khó khăn, anh luôn sẵn sàng giúp em. Sao em không hỏi?

- En thấy không cần thiết, em đã làm phần của mình rất tốt, tại nhóm em toàn người nước ngoài nên ông Portlock "tàn sát dã man" như vậy. Giờ thì ổng bắt tụi em tự làm lại phần thi này một mình. Khối lượng công việc của bảy đứa, bài thi dày năm chục trang mà ổng bắt làm một mình!

Fernando ra lệnh:

-Một mình thì một mình! Em bắt buộc phải vượt qua môn thi này vào đầu mùa thu trước khi em bảo vệ luận văn. Nếu không mục tiêu hoàn thành khoá Cao học trong một năm của em sẽ phá sản.

Kim nổi máu bướng lên:- Phá sản thì thôi! Em đâu cần bằng cấp, em đã học đủ những gì cần học trong một năm ở đây. Người ta "phân biệt chủng tộc" thì em đành chịu chứ sao?

- Người ta càng phân biệt đối xử với mình bao nhiêu mình càng phải cố gắng nhiều hơn, sao lại đầu hàng dễ dàng như vậy? – Fernando bực bội – Anh thất vọng về em quá. Cứ tưởng người Việt Nam là một dân tộc anh hùng từng chiến thắng những kẻ thù mạnh hơn mình nhiều lần. Vậy mà…..Kim oải quá, la lên:

Thôi đủ rồi! Anh đi đi!

- Tại sao anh lại phải đi khi bị em đuổi chứ? - Mặt Fernando đanh lại – Anh cứ ở lì đây thì em làm gì được anh?

- Em sẽ nguyền rủa anh!

- Thì kệ em chứ, miễn anh đạt được mục đích của mình. Em cũng phải học cách lì như vậy! Mặc kệ ông Portlock có muốn tàn sát em, miễn em thật vững, thật chuyên nghiệp, ông ta sẽ không làm gì được em.Kim mệt mỏi im lặng không nói nữa. Fernando có vẻ cũng mủi lòng trước cô học trò tội nghiệp. Anh thấy mắt cô thâm quầng, mặt gầy thuỗng ra. Anh đến bên Kim, ôm cô vào lòng vỗ về: "Ráng lên em!". Kim thở dài: "Chán quá!" rồi đẩy Fernando ra. Cô đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, trời mùa hè nắng vẫn chưa tắt dù đã gần chín giờ tối. Bọn sinh viên dập dìu nằm ngồi la liệt trong vườn. Mấy đứa cười nói rổn rang đã rảnh nợ. Đám bò lăn bò toài sách vở bề bộn trên cỏ chắc cũng thi lại vài môn.Fernando ôm Kim từ phía sau, nhẹ nhàng hỏi.-Em còn mấy môn chưa thi nữa?

- Hai – Kim lạnh lùng trả lời – Đã nộp bài một môn rồi, còn môn "Nhân sự" đang làm, đầu tuần sau hết hạn.

- Được không?- Fernando tỏ vẻ lo ngại.Kim tự nhiên nổi đoá:- Được là sao? Ai biết được là sao? Thì cũng làm hết sức mình thôi chứ ai biết được là sao?Thấy Kim nổi khùng, Fernando phải "đánh trống lảng":- Ai in giúp em in bài thi trong khi anh đi hội nghị bên Mỹ vậy? Không có anh, em xoay xở làm sao?- Mauricio! Anh ta có máy in trong phòng.-Maurocio!- Fernando hơi lên giọng- Anh ta có bị thi lại môn nào không?

- Không! Tại sao anh trù "trù" anh ta thi lại? Anh chàng có vẻ học hành tài tử đậu hết, thậm chí còn có điểm cao nữa, toàn điểm A và điểm B, từ bảy mươi phần trăm trở lên thôi. Học Nông Nghiệp sướng thật! Toàn là thấy hiền lành. Còn mấy "cha" Kinh Tế toàn là "đồ cà chớn cà cháo", cỡ ông "Porno" không thì giết người ra hết còn gì!Fernando cố nén cười thấy Kim lên cơn văng tục tùm lum. Anh biết cô đang bị stress hành hạ. Fernando hôn lên tóc Kim rồi đưa cho cô một con búp bê nhỏ có dáng vẻ rụt rè dễ thương: "Tặng em nè! Anh đem từ bên Mỹ về đó. Nó giống em không?". Kim không thèm lấy, chỉ liếc mắt nhìn hờ hững làm Fernando cụt hứng. "Anh biết rồi, em chỉ thích tặng áo tắm hai mảnh thôi- Fernando nổi cơn ghen bóng gió- Mà người tặng phải tự tay ướm lên người em kìa!". Kim không đáp, Fernando buồn bã quay lưng bỏ về: "Thôi em làm bài tiếp đi!".Fernando đi rồi Mauricio gõ cửa thò đầu vô lo lắng: "Fernando có la em nhiều về tội thi rớt

không?", Kim thở dài não ruột: "La cái gì, làm như em muốn vậy đó! Thôi chắc em đi ngủ đây, học hành gì nữa chứ!". Mauricio nhìn cô thương cảm: "Hay đi bơi đi, bơi về mệt sẽ ngủ ngon. Giờ em ngủ cũng không được đâu". Không đợi Mauricio năn nỉ lâu, Kim gật đầu cái rụp. Hai người chở nhau trên chiếc xe đạp đòn ngang đi lên hồ bơi. Mauricio tế nhị đi đường vòng tránh có thể gặp phải "hung thần". Kim vừa thấy nước đã nhảy xuống bơi cật lực làm Mauricio phải bơi đuổi theo hùng hục. "Đi bơi với em xong rã rời cơ thể. Công nhận em bơi khoẻ thế, đúng là "máu lửa"- Mauricio chia tay Kim trước cửa phòng- Thôi anh vô "làm một giấc" đây. Em cũng ngủ đi nghe! Đừng nghĩ ngợi gì nhiều, giá mà anh thi rớt vài môn cho em đừng bị thi lại môn này anh cũng cam lòng. Tội nghiệp quá!". Kim mỉm cười méo xệch, cô cảm động nắm tay Mauricio lí nhí: "Cảm ơn anh". Mauricio ôm cô vào lòng vỗ về: "Thôi ráng lên, Lolita! Dù em có rớt bao nhiêu môn, có trượt bằng Thạc sĩ đi chăng nữa anh vẫn luôn thích em".Kim vào phòng gieo mình xuống giường, từng thớ thịt giãn ra nhưng đầu cô vẫn căng như sợi dây đàn. Kim ôm con búp bê bị hắt hủi vào lòng, thút thít: "Tội nghiệp! Tội nghiệp!". Giờ cô mới nhận ra con búp bê có mái tóc dài màu đen.Sáng thứ hai, Kim nộp bài thi môn "Quản trị nhân sự quốc tế", bà giáo đọc tại chỗ, phỏng vấn mười lăm phút rồi báo luôn: "Em được điểm A, tám mươi bốn phần trăm. Còn bài thi giữa học kỳ làm chung với nhóm em được bảy mươi phần trăm". Kim cười hạnh phúc cảm ơn bà, môn này cô không hề "nhờ vả" gì đến Fernando , anh cũng không giỏi làm nhân sự lắm đâu. Người gì nguyên tắc và cứng nhắc thật dáng ghét. Ở phòng giáo vụ Kim rà lại điểm các môn khác: "Coi như mình chie còn thiếu nợ bài thi của ông Prono, à không, ông Portlock và cái luận văn tốt nghiệp nữa là xong". Luận văn làm với giáo sư Baddley, Kim thấy không có gì lo ngại vì cô đã làm chắc phần cốt lõi, chỉ "thêm mắm dặm muối" tìm số liệu và ví dụ trên Internet cho hoàn thành mấy chục trang. Kim muốn đến văn phòng gặp Fernando nhưng hơi ngại, cuối cùng cô đi vào thư viện tìm sách chuẩn bị tối nay bắt tay vào làm lại bài thi bị rớt. Kim bực rà trên máy vi tính tất cả sách cần thiết cho môn này đã bị mượn hết. Mùa thi đã qua, sao sách lại bị vét đến mức này? Kim chắc chỉ có vài đám sinh viên nước ngoài trong nhóm bị rớt của cô đang giữ số sách này. Kim gọi điện cho vài đứa và ngạc nhiên nhận ra bon chúng vẫn còn đang xả hơi sau kỳ thi và chuẩn bị nghỉ hè. Thì ra không ai có ý định hai tháng sau thi lại như Kim, họ oải quá muốn năm sau học lại và gia nhập vào một nhóm nào đó. "Bọn họ không bị áp lực thời gian. Năm nay chưa xong thì còn năm sau – Kim ngao ngán - Chỉ có mình là phải xong hết trong một năm". Suy nghĩ mãi không

biết ai giữ sách, Kim đánh bạo đến hỏi thủ thư. Cô thật tình kể hoàn cảnh của mình: "Tôi bắt buộc phải trả nợ trong hai tháng nữa! Tôi cần gấp số sách này lắm. Cho tôi biết tên người nào đang giữ chúng, tôi sẽ đến xin mượn lại hoặc photo". Người thủ thư gõ vài động tác lên bàn phím và trả lời cho Kim: "Fernando Carvalho, hệ Nghiên Cứu Sinh". Kim suy nghĩ nát óc cũng không hiểu vì sao Fernando lại làm như vậy. Anh muốn "giết" cô, triệt đường thi cử hay bắt cô phải quỵ lụy mình. Giấu hết sách thì làm sao cô sống nổi. "Đồ độc ác!". Kim vừa lầm bầm vừa tìm đến phòng Fernando, định hỏi cho ra lẽ. Giống mọi lần, phòng anh không đóng kín và bóng tụi sinh viên nữ luôn chập chờn bên trong. Kim kiên nhẫn chờ mọi người ra hết mới rụt rè đẩy cửa bước vào. Fernando đang cúi xuống máy tính, mặt nghiêm trang và buồn bã.

- Chào anh! – Kim làm ra vẻ khách sáo – Anh khoẻ không?Fernando gượng cười, khách sáo không kém:

- À! Khoẻ, cám ơn!

- Em đến để…..

- Để xin lỗi anh phải không? – Fernando nhìn cô gợi ý.Kim chưng hửng:

- Sao? Tại sao phải xin lỗi anh chứ?

- Vì em đã làm anh buồn – Fernando thiểu não – Anh mệt mỏi sắp chết rồi đây!

- Sắp chết mà lúc nào cũng có mấy cô sinh viên xinh đẹp bao vây hả?

Fernando rầu rĩ:

- Thôi, bao vây kiểu đó không ham! Em có điểm hết mấy môn thi rồi phải không? Trừ cái môn của ông Portlock ra, anh thấy em cũng có nhiều điểm khá lắm.

- Anh theo dõi em kỹ qúa nhỉ? – Kim châm chọc.

- Anh định chiều nay đi làm về ghé qua khu học xá đưa sách cho em, nhưng giờ em đến đây rồi thì tiện thể em đem về luôn.Fernando đứng dâyk lục tủ lấy ra đống sách Kim đang cần. Hoá ra nh mượn số sách này cũng chỉ đơn giản là đưa cho cô "tự bơi" chứ không rắc rối như cô suy diễn. Kim hơi sượng vì đã nghĩ ngợi lung tung, cô cúi mặt không biết nói gì. Fernando có vẻ khá xa cách, anh đưa sách cho Kim xong thì quay trở lại bàn làm việc, cúi xuống máy vi tính vẻ chăm trú. Khuôn mặt nhìn nghiêng của Fernando với cái sóng mũi cao rất nam tính làm Kim rộn lòng nhưng anh nghiêm nghị và lạnh lùng, không để ý gì đến Kim nữa, xem cô

như một sinh viên bình thường nào đó đến xin tài liệu rồi đứng xớ rớ hoài không chịu đi ra.

- Em….- Kim ấp úng- Em nghĩ mình nên cảm ơn anh vì đã tặng con búp bê.Không ngẩng đầu lên, Fernando lạnh lùng nói:

- Giờ mới cảm ơn hả? Không có gì!Kim buồn bã chào:

- Thôi em về…. Chúc anh làm việc tốt. Đi ngang qua phòng giáo sư Baddley, Kim thấy xe lăn của ông vừa từ trong chạy ra. Kim đứng lại chào, hỏi thăm ông đi Mỹ dự hội nghị có vui không. Giáo sư có vẻ ngạc nhiên hỏi lại: "Ủa, Fernando không kể gì cho em nghe sao? Tuần sau chúng tôi đi khoảng một tháng nữa, Có một dự án hợp tác rất thú vị". Vẻ mặt buồn buồn của Kim làm giáo sư quan tâm: "Em học hành sao rồi? Thi đậu hết không? Luận văn làm gần xong chưa? Sách gì mà ôm trên tay nhiều quá vậy?". Kim chậm rãi trả lời từng câu rồi chào ông bỏ đi. Giáo sư nhìn theo Kim, chép miệng, khẽ thở dài.

Ở bến xe bus, Kim tình cờ gặp Mauricio chạy xe đạp qua, anh vui vẻ cho biết mình lên trường gặp giáo sư đỡ đầu luận văn trước khi về Chile nghỉ hè, mùa thu khai giảng năm học sau mới quay lại Oxford. "Sao em buồn vậy?- Mauricio quan tâm- Bộ bị Fernando la nữa hả?". Kim lắc đầu: "Anh ta không thèm la em nữa". Mauricio thở dài, cầm tay Kim lên hôn: "Anh ta không la em cũng buồn hả? Vậy thôi em mê Fernando quá rồi còn chối hoài làm gì?". Kim không trả lời, cô buồn bã ngồi lên chiếc đòn ngang trong lòng Mauricio cho anh đạp xe chở về, Hơi thở ấm áp của Mauricio sau gáy làm Kim đỡ cô đơn. Cô dựa vào cánh tay rắn chắc của Mauricio, miệng lẩm bẩm hát: "May mà có anh, đời còn dễ thương…..". Mauricio không hiểu, nhưng anh đang mỉm cười. Những vòng xe đạp dần trôi qua những con phố cổ, nắng nhạt dần sau lưng hai người, những vạt gió mùa hè phơn phớt thổi, tóc Kim nhè nhẹ đậu trên môi Mauricio.

Mấy ngày trong tuần trôi quá dằng dặc. Mauricio đã về Chile, anh chia tay Kim bịn rịn làm cô phải trốn biệt anh trong phòng lúc taxi đến đón anh ra phi trường. Một nửa sinh viên trong khu học xá cũng nghỉ hè, căn nhà vắng lặng và trống trải nghe từng bước chân đi. Kim không biết làm gì vùi đầu vào học như điên. Cứ thay phiên nhau hết làm luận văn buổi sáng thì làm bài môn ông Portlock buổi chiều. Mỗi lần trong hành lang chuông điện thoại reo lên, Kim lại hăm hở chạy ra bắt. Có một vài cuộc gọi dành cho cô, từ người quen, bà con, bạn bè bên các nước châu Âu lân cận. Fernando không gọi, Kim rầu rĩ nghĩ mình đã bị quên lãng.

Chiều thứ sáu cuối tuần, Kim chắc mình sẽ chết nếu Fernando không đoái hoài gì đến. Cô vùi con búp bê bé nhỏ xuống đáy tủ rồi lại lôi lên, buồn buồn nằm trên giường rứt từng sợi tóc của nó. Cuối cùng rồi thì ơn trời, Fernando cũng đến lúc Kim đang thiu thiu ngủ cùng con búp bê hói đầu trên tay. Cửa không đóng, dường như Kim cố tình để thế cho Fernando tự nhiên vào. Anh gần ngất xỉu khi thấy cảnh tượng đau lòng, Kim nằm bẹp trên giường, mặt xanh xao vàng vọt, mắt nhắm nghiền và những lọn tóc đen rũ rượi xoã xuống nền gối trắng. Nghe tiếng đóng cửa dù rất khẽ của Fernando, Kim giật mình ngồi dậy. Anh quỳ xuống bên giường nhìn cô lo lắng. Kim mở to mắt nhìn Fernando chòng chọc rồi không cần màu mè đưa tay ôm chặt cổ anh.

- Em bị bệnh hả?- Fernando hỏi nhỏ- Uống thuốc chưa?

- Em làm bài được nhiều lắm rồi…..

Fernando thở dài:

- Thôi, anh đâu có hỏi chuyện đó. Anh chở em đi ăn nhé!

- Em không vô mấy cái nhà hàng đó đâu- Kim từ chối- Em muốn đến nhà anh!

Fernando vuốt tóc Kim, vỗ về:

- Ừ thì đến nhà anh! Em dậy thay đồ đi!

- Lúc Kim từ nhà tắm trở ra, Fernando đang cầm con búp bê trong tay một cách đau khổ:

- Nó có tội tình gì mà em hành hạ nó dữ vậy? Anh không nhận ra nó nổi. Lúc mua anh đã cố lựa con búp bê nào có tóc dài màu đen. Giờ trụi lủi như vậy còn ra hình thù gì nữa? Sao em có "sở thích" kỳ cục quá?

- Ai biểu anh lạnh lùng với em!- Kim cũng phải bật cười trước cái đầu hói ngộ nghĩnh của con búp bê- Thôi kệ, em thấy nó cũng dễ thương mà, thậm chí còn độc đáo hơn nữa.

- Fernando nghiêm mặt:

- Vậy anh vặt tóc em như vậy nhé! Để xem có "độc đáo" hơn không!

Biết tính Fernando "nói là làm", Kim hết hồn co giò chạy. Sau lưng cô anh phùng mang trợn má đuổi theo rất sát. Hai người chạy hết một hành lang, hai tầng lầu, chạy luôn ba lượt quanh khu vườn cây khu học xá mới có kết quả cuối cùng. Fernando tóm được Kim nhưng anh không còn sức rứt bất kỳ một sợi tóc nào của cô cả.

- Trời ơi! Trình độ marathon của em tiến bộ đáng ngạc nhiên- Fernando thở dốc- Thậm chí em còn muốn qua mặt "huấn luyện viên" nữa. Bộ em muốn luyện để tham gia "Ngày Marathon" truyền thống ở Luân Đôn hả?

- Đừng rứt tóc em- Kim hình như vẫn còn sợ- Em xin chừa!

Van xin xong Kim ngã lăn ra cỏ vì kiệt sức, mặt cô tái mét không biết vì mệt hay vì sợ, mắt mở to đầy e ngại. Fernando ôm cô vào lòng thương cảm: "Anh giỡn thôi mà! Em sợ anh dữ vậy sao?". Nghe Fernando hỏi xong Kim chợt khóc nấc lên thê thảm: "Chứ còn gì nữa! Anh toàn ăn hiếp em!". Fernando bật cười nhìn cô người yêu bé nhỏ khóc như ri: "Thôi được rồi! Được rồi!- Anh bồng cô trên tay- Về nhà anh đi, anh đền bù cho. Tội nghiệp!".

Ở nhà Fernando, Kim tha hồ nằm dài trên giường nhìn anh lăng xăng nấu nướng đền bù. Anh dọn lên bao nhiêu là món mà Kim chỉ việc ung dung thưởng thức một cách nhiệt tình. Thậm chí lần này cô còn không thèm giả bộ giành rửa chén lấy lệ. Fernando dọn dẹp xong lại tiếp tục gọt trái cây, pha cocktail cho Kim uống. Cô có vẻ rất hài lòng, lúc nào cũng có nụ cười túc trực trên môi. Bất chợt Fernando nhìn đồng hồ, anh làm ra vẻ thảng thốt: "Mười giờ rồi! Em về chưa anh chở về để khỏi đổ thừa anh không nhắc! Mau lên! Đứng dậy! Đi về!". Kim chưng hửng, cô hết nhìn đồng hồ lại nhìn Fernando. Cuối cùng Kim đứng lên, giọng sũng nước: "Anh đuổi em về hả?" rồi lếch thếch đi ra phía cửa. Fernando mỉm cười chậm rãi đến bên Kim. Anh ôm siết cô vào lòng và hôn lên đôi môi hờn dỗi của cô thật lâu. "Ở lại với anh nhé!- Fernando thì thầm- Anh nhớ em như điên!"

Kim ở lại, không chỉ có đêm đó mà còn tiếp thêm hai ngày cuối tuần. Cô đắm chìm trong vòng tay âu yếm và những nụ hôn nồng nhiệt của Fernando. Họ thì thầm vào tai những lời yêu thương chân thành trong niềm hạnh phúc vô biên lần đầu được thuộc về nhau một cách trọn vẹn. Kim vùi mặt vào vòm ngực bình yên của Fernando,ước gì thời gian quay ngược lại để có thể đến với nhau sớm hơn mà không cần thử thách nhiều như vậy. Buổi sáng Fernando đánh thức Kim dậy lúc mặt trời đã lên khá cao cùng những nụ hôn dịu dàng và khay đồ ăn sáng chu đáo "dâng" đến tận giường. Cô muốn được mãi ở lại nhà anh nhưng đến tối chủ nhật Fernando bắt buộc phải chở "búp bê tóc đen" về khu học xá, sáng mai anh đi Mỹ công tác. Fernando căn dặn:
- Em ráng tiếp tục làm bài nhé, làm hết phần nào gửi qua email cho anh phần đó. Ở Mỹ anh tuy phải làm việc cả ngày nhưng tối về khách sạn anh sẽ thức

đọc bài cho em. Em bị khó khăn chỗ nào cứ viết cho anh biết- Fernando mỉm cười nháy mắt- Anh sẽ làm "remote control", chỉ đạo từ xa cho em!

Kim hôn tạm biệt Fernando, cô hứa sẽ làm theo lời anh "dạy bảo" rồi lên lầu về phòng mình bằng những bước chân bay bổng. Đôi cánh tình yêu đang nâng Kim lên.

8. Chia tay

Quả như Fernando dự đoán, Kim gặp không ít khó khăn trong bài làm của mình. Cô làm bài miệt mài và mỗi sáng lại gửi email cho anh. Fernando sửa bài cho Kim từng chút một và viết hẳn một "giáo trình" soạn riêng cho cô. Kim càng làm càng hăng và nghĩ chắc Fernando càng đọc càng mừng vì cô đã gần đến đích. Thế nhưng khi Kim bảo cô đã hoàn thành bài thi và sắp nộp "cho xong cho rồi", Fernando hốt hoảng gọi về "xạc" cô một trận tơi bời: "Em khùng hả? Tất cả những tính toán đó chỉ một là một phần của bài thi thôi! Giáo sư Portlock sẽ cho em chết liền tức khắc. Em còn phải làm thêm phần nghiên cứu thị trường, khả năng hoà vốn và các phần phụ lục nữa". Kim lại tiếp tục làm bài, cô oải quá và thường hay bực tức nghĩ Fernando quá lo xa. Kim vào thư viện tìm đọc lại những bài thi năm ngoái đạt điểm cao, chúng cũng đơn giản chứ không "cầu kỳ" như Fernando bắt buộc . "May mà Fernando không làm giáo sư, nếu không còn "giết" sinh viên dã man hơn Portlock nữa!". Tuy nghĩ thế nhưng Kim không dám cãi lời anh. Fernando đi Mỹ một tháng về Kim vẫn chư làm xong bài thi vì khối lượng quá đồ sộ, cô tự nhủ: "Bài thi học kỳ mà còn cực khổ hơn làm luận văn. Lần này ông Portlock mà cho rớt, mình sẽ gọi thẳng vào mặt ổng là Porno".

Fernando cầm xấp bài dày mấy chục trang của Kim, ra lệnh:

- Em bảo vệ thử trước anh đi. Nếu anh cho qua thì mới hy vọng giáo sư Portlock cho em đậu.

Kim ngao ngán:

- Anh còn khó hơn ổng nữa. Làm xong bài thi này em rành việc thành lập doanh nghiệp còn hơn một chuyên gia thứ thiệt!

- Vậy thì tốt!

Kim "bảo vệ" bài thi với Fernando xong, thấy anh có vẻ hài lòng, cô háo hức hỏi: "Theo anh, giáo sư Portlock sẽ cho em điểm B hay A?". Fernando nhún vai: "Em không nên quan tâm đến điểm nhiều như vậy. Nếu anh là Portlock, dù em có làm tốt đến đâu anh cũng chỉ cho em đủ điểm đậu thôi". Kim ngơ ngác: "Tại sao chứ?". Fernando đưa tay vuốt tóc cô, cười rất "bề trên": "Em còn ngây thơ lắm ". Kim nhảy dựng lên: "Là sao?". Fernando bật cười: "Vì em thi lại! Thi lại thì chỉ được sáu mươi phần trăm, đủ đậu thôi! Không lẽ Portlock tự nhận mình đã lỡ tay "tán sát" một sinh viên giỏi ở phần thi trước nên lần này mới cho điểm cao như vậy?". Kim bán tín bán nghi nhưng khi cô đi thi, quả thật giáo sư Portlock tuy có

vẻ rất ngạc nhiên vì cô làm bài quá kỹ vẫn chỉ cho cô đủ điểm đậu sau khi gặng hỏi nhiều lần: "Có ai làm dùm em không?". Kim thở dài ngao ngán, cô dám hỏi ngược lại "sát thủ máu lạnh": "Thầy truy em nãy giờ cả tiếng đồng hồ rồi mà vẫn còn không tin vào khả năng phán đoán của mình sao?". Portlock liếc cô một cái đầy lạnh lùng rồi nói tạm biệt.

Kim ra khỏi phòng thi, cô uể oả gọi điện cho Fernando: "Xong rồi! Anh đoán hay như thần! Ổng còn gặng hỏi: "Có ai làm dùm không?" làm em tức điên lên được". Fernando cười lớn trong điện thoại, anh dặn cô chờ mình ở bãi gữi xe: "Anh cũng gần xong việc rồi, để anh chở em về luôn!".

- Ủa!- Fernando thấy Kim đang ngồi tiu nghỉu ở bậc thềm- Sao mặt em tối hù vây?

Kim ngơ ngác hỏi lại:

- Tối hù là sao?

- Bình thường thấy sáng sủa lắm, hào quang túa ra tùm lum- Fernando lại giở giọng trêu trọc ra- Thi xong rồi sao không thư giãn đi?

- Em thấy mình cực khổ nhiều quá mà thành quả thu được chỉ là cái nhìn nghi ngờ của ông Portlock và số điểm thấp lè tè! Fernando làm bộ quạu:

- Chứ anh thì sao? Anh có thi đâu mà cũng cực khổ, ở Mỹ đồng nghiệp toàn đi hộp đêm chơi, còn anh bỏ về khách sạn lo sửa bài cho em, khuya nào cũng hai ba giờ mới ngủ. Và anh thu được cái gì chứ? Được caí mặt bí xị của em đó! Kim bật cười, cô lỏn lẻn: "Em quên chưa cảm ơn anh!". Fernando không đáp, anh tỏ vẻ không thèm rồi nói: "Thôi mình về!". Giờ mỗi lần nói "về" có nghĩa là họ sẽ về nhà Fernando, nơi có cái bếp nhỏ sạch sẽ và căn phòng ngủ ấm cũng của anh. Đã từ lâu Fernando và Kim không muốn đề cập đến những gì sẽ diễn ra sau khi cô tốt nghiệp. Họ tránh không nói về viễn cảnh Kim sẽ quay về Việt Nam và tương lai hai người không thể ở gần nhau. Dù không muốn nghĩ đến, Kim vẫn thường tự hỏi làm sao cô có thể nổi cảnh không có Fernando kế bên chăm sóc. Về đến nhà, Kim nhìn Fernando hỏi thật thà: "Anh nhìn thấy em đỡ "tối hù" chưa?" làm Fernando không nhịn được cười. Anh gần như lao vào cô với những nụ hôn dồn dập. Lúc buông Kim ra, Fernando cũng thật thà không kém, thú nhận: "Nè, anh ước gì em đừng có đem ba cái chuyện học hành của mình ra làm phiền anh nữa! Ở Mỹ anh nhớ em kinh khủng mà về đến nơi chỉ toàn nghe chuyện ông Portlock". Kim nhìn anh nghiêm túc: "Nhưng nếu anh không dạy em thì em cũng không yêu

anh đâu!". Fernando ra vẻ đau khổ rên rỉ: "Trời ơi! Lợi dụng!" làm Kim dụi đầu vào ngực anh vỗ về: "Thôi mà, thôi mà……..". Họ ôm ghì lấy nhau và ước rằng thời gian đừng trôi nữa. Kim đã bảo vệ xong luận văn Cao học, hội đồng chấm thi đa phần tỏ vẻ thân thiện chỉ có giáo sư trưởng khoa hay hỏi nhiều câu gài bẫy. Họ bảo cô ra ngoài chờ hội đồng họp lại. Kim thấy lòng trống rỗng, một năm học đã gần trôi và cái giờ phút cuối cô sắp đến đích lại đơn điệu như vậy. Kim đã đề nghị Fernando đừng đến với lý do thấy anh, cô sẽ còn run hơn. Sau khi hội ý nửa tiếng, cuối cùng giáo sư trưởng khoa thay mặt hội đồng thi báo tin cho Kim: "Chúc mừng em, em đã bảo vệ thành công. Vậy coi như em đã hoàn thành khoá Cao học trong một năm- Ông ta ngừng lại, nhìn xoáy vào mặt Kim- Điều này thật tình hồi đầu năm tôi không nghĩ em sẽ làm được!". Kim gật đầu cảm ơn ông, lòng tự hỏi phải chăng mình vẫn bị phân biệt. Cô tìm gặp giáo sư Baddley đang lăn xe ra.
- Thầy! Cho em cảm ơn thấy một tiếng!

- Không cần đâu!- Giáo sư có vẻ mệt mỏi- Em đã nỗ lực rất nhiều mà.

Kim ấp úng:

- Dạ, nhưng dù sao……

- Tôi rất tiếc vì kết quả hội đồng thi chấm em không như tôi dự đoán. Đáng lý em có thể đậu cao hơn. Nhưng thôi, vượt qua chính mình là quan trọng nhất.

Kim đứng lại suy nghĩ, có thế giáo sư trưởng khoa không muốn công nhận một người nước ngoài có nền giáo dục đáng lo ngại như cô. Kim thở dài rồi vào thư viện. Cô định gửi email báo tin cho gia đình ở Việt Nam mình đã hoàn thành không được xuất sắc lắm khoá Cao học nhưng dù sao cũng "vượt qua chính mình". Cô ngạc nhiên thấy trong hộp thư có email của giáo sư Portlock. Ông ta còn muốn gì nữa chứ? Kim đọc thư Portlock xong thì không còn tâm trí nào viết cho ai khác. Cô đóng hộp thư mình lại và chạy đi tìm Fernando. Anh đang làm việc chăm chú trong phòng của mình. Kim ào vô như một cơn gió rồi khoá trái cửa lại. Fernando ngẩng lên ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy? Đừng có nói với anh là em bảo vệ luận văn không thành công nghe!Kim thở dôc nói:

- Dĩ nhiên là thành công rồi……Anh đã duyệt qua thì ai dám cho rớt chứ!

- Rốt cuộc thì chuyện gì nữa đây?- Fernando lắc đầu hỏi.

- Anh không tưởng tượng được đâu. Giáo sư Porno, trời đất ơi sao em cứ lộn hoài, giáo sư Portlock viết email cho em- Kim nói nhanh muốn hụt hơi- Ông ta mời em làm một trong những trợ lý của mình.

Fernando nghi ngờ:

- Thật sao? Nhưng vì lý do gì chứ?

- Vì em giỏi chứ còn vì sao!- Kim cười nắc nẻ- Nói chơi thôi, vì một cô trợ lý của ông xin nghỉ đột ngột có chuyện gia đình. Ổng viết: "Tôi thấy em rất có nhiệt tình và kiên nhẫn. Trong cái nhóm "hợp chủng quốc" bị thi lại đó chỉ có mình em dám can đảm làm lại bài thi một mình. Tụi kia chắc chờ năm sau xin trà trộn vào các nhóm khác. Em làm tôi rất ngạc nhiên vì khối lượng công việc rất đồ sộ mà em lại làm rất chuyên nghiệp trong một thời gian ngắn. Tôi cần một trợ lý chịu khó và có óc cầu tiến như em".Fernando nhìn Kim bằng cặp mắt rất sáng của mình:

- Anh rất tự hào về em!

- Anh lại đang trêu trọc em có phải không?- Kim ngại ngùng trước lời khen này.

- Tại sao?- Fernando hỏi lại.

- Tại vì nếu không phải anh bắt buộc em làm lại bài thi đó thì em đã bỏ cuộc rồi. Và nếu bài làm có "đầy đủ chi tiết", có "chuyên nghiệp", có "đồ sộ" gì gì đó thì đều là do anh bắt em phải làm như vậy.Fernando gật đầu giả bộ đồng ý:

- Đúng rồi! Nhờ anh hết! Vậy anh phải đi gặp giáo sư Portlock để nói "chính tôi là người làm bài đó, hãy trao chức trợ lý cho tôi"

- Hứ!- Kim đanh đá- Anh làm hồi nào? Anh chỉ bắt em phải làm thôi!

Fernando lại nhìn Kim dịu dàng bằng đôi mắt thông minh của mình:
- Vậy thì anh tự hào về em không được sao? Khi em mới từ Việt Nam qua, anh đã biết

em giỏi và có ý chí, em chỉ thiếu phương pháp và kinh nghiệp làm việc ở môi trường

quốc tế thôi! Em "ghê gớm" thật đó!
Kim mỉm cười, cô cúi xuống hôn nhanh lên môi Fernando rồi xốc anh dậy: "Thôi mình

về đi anh!". Dù chưa hết giờ làm việc, Fernando vui lòng khoá cửa bỏ về theo lời đề

nghị của Kim. "Giáo sư Baddley mà biết anh làm việc kiểu này chắc khóc quá!-

Fernando cười lớn- Thôi kệ!". Hai người chạy ra xe mà thầm mong không bị giáo sư

bắt gặp. Fernando lái nhanh đến mức Kim phải la toáng lên: "Anh khùng hả? Baddley

đâu có đuổi theo mà chạy dữ vậy!". Fernando nháy mắt cười quay sang nhìn cô âu

yếm: "Anh muốn sớm về nhà!".
Trời đã vào thu, rừng cây bao quanh khu nhà Fernando đã đổi sang màu vàng héo úa.

Nhiệt độ xuống thấp và gió thổi rất mạnh. Kim suýt trợt té trên những thảm lá vàng ẩm

ướt và Fernando phải quàng lấy Kim để giữ cô lại. Quãng đường từ bãi xe đi lên căn

hộ của Fernando vốn không quá xa nhưng hôm nay hai người nóng lòng muốn chạy

nhanh đến chốn riêng tư của mình……
Kim thức dậy trong vòng tay ấm áp của Fernando. Anh đã thức từ lâu và đang ôm chặt

cô vào lòng. Fernando có vẻ đang suy tư, thấy Kim trở mình, anh mỉm cười và hôn lên

tóc cô. Fernando có một vẻ bồn chồn khác với tính tự chủ thường ngày. Kim càng vui

vẻ bao nhiêu anh càng thở dài não ruột bấy nhiêu.
- Lúc ngủ em dễ thương lắm- Fernando thì thầm thú nhận- Tóc em xoã ra đen nhánh

bao lấy khuôn mặt bầu bĩnh như một đứa trẻ, môi hơi hé mở, em mỉm cười trong một

giấc mơ đẹp nào đó. Nhìn chỉ muốn được che chở cho em suốt đời.
Kim phì cười, âu yếm hôn lên cổ Fernando:
- Anh sao vậy? Biết tả như trong tiểu thuyết diễm tình từ hồi nào?
- Được giáo sư Portlock công nhận em vui lắm hả?- Fernando đột ngột đổi đề tài.
- Chứ còn gì nữa!- Kim phấn khích- Vậy là em sẽ ở lại Oxford với anh, sẽ được làm trợ

lý cũng giống như anh. Em sẽ được lãnh lương nữa!
- Anh cũng không ngờ giáo sư Portlock lại chấm em. Sáng nay anh định nói với em-

Fernando ngập ngừng- Giáo sư Baddley cũng đang cần một trợ lý và ông nhờ anh

chuyển lời đề nghị này đến em.
Kim hào hứng:
- Sao? Vậy em làm trợ lý cấp dưới, báo cáo sếp trực tiếp là anh hả?
Fernando quay mặt ra chỗ khác:
- Không! Baddley cần một trợ lý bình thường vì dạo này có nhiều dự án quá, mà trợ lý

chính của thấy lại phải đi.
- Người trợ lý chính bị sa thải hả?- Kim cao hứng đùa.
- Không!- Fernando chậm rãi nói- Một tuần nữa anh ta sẽ sang New York theo một dự

án kinh tế hợp tác của trường Đại học Oxford. Đây là một vinh dự, một cơ hội tốt cho

anh ta.
Kim vẫn vô tư:
- Vậy hả? Đi bao lâu?
- Ba năm!- Fernando thở hắt ra.
- Anh giỡn!- Kim cười hồn nhiên- Anh đi sang Mỹ ba năm còn em ở lại Oxford một mình

hả?
Fernando thở dài:
- Không, anh nói nghiêm túc đó. Sáng nay giáo sư Baddley đã chính thức báo tin này

với anh.
- Nhưng anh đã biết trước rồi phải không?- Kim bồn chồn.
- Ừ!- Fernando thú nhận- Nhưng không chính thức.
- Từ khi nào?- Kim căng thẳng hỏi.
- Từ lúc anh và giáo sư Baddley đi hội nghị bên Mỹ lần đầu.
Kim ngơ ngác:
- Có nghĩa là từ hồi đầu mùa hè? Sao anh không nói gì với em? Anh làm như không có

chuyện gì xảy ra. Anh sẵn sàng bỏ em đi Mỹ vì sự nghiệp của anh phải không?
Fernando đính chính:
- Anh không bỏ em……. Anh chỉ đi Mỹ thôi!
- Thì có khác gì nhau đâu?- Kim mở to mắt.
- Nhưng nếu anh không đi đâu hết, thì em sau khi hoàn thành xong khoá Cao học này

cũng sẽ bỏ anh về Việt Nam!- Fernando nổi quạu- Không phải em luôn mong chờ cái

ngày đó sao? Lúc nào em cũng nói đến chuyện muốn về Việt Nam với cái bằng Thạc

sĩ của em mà!
- Anh…- Kim không thốt nổi nên lời, cuối cùng cô chỉ đủ sức nói- Sao em lại có thể yêu

một người tỉnh táo đến như vậy?
Kim nhảy ra khỏi giường, cô vừa vội khoác áo vừa lao ra khỏi phòng. Fernando nghe

tiếng cô sập cửa bỏ đi. Anh không muốn đuổi theo vì chẳng biết phải nói gì. Anh nằm

lại, đau lòng vì bị Kim cho là "tỉnh táo" như thể gián tiếp nói anh không có trái tim.

Fernando khổ sở thấy sự giận dữ của Kim thật vô lý. Ít ra cô cũng cho anh thời giờ lý

giải dự án bên Mỹ quan trọng như thế nào cho sự nghiệp của anh ra sao và đó là một

vinh dự lớn không phải ai cũng có cơ hội. Fernando thở dài trách Kim sao không nghĩ

chính anh cũng rất buồn phải xa cô và tại sao cô có thể nhầm lẫn giữa chuyện anh bỏ

cô và chuyện anh đi Mỹ là một. Anh vẫn có thể đi Mỹ hay cô vẫn có thể về Việt Nam

nhưng hai người tiếp tục duy trì mối quan hệ của mình, như vậy không phải là khôn

ngoan hơn việc giận dỗi đòi bỏ nhau hay sao?
Lúc Fernando uể oải ngồi dậy, anh chợt nhận ra Kim chưa bao giờ đi từ nhà anh về khu

học xá một mình. Chỗ này không có xe bus và Kim sẽ phải đi bộ băng qua rừng một

đoạn khá xa. Trời vào thu đã sụp tối khá nhanh. Fernando vội vã chạy xuống xe đi tìm

Kim. Cô đã đi được một quãng dài, gió thổi rất mạnh và rét mướt làm tóc Kim bay tứ

phía. Fernando thở phào gặp được Kim, anh xuống xe đến bên Kim và thấy Kim đang

tái mét vì run sợ. Nhận ra không phải người lạ, Kim mừng rỡ nhưng rồi cô co rúm người

lại từ chối vòng tay Fernando đưa ra. Fernando ôn tồn:
- Em lên xe đi! Anh chở em về khu học xá!
- Không!- Kim từ chối dù rất muốn- Cảm ơn!
- Đừng có bướng!- Fernando bắt đầu mất bình tĩnh- Lên xe đi em!
Kim gào lên:
- Không! Em không cần anh!
Fernando cũng quát lớn:
- Em muốn đi bộ về một mình lúc trời tối như vậy hả? Em muốn bị thằng nào nhào ra

hiếp đến chết hả?
- Còn hơn là bị anh hiếp!- Kim thốt xong biết mình hối thì đã muộn.
Fernando nhìn Kim bằng ánh mắt vô cùng tổn thương. Anh lôi cô lên xe. Kim không

muốn gây chuyện nữa khi thấy Fernando đang rất giận. Nhưng xe càng về gần đến khu

học xá Kim càng tỏ vẻ lo sợ. Cô như thấy được những ngày tháng sắp tới của

mình ở

Oxford mà không có Fernando bên cạnh. Êm….em không về đâu- Kim run rẩy nói-

Em…. Không thể!". Fernando dừng xe lại hỏi "Em muốn gì?". Có thể anh không cố ý

khi hỏi bằng một giọng mệt mỏi nhưng Kim tự thấy mình thừa kiêu hãnh để không van

xin anh. "Em muốn đi bộ về một mình- Kim đề nghị- Anh cho em xuống!". Fernando

suy nghĩ một chút rồi xuống xe, vòng qua bên kia mở cửa cho Kim. Chỉ còn một đoạn

ngắn là đến nơi, Fernando đứng yên chờ cô vô đến khuôn viên ngôi nhà rồi mời thở dài

lên xe quay về.
Kim cố lết đến căn phòng lạnh lẽo của mình. Cô oà khóc nghĩ mình bị Fernando "lừa"

một vố quá đau. Nếu biết sẽ đi Mỹ, ai khiến anh làm cho cô trở nên yêu anh đến mức

này. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi Kim đã trải qua quá nhiều cảm xúc lớn lao: hồi hộp

chờ bảo vệ luận văn, căng thẳng trong phòng thi, thất vọng vì đậu không cao, mừng rỡ

được giáo sư Portlock mời làm trợ lý, hạnh phúc trong vòng tay nồng nhiệt của người

yêu và cuối cùng là đau khổ kinh khủng với cảm giác bị bỏ rơi. Kim thấy mình nhảy từ

bờ bên này sang bờ bên kia của một vực sâu thăm thẳm, và cứ lao mình nhảy hùng hục

như thế hết vực này đến vực kia. Cô kiệt sức hoàn toàn. Đầu đau nhức đến từng tế

bào nhỏ li ti, Kim tưởng như có thể tự mình bổ đầu ra rồi cầm muỗng múc từng mớ óc

ăn cho kỳ sạch. Ôm đầu rên rỉ trong một trạng thái điên điên suốt đêm không thể chợp

mắt, đến sáng Kim tự nghĩ mình đã có một quyết định "sáng suốt": Phải bỏ Fernando

trước khi anh ta bỏ mình. Cô liên lạc với tổ chức cấp học bổng nói mình đã hoàn thành

khoá Cao học va xin đặt vé máy bay sớm để được về nước. Lời đề nghị gấp gáp của

Kim không thể thực hiện , họ hứa sẽ cho co về Việt Nam trong ba tuần nữa. Kim rũ ra

thất vọng "Rốt cuộc mình cũng phải đi sau Fernando" rồi rũ ra nằm li bì ngủ suốt hai

mươi bốn tiếng đồng hồ khiến bọn sinh viên chung nhà lo sợ phải đạp cửa xông vào.

"Chúa ơi!- Bọn chúng nhăn mặt xót xa nhìn Kim mắt to mắt nhỏ, miệng méo xệch, mũi

đỏ ửng, mặt ngờ nghệch ngóc đầu dậy- Mày không còn ra hình người nữa, Kim!”. Thụy

Vũ nấu cháo đem lên tận giường đau lòng nhìn Kim tóc tai bờm xờm, áo ngủ mướt mồ

hôi cáu bẩn, chảng kịp đánh răng rửa mặt chụp tô cháo húp rột rột rõ kêu hết tô này đến

tô khác như người chết đói không kịp lau miệng. Chị than thầm: “May mà không anh

chàng hâm mộ nào chừng kiến, nếu không ngay cả Mauricio lẫn Fernando chắc chạy

mất dép!”.
Đêm đó Thụy Vũ ở phòng Kim, giúp cô tắm rửa, thay drap giường sạch sẽ rồi ngủ lại

theo lời đề nghị của cô: “Đừng bỏ em một mình!”. Thụy Vũ tưởng Kim không bảo vệ

thành công luận văn nên hoá điên, sợ cô tự tử đến nơi. Kim cười nắc nẻ: “Trời em cũng

biết học hành đàng hoàng chứ bộ. Tại bị bồ đá!”. Tâm sự xong cô chợt thấy nhẹ người,

thấy cảm giac bị “đá” cũng “hay hay”. Hai chị em nằm chung trên chiếc giường hẹp

cười đùa khúc khích. Kim nhận ra hai người có thể gần gũi hơn thì buồn rầu hay tin

Thụy Vũ đã hết hạn tu nghiệp, chỉ ba ngày nữa là về nước.
Nhưng mà không sao- Kim bật cười nhận ra chính mình cũng sớm quay về- Rồi chị em

mình gặp nhau ở Việt Nam. Mình đều ở Sài Gòn mà. Nhà chị ở quận mấy?
Thụy Vũ nhỏm dậy nhìn sâu vào mắt Kim:
- Em không nhớ chị thật sao?
- What?- Kim ngơ ngác- Chị nói gì?
Thụy Vũ chậm rãi nói:
- Chị biết gia đình em ở Việt Nam. Ba em trước là bạn học với chú của chị, chú Thắng

ở Phú Nhuận đó em nhớ không? Chị đã từng gặp em rồi nhưng em không nhớ. Chị

nghĩ em đang có bạn trai bên đây nên ngại nhận chị là người quen!
Kim giật mình sợ hãi:
-Sao? Chị là cháu chú Thắng? Lâu quá rồi, hồi đó em mới học cấp hai.
- Hoá ra em không nhớ chị thật- Thụy Vũ cười- Vậy mà chị cứ nghĩ em làm lơ

vì……
Kim nằm im, cô không biết nói gì hơn là nghe Thụy Vũ tiếp tục cất giọng chân tình: “Em

yêu Fernando lắm phải không? Và chắc đã dâng hiến cho anh ta rồi chứ gì? Ở đây xa

gia đình, cần tình cảm, chị nghĩ chuyện đó không có gì là khó hiểu và đáng lên án.

Nhưng em có nghĩ hai người sẽ có một tương lai lâu dài bên nhau không? Chị rành gia

đình em, chắc gì họ chấp nhận Fernando, và chắc gì một người cao ngạo như

Fernando thèm quì lụy gia đình em?”. Kim lại im lặng không thốt nổi nên lời, cô

ngỡ

ngàng nhận ra Thụy Vũ tưởng rất vô tình hoá ra lại vô cùng sâu sắc. Tât cả những gì chị

nói đều đúng, trừ cái từ "dâng hiến" ra. Bên đây làm gì có khái niệm đó, không có ai

"dâng hiến" cho ai, chỉ có những người yêu nhau đến với nhau một cách bình đẳng,

cho và nhận với cùng một cảm xúc như nhau. Cuối cùng Kim chỉ biết cảm ơn Thụy Vũ

đã cho cô một lời khuyên chân tình. Và rồi khi Thụy Vu quay lưng định ngủ, chợt Kim

bật khóc rưng rức: "Nhưng mà tụi em chia tay rồi, mãi mãi không còn gặp nhau nữa

đâu" .

*

*

Kim tiễn Thụy Vũ ra tận sân bay quốc tế Heathrow, hẹn sẽ gặp lại nhau ở Sài Gòn. Chi

Thụy Vũ ôm Kim tạm biệt, cô đột nhiên can đảm khuyên người chị đồng hương ngoài

ba mươi của mình: "Chị cũng cố bớt lý trí một chút để cho mình một tình yêu đẹp. Chi

đó chị sẽ thấy "cho" cũng là "nhận". Đến một tuổi nào đó, dù chưa "dâng hiến" cho ai,

chị cũng sẽ không còn gì nữa để mà gìn giữ nữa!". Tưởng Thụy Vũ sẽ phản ứng,

không ngờ chị chỉ cầm tay Kim gật đầu: "Chị biết!".
Thụy Vũ đi rồi, Kim buồn rầu một mình leo lên xe đò về lại Oxford, cô bật khóc chợt

nhận ra mình còn quá non nớt. Một năm qua, từ lúc sang Anh du học, không những cô

thu hoạch được rất nhiều từ sách vở, phương pháp, những giờ trong giảng đường, mà

cô còn được quá nhiều kinh nghiệm sống sau tất cả những gì đã xảy ra. Thuý Hà với

tính lẳng lơ, Lệ Chi trượt dài theo nhịp sống hội nhập, Thụy Vũ lý trí giữ mình trong hy

vọng có được một tình yêu đẹp, Yutaka kiêu hãnh với văn hoá chất Phù Tang thời đã

xa, Mauricio thèm được chinh phục dù đã có quá nhiều mối tình mang tính sưu

tầm……..Họ đã cho Kim biết rằng mỗi người đều có những giới hạn của mình và không

ai có thể tròn trịa sống mà không chấp nhận một góc khuyết. Kể cả bản thân cô và

Fernando, người cô đã luôn tưởng là hoàn hảo.
Fernando vẫn muốn giảng hoà nhưng Kim cứng đầu hơn anh tưởng. Cô từ chối không

" đàm phán" hay "thương lượng" gì cả. Fernando đang lúc gấp phải hoàn tất thủ tục ở

trường rồi lo trả nhà trước khi đi Mỹ nên cũng không còn thời giờ chạy theo Kim, cô mở

cửa nhìn anh mà không có ý định mời vào. Fernando có vẻ rất mệt mỏi và buồn bã.
- Anh đến để tạm biệt em- Fernando gượng cười- Ngày mai anh đi rồi. Em có ra phi

trường Heathrow tiễn anh không?
- Chúc anh thành công ở vị trí mới, và một chuyến đi thượng lộ bình an- Kim thở hắt ra-

Em cũng sẽ về Việt Nam ngày mai….
Fernando nắm tay hai bàn tay lạnh giá của Kim:
- Kim! Em có thể giận anh. Nhưng xin em đừng bỏ mất cơ hội của mình. Em hãy chọn

giáo sư Portlock, ông ta khắc nghiệt nhưng em sẽ giỏi hơn. Giáo sư Baddley cũng rất

tốt, nhưng anh nghĩ….
- Anh sợ Baddley sẽ thất vọng về em phải không? Không có anh thì em làm nên trò

trống gì? Em không thể nào bằng anh rồi.
Fernando làm lơ những lời cay đắng của Kim:
- Hãy hứa với anh em sẽ ở lại Oxford, dù chỉ một năm thôi em cũng sẽ học được rất

nhiều điều bổ ích, rồi sau đó có về Việt Nam cùng không muộn…..Thôi thì tuỳ em, em

muốn làm cho ông nào cũng được. Em nhận lời thầy Baddley đi nếu em thích tình cảm

và những lời nhỏ nhẹ.
Kim không đáp, Fernando nhìn Kim âu yếm rồi đưa tay vuốt tóc cô: “Anh tin là em sẽ

tiến xa hơn nữa…….”. Kim lạnh lùng và buồn bã đáp: “Đó đâu phải là mục tiêu của đời

em!”. Fernando ôm lấy Kim cúi xuống định hôn nhưng cô đã đẩy anh ra khỏi phòng rồi

đóng cửa lại.
Trên cửa sổ Kim thấy Fernando đi ra xe, cái dáng cao ngạo của anh hôm nay không

được hùng dũng lắm. Gió thổi mạnh làm Fernando có vẻ bị nghiêng sang một bên,

dưới làn lá vàng rơi xuống rất dày trông anh rất cô đơn. Trước khi Fernando bước vô

xe, anh quay nhìn lên cửa sổ phòng Kim. Cô đứng đó, nhìn anh vẻ vô cảm với đôi môi

mím chặt. Fernando giơ tay vẫy Kim nhưng cô đã vội quay lưng lại rồi. Kim nghĩ chắc

đây là lần cuối cùng mình được nhìn thấy anh. Cô không có ý định ra sân bay tiễn

Fernando như anh đã gợi ý . Anh bay lúc mấy giờ cô cũng chẳng quan tâm. Kim rầu rĩ

trùm chăn trong căn phòng lạnh lẽo của mình, nghĩ giờ có thể ung dựng ngủ suốt ngày

cũng chẳng ai màng la. Ở sân bay Heathrow trong một thời điểm nào đó, hẳn Fernando

đang cố chờ Kim chạy đến rồi đành thất vọng buồn bã quay lưng đi. “Chắc anh ta sẽ

tức giận lăm- Kim mỉm cười lau nước mắt một mình- Nhưng điều đó giờ đâu còn ý

nghĩa gì. Tại sao có lúc mình sợ Fernando đến như vậy?”

9. Chiếc xe lăn nhân từ

Kim gõ cửa phòng giáo sư Baddley. Ông đang đợi cô như cô đã xin hẹn. Kim thấy giáo sư có vẻ buồn và mệt mỏi. Kim không muốn làm ông thất vọng nhưng cuối cùng cô đành ấp úng nói mình sẽ quay về Việt Nam và không thể nhận lời làm trợ lý của giáo sư. Baddley chậm rãi nói:

- Tôi nghe Fernando nói giáo sư Portlock cũng mời em làm trợ lý? Em cũng không nhận lời ông ta sao?

Kim cúi mặt:

- Em biết là các thầy đã ưu ái em. Nhưng thật ra em không giỏi như các thầy nghĩ đâu!

- Em xem thường sự phán đoàn của chúng tôi đến vậy sao?- Giáo sư Baddley có vẻ nóng nảy- Ý em muốn nói nếu Fernando không giúp em thì em đã chẳng làm nên trò trống gì phải không?

- Không hẳn- Kim đính chính- Nhưng anh ta đi rồi…..

Giáo sư quát lớn:

- Đi rồi thì sao? Fernando đã đổ bao công sức với em. Em không thấy bỏ về Việt Nam khi có cơ hội tốt như vậy là có lỗi với

anh ta sao?

- Fernando không hiểu là em có thể tồn tại và thành công ở đây tất cả là nhờ anh ta- Kim không ngờ mình dám cao giọng với giáo sư- Fernando đi rồi thì em ở lại làm gì nữa? Đi đâu, làm gì ở Oxford em cũng như thấy Fernando. Em không còn chỗ dựa, em không thể…….em không thể!

- Hãy tự đi bằng chính đôi chân của mình!- Giáo sư giận dữ- Nếu không thể, tôi cho em mượn cái xe lăn này của tôi.

- Thầy…..- Kim bật khóc.

- Một người khuyết tật và già nua như tôi còn bon chen làm gì- Giáo sư Baddley cao giọng quát- Nếu một người trẻ tuổi nhiều tiềm năng như cô tháo chạy?

- Thầy…..- Kim nấc lên.

Giáo sư Baddley dịu giọng:

- Tôi biết em sống nặng về tình cảm, nhưng em cũng là một người cầu tiến. Được nhận làm trợ lý cho các giáo sư là một cơ hội để em học hỏi. Em nên nhận lời làm cho Portlock, bên đó có nhiều dự án kinh tế rất thiết thực cho các công ty vừa và nhỏ, rất hữu ích và dễ áp cụng cho những nước như Việt Nam. Khoa của tôi không có những dự án như vậy, chúng tôi chỉ làm những việc rất vĩ mô.Kim ngồi ngây ra như tượng không trả lời, cô nhìn sững giáo sư bằng một ánh mắt yêu thương lẫn kính phục. Baddley nắm lấy bàn tay lạnh giá của Kim: "Hãy nghe lời khuyên của tôi, em hãy nghĩ xa hơn. Đây là cơ hội tốt không những chỉ cho cá nhân em mà sau này em còn có thể giúp ích cho nền kinh tế nước em nữa. Đó chính là mục đích của chính phủ nước tôi khi họ đồng ý cấp học bổng cho những người trẻ như em, bởi vì chính em sẽ giúp lại cho đất nước mình. Không lẽ em muốn Việt Nam cứ đưa tay ra nhận trợ cấp theo kiểu ban ơn của các nước giàu hoài sao?- Giáo sư đột nhiên cao giọng ra lệnh- Đứng dậy! Chạy ngay qua chỗ giáo sư Portlock đi, nếu không thì đừng "thầy trò" gì với tôi nữa!". Kim lập cập đứng dậy, cô lí nhí: "Em nghe theo thầy" rồi quay lưng ra cửa. Giáo sư Baddley nhìn Kim đi ra, ông chép miệng tự nhủ: "Giờ tôi mới hiểu vì sao Fernando hay phải dùng "biện pháp mạnh" với em"Hôm sau Kim quay lại phòng giáo sư Baddley báo tin cô đã liên lạc với tổ chức cấp học bổng xin ở lại và thứ hai tuần sau sẽ chính thức làm việc cho giáo sư Portlock. Cô băn khoăn: "Còn thầy? Thầy đã tìm ra ai khác làm trợ lý cho mình chưa?". Giáo sư Baddley lăn ghế đến gần Kim cười lớn: "Em không biết là luôn có một hàng dài chờ tôi chọn sao? Rất nhiều người mong được làm trợ lý giáo sư! Không phải ai cũng "chảnh" như em đâu!" Kim mỉm cười ngượng ngùng: "Thôi em chào thầy, em làm phiền thầy nhiều quá rồi!". Giáo sư Baddley nhìn Kim âu yếm: "Không sao! Tôi rất quí những người kiêu hãnh nhưng thật tình như em. À mà không phải chỉ có em mới làm phiền tôi. Fernando nhờ tôi chuyển cho em thùng sách này. Toàn

sách quý không đó. Fernando dặn tôi nếu em ở lại thì mới đưa. Cái anh chàng này rắc rối thiệt, sao không đưa trực tiếp cho em chứ! Thôi, ôm "gia tài" này về luôn đi!". Giáo sư chỉ tay vô góc phòng, một cái thùng lớn được dán lại cẩn thận, trên đề Kim bằng nét chữ cứng cáp và rõ ràng của Fernando.Xe bux dừng lại trước khu học xá, Kim khệ nệ ôm thùng sách lảo đảo leo xuống. Cô nghĩ mình không còn đủ sức bê cái của nợ này lên phòng. Kim không phải là người thích sách nghiên cứu, loại sách vĩ mô nhức đầu của Fernando cô lại càng không thèm.

- Lolita! Lolita!- Mauricio bước xuống một chiếc taxi, chạy ra phía Kim mừng rỡ.

- Ủa! Anh từ Chile quay lại rồi đó hả?- Kim cũng vui mừng không kém.

Mauricio rạng rỡ với làn da rám nắng ôm ghì Kim nhấc bổng lên quay mấy vòng:

- Chỉ có Chúa mới biết anh nhớ em đến mức nào! Lolita của anh! Lolita của anh!

Kim cười năc nẻ trước vẻ nhiệt tình của Mauricio:

- Thôi được rồi! Được rồi! Nếu anh thừa năng lượng đến như vậy thì làm ơn bê cái thùng này lên phòng dùm em đi!

- Sao?- Mauricio nhìn cái thùng và mấy cái vali to đùng của mình, hơi ái ngại- không sao, từ từ rồi cũng đem lên hết. Bố khỉ cái nhà cổ kính này sao không có thang máy chứ!Lúc Mauricio be được thùng sách lên đến phòng Kim, áo anh ướt đẫm mồ hôi dù trời thu đang khá lạnh. Tranh thủ cúi xuống hôn nhanh lên môi Kim làm cô không kịp phản ứng, Mauricio cười tình tứ: "Thùng gì mà nặng muốn cụp xương sống vậy em?". Kim nhún vai: "Sách!". Lúc này Mauricio mới để ý thấy tên người gửi là Fernando dán trên thùng: "Ủa! Của Fernando hả? Anh ta đi đâu mà gửi sách lại cho em?". Kim cố gắng làm vẻ mặt thờ ơ: "Đi Mỹ rồi! Đi ba năm theo chương trình hợp tác "cái khỉ khô gì đó" của trường Đại học". Mauricio khoái trá trước giọng điệu "du côn" của Kim: "Vậy là em thoát khỏi Fernando rồi hả? Anh ta hết làm phiền Lolita bé nhỏ của anh rồi hả?". Mauricio rướn người định ôm lấy Kim nhưng cô đã kịp lách ra khỏi vòng tay vạm vỡ của anh: "Thôi đi! Không có Lolita gì hết- Kim nghiêm giọng- Em trưởng thành rồi1 Biết chưa!?". Mauricio có vẻ chưng hửng trước thông tin này. Kim cười quay lưng vô phòng

mình, trước khi đóng cửa cô còn kịp rủ rê: “Mai di bơi không?”. Mauricio há hốc miệng: “Bơi? Vào mùa thu lạnh lẽo này?”. Kim cười lớn: “Vậy mới thích!” rồi đóng cửa lại. Mauricio đứng đực ở hành lang một mình, lắc đầu cười: “Lolita lớn thật rồi! Làm sao dụ dỗ được nữa!?”

*

*

Kim không còn ở khu học xá vì đã là nhân viên của trường Đại học được nhận lương. Cô phải dọn ra một căn nhà nhỏ ở đầu đường Iffley để có thể đi bộ đến trường vào buổi sáng. Lúc dọn nhà dùm Kim, Mauricio lại phải đau khổ bê thùng sách nặng nề đến nơi ở mới. Anh thấy thùng sách vẫn chưa được khui ra dù tờ giáy dán trên đó đã bị xé nham nhở. “Sao vậy?”, Mauricio thắc mắc. Kim nhún vai: “Nhìn nét chữ của Fernando thấy ứa gan!”.

Suốt mùa thu, cuối tuần nào Kim cũng đi bơi cùng Mauricio. Hai người âu yếm chở nhau trên chiếc xe đạp đòn ngang, cười nói vui vẻ rôm rả như những đôi tình nhân. Chi trường tổ chức lễ tốt nghiệp cho hệ Cao học, Mauricio cũng đi dự chung vui cùng Kim. Cô ước gì ngồi ở chỗ Mauricio đang hí hửng cười toe toét là Fernando trầm tĩnh đang dịu dàng nhìn cô nhìn cô với đôi mắt thông minh: “Anh tự hào về em!”. Sau buổi lễ, Mauricio mời Kim đến nhà hàng “Le Petit Blanc” của Pháp trên phố Walton, sang trọng với ánh nến, tiếng dương cầm và không bị mùi thịt nướng thô bạo xộc ra như nhà hàng Hy Lạp trong khu phố cổ. Mauricio cười nheo đôi mắt đa tình cụng ly champagne với Kim: “Chúc em ngày càng xinh đẹp ra và chúc cho anh năm sau cũng có bằng Thạc sĩ giống em!”. Kim gượng cười uống cạn ly rượu, nghĩ nếu là Fernando anh sẽ nói: “Chúc em tiến xa hơn nữa và rồi sẽ có bằng Tiến sĩ như anh!”.

Kim đã xoá hết những email Fernando gửi cho mình mà không thèm đọc. Hẳn Fernando cũng biết điều này nên anh cố liên lạc với Kim qua điện thoại. Kim không bắt máy nếu thấy số hiện lên có mã vùng từ Mỹ. Lắm lúc, chính Mauricio cũng phải thốt lên: “Em “chảnh” thấy ớn!” rồi lẩm bẩm một mình: “Yêu quá hoá khùng”. Nhiều lúc bình tĩnh hơn, kim cũng thấy việc Fernando sang Mỹ là chuyện hoàn toàn hợp lý. Nếu cô không được giữ lại đây làm trợ lý mà quay về Việt Nam thì có lẽ sẽ không đến mức “phủi tay” như vậy. Những lúc nhớ Fernando cồn cào, Kim hay mở lại những email cũ dạo anh đi Mỹ mà vẫn cố gắng sửa bài gửi về cho cô. Ngoài những lời phê nghiêm khắc, Kim còn tìm thấy những dòng chữ yêu

thương: “Anh nhớ em lắm!”, “Đừng thức khuya quá!”, “Cố gắng thêm chút nữa nghe em!”…. Kim như thấy lại những giọt mồ hôi lúc Fernando cúi xuống đọc bài cho cô, những nhọc mệt sau một ngày làm việc anh còn ghé qua khu học xá ra bài tập và cả cái cách anh uống sữa một cách hối hả để làm dịu lại cái đói bụng vì chưa được ăn lúc quá giờ. Thỉnh thoảng Kim cũng nén lòng lấy con búp bê Fernando tặng giờ đã trọc đầu ra ngắm. Cô đã không thương tiếc vừa khóc vừa rứt từng sợi tóc của nó từ lúc Fernando bỏ cô lại một mình ở Oxford. Trời đã sang đông, nhiệt độ xuống ngày càng thấp và cây cối gầy khẳng khiu trơ trụi trong giá rét. Những tháp chuông nhà thờ và mái vòm cổ kính của những college vươn cao mình trong bầu trời âm u. Kim cố gắng vẫn giữ thói quen chạy bộ mỗi sáng trước khi đến chỗ làm. Công việc trợ lý ở văn phòng giáo sư Portlock quả rất bận rộn. Hơn một năm ở Anh, Kim nhận ra người Anh không lạnh lùng như người ta thường nói, ngược lại họ quan tâm đến người nước ngoài khá chu đáo. Người Anh không thích biểu lộ tình cảm kiểu hôn nhau mỗi khi gặp như dân các nước châu Âu khác, nên có thể vì thế mà mang tiếng là lạnh lùng. Cũng không hiểu sao phụ nữ Anh không được cho là đẹp nếu so với phụ nữ Pháp, nhưng Kim ngõ ngàng thấy rằng đa phần họ rất có nét. Nếu trước kia cô gặp khó khăn và tự ti với bạn bè trong lớp thì cũng vì lúc đó cô quả rất tệ, chỉ đòi hỏi người ta quan tâm đến mình mà bản thân không cố gắng vươn lên. Giờ làm chung với đồng nghiệp Anh trong văn phòng, Kim được họ đón nhận và tận tình hướng dẫn. Trợ lý chính của giáo sư Portlock là một người ANh vui tính tên David Wilson, anh thấp người, mập mạp, có khuôn mặt tròn với cái cằm chẻ đôi và hai lúm đồng tiền trông dễ thương như một đứa bé, lúc nào cũng có vẻ đang cười. David có đôi mắt mầu xanh thật trong khiến người đối diện cảm thấy bình an như đang soi mình xuống một dòng sông phản ánh bầu trời xanh trên cao. David làm trợ lý chính cho giáo sư Portlock, bận rộn vì lo đủ thứ việc như Fernando từng làm trợ lý chính cho giáo sư Baddley. Kim thường báo cáo cho David, chỉ thỉnh thoảng mới tiếp cận giáo sư Portlock. Đôi khi được David nhiệt tình hướng dẫn trong công việc, Kim chạnh lòng nhớ đến Fernando dù David có phong cách hoàn toàn khác. Anh nhẹ nhàng, cởi mở, biết động viên, hay pha trò để làm mọi chuyện trở nên dễ dàng.Tuy được mọi người trong văn phòng giáo sư Portlock đón nhận, một vài đồng nghiệp nữ vẫn tỏ thái độ xa cách. Một cô gái châu Á có phong cách rất Ăng-lê đảm trách phần luật kinh tế là hay "làm găng" với Kim nhất. Cô ta tên Vi Vi LE làm Kim tưởng là người gốc Hoa, về sau tình cờ nghe Vi Vi Le nói tiếng Việt trong điện thoại Kim mới ngỡ ngàng nhận ra chị là Việt Kiều. Kim vui mừng hỏi

bằng tiếng mẹ đẻ: "Ủa! Chị người Việt Nam hả? Sanh ra ở đây phải khồng?" rồi nhận được câu trả lời lạnh hơn băng bằng tiếng Anh : "Tôi người Việt, gốc Việt, tôi họ Lê, lên bốn tuổi mới cùng gia đình sang đây!". Kim bỏ ý định lân la làm thân với Vi Vi, cố gắng tập trung làm tốt công việc của mình.Chỉ qua một thời gian ngắn, Kim dần nhận ra giáo sư Portlock hoàn toàn không phân biệt chủng tộc, thậm chí ông còn tận tình hướng dẫn cho cô từng chút một nếu biết rằng những kiến thức này rất có ích cho Việt Nam. Điều làm ông "dị ứng" là những sinh viên nước ngoài đến đây không với thiện chí học tập nà vì một lý do khác, làm mất đi "tinh thần oxford". "Em làm việc còn ưng ý tôi hơn cô trợ lý cũ- Một lần giáo sư Portlock nhận xét- Em tận tâm tận lực với công việc và chịu khó tìm tòi. Mỗi ngày tôi có cảm giác em tiến bộ hơn và điều này làm tôi vui lắm. Tôi thấy "có cảm tình" với Việt Nam rồi. Nếu có dịp chúng ta sẽ sang Việt Nam trong một chương trình hợp tác nào đó. Tôi sẽ giảng dạy miễn phí!". Kim cười rất tươi mà nước mắt ứa ra khi nghe giáo sư nói thế. Cô học được rất nhiều từ giáo sư Portlock, người thấy tưởng rất vô cảm với những khó khăn của sinh viên nước ngoài và chỉ thích được các trường Đại học tư danh tiếng châu Âu thỉnh giảng hoá ra lại rất quí trọng những tấm lòng cầu tiến. Kim thầm cảm ơn giáo sư Baddley đã khuyên cô ở lại chỗ giáo sư Portlock.

Nỗi nhớ gia đình ở Việt Nam và hình ảnh Fernando cũng không còn quay quắt trong Kim nữa. Sau khi Fernando đi rồi, cô mới ngỡ ngàng nhận ra mình không có tấm hình nào của anh và hai người cũng chưa từng chụp chung với nhau. Nếu lần ở chỗ Madame Tussauds Kim chịp chụp chung với một người "có giá trị thật" thì bây giờ cô không hối tiếc như vậy. Nhiều lúc nhìn tụi sinh viên đang yêu tay trong tay hôn nhau âu yếm trước bàn dân thiên hạ, Kim thấy chạnh lòng nhưng rồi khuôn mặt rất sáng của Fernando cũng dần mờ đi trong trí cô. Đôi khi KIm kinh ngạc nhận ra mình thích nghi quá nhanh và khả năng "tự đi bằng chính đôi chân mình" hoàn toàn có thể thực hiện. Thỉnh thoảng từ văn phòng về nhà, vai đeo laptop, chân mang giày cao, Kim gõ nhịp xuống đường đều đặn như thể mình cũng là một British Lady chính gốc. Cô càng ngày càng thấy yêu cuộc sống và con người ở đây, nhất là từ dạo David Wilson mời cô về căn hộ của mình dùng trà. Anh sống đơn giản, nhà cửa gọn gàng hầu như không có một vật trang trí nào. David tâm sự anh tốt nghiệp Đại học ở Brimingham, một trường Đại học công, giảm học phí cho sinh viên có gia đình khó khăn. Để học tiếp Cao học, anh tìm được học bổng của chính phủ Hà Lan và học hai năm ở Amsterdam. Sau đó anh

xin làm trợ lý cho giáo sư Portlock để có điều kiện học lên Tiến sĩ ở Oxford. Kim ngạc nhiên nhận ra nước Anh cho học bổng những nước khác và người Anh cũng nhận học bổng từ chính phủ nước khác. Rốt cuộc thì ở đâu cũng có những con người cầu tiến và ở đâu cũng có những hoàn cảnh khó khăn. Kim thấy thật mến David, một thanh niên Anh xuất thân trong một gia đình hiếu học và nhiều tình thương. Cuối tuần nào David cũng lái xe về thăm cha mẹ. Cô nghĩ anh rất tôn trọng những giá trị truyền thống và hoàn toàn có khả năng xây dựng một gia đình đầm ấm. David quả là một người chồng, một người cha lý tưởng.

Một hôm, tình cờ gặp Kim trong thư viện, giáo sư Baddley nói:

- Em khoẻ không? Tôi trông thần sắc em rất tốt!

- Dạ em khoẻ- Kim vui mừng trả lời- Thầy tìm sách gì vậy?

- Tôi tìm cuốn "Mô hình toán tài chính" của Tiến sĩ K. Ai đó mượn mất rồi mà tôi cần gấp lắm. Hình như em có cuốn đó phải không?

- Dạ không.

Giáo sư cười, quả quyết:

- Không? Tôi chắc em có cuốn đó!

- Không!- Kim khẳng định- Nghe cái tên lạ hoắc, sao thầy nói vậy?

- À- Giáo sư đưa tay bóp trán cười- Tôi muốn nói Fernando Carvalho đã từng có cuốn đó!

Kim ngơ ngác:

- Dạ thì sao?

- Thì em cũng phải có cuốn đó chứ sao!- Giáo sư thốt lên kinh ngạc- Không phải anh ta "để gia tài" lại cho em toàn bộ sách quí của mình là gì!

Kim biết mình cũng nên giả bộ đưa tay bóp trán làm ra vẻ đãng trí. Cô hứa sẽ về xem lại và sẽ đem đến cho giáo sư Baddley ngay sáng mai. Về nhà, Kim nhìn thùng sách nằm trong góc bếp đã đóng bụi. Cô lui cui một hồi mới khui được cái thùng đã được niêm phong kỹ càng. Kim ngạc nhiên nhận ra những cuốn sách trong thùng rất thú vị và cô hoàn toàn có thể đọc chúng mà không đến mức nhức đầu như đã nghĩ. Kim càng ngạc nhiên hơn và bồi hồi thấy trên mỗi cuốn sách đều có lời đề tặng nắn nót cúa Fernando. Lúc nào cũng là những lời cầu chúc tốt đẹp cho con đường sự nghiệp của cô: "Mong em sẽ thích môn này hơn", "Hy vọng em sẽ thêm vững vàng", "Anh chắc em sẽ tiến bộ nhiều".....

Cuốn sách giáo sư Baddley cần nằm gần đáy thùng và Kim nhận ra có thêm một gói giấy nhỏ nằm khiêm tốn dưới đó. Gói giấy nhỏ cũng được gói lại cẩn thận nhiều lớp làm Kim nóng lòng xé toạc ra. Cái áo Pyjama của Fernando cho Kim mượn mỗi khi ngủ lại nhà anh rơi xuống. Kim thở dốc cầm cái áo, cô rùng mình nhớ lại niềm hạnh phúc tột cùng trong vòng tay ấm nóng và những nụ hôn bất tận của anh. Sau lần đầu tiên cô mặc nó, Fernando âu yếm nói: "Cho em luôn" và thường thích đặt trên giường để "chờ em đến với anh". Ôm cái áo trong lòng, Kim như có lại bờ vai rắn chắc, vòm ngực nở nang và hơi thở nồng nàn của Fernando. Cô tìm thấy trong túi áo trái, chiếc bàn trải mà Fernando thường phải tự mình bôi kem lên và dúi vào tay cô rồi nửa năn nỉ,nửa ra lệnh: "Đánh răng đi em, nhanh lên!". Trong túi áo phải, Kim lục thấy một hộp nhỏ đựng sợi dây chuyền có mặt hình trái tim và tấm thiệp với nét chữ run run của Fernando: "Chúc mừng em nhân ngày tốt nghiệp! Anh luôn ở bên em! Yêu em!".

Kim ngồi bệt xuống sàn nhà, cô thở hổn hển nghĩ mình sẽ chết đến nơi vì cái trò này của Fernando. Cô cố gắng đứng dậy ra mở cửa sổ. Không khí lạnh tràn vào làm Kim dần tỉnh lại. Cô tự hỏi Fernando có còn nhớ đến mình hay đã lao vào làm việc và đã hoàn toàn lãng quên cô. Trên mặt dây chuyền hình trái tim anh tặng có khắc dòng chữ nhỏ "I will love you more tomorrow than today". Kim cay đắng nghĩ có thể đó là điều Fernando muốn nhắn lại nhưng cũng có thể là một câu chung chung người thợ kim hoàn khắc lên cho bán được hàng. Đã lâu rồi anh không thèm tìm cách liên lạc với Kim qua email hay điện thoại gì nữa. Fernando vốn kiêu hãnh và cũng không bao giờ năn nỉ Kim điều gì. Hẳn anh đã rất tức giận vì bị Kim từ chối không chịu giảng hoà dù đã gửi lại bao nhiêu vật kỷ niệm riêng

tư của hai người. Giờ cô có muốn viết email cho anh cũng không thể. Từ dạo sang Mỹ, Fernando đổi địa chỉ khác mà KIm thì đã xoá sạch không lưu chút dấu vết những email sau này. Số điện thoại ở Mỹ của anh lưu trên di động cũng bị cô bấm nút xoá hoàn toàn. Kim nghẹt thở nghĩ mình đã mất dấu anh thật rồi. Ở Mỹ hẳn Fernando cùng đã không còn bận tâm đến một người "cứng đấu" như Kim. Anh chẳng có một vật kỷ niệm nào của cô ngoài những bài thi anh sửa hẳn vẫn còn lưu trong laptop nếu anh không buồn long xoá đi. Kim giận mình chưa bao giờ nghĩ đến việc mua tặng Fernando một món quà, Ít ra điều đó còn giúp anh thỉnh thoảng nhớ đến cô. Giờ ở nới xa xôi đó, biết đâu Fernando đã có một người con gái khác, dịu dàng, hiền lành, biết chìu chuộng anh? Tuyết đột nhiên rơi, càng lúc càng dày, phủ trắng xoá những con đường dài hun hút. Thật lạ, tuyết thường chưa xuất hiện vào thời điểm này ở Anh. Thời tiết năm nay thay đổi thật khác thường. Gần đến giáng sinh rồi. Kim ôm ngực thở từng cơn khó nhọc, nhớ có lần Fernando hứa bâng quơ vào lúc anh từ Bồ Đào Nha quay lại khi cô đang ốm: "Kỳ nghỉ năm sau anh sẽ ở bên em!".

Kim đem sách đến cho giáo sư Baddley, ông ngạc nhiên thốt lên: "Sao hôm qua nhìn em còn tươi tắn như hoa mà hôm nay lại tái mét như sáp vậy?". Rồi ông cố pha trò: "Không lẽ cho tôi mượn một cuốn sách mà em tiếc dữ vậy sao?". Kim lắc đầu cười rồi lập cập đi ra khỏi phòng ông. Giáo sư còn cố rướn người theo: "Fernando có gửi thiệp chúc giáng sinh cho tôi.....". Kim đã bỏ chạy khi nhắc đến tên anh, vả lại cô đang vội phải chuẩn bị bài cho tiết học sắp đến. Hôm nay giáo sư Portlock cho cô trợ giảng bữa đầu tiên về bài tập cho sinh viên năm thứ nhất.

Dù không cần thiết , Kim đã yêu cầu David cùng đến giảng đường với lý do "Thấy anh em đỡ run hơn!". Giáo sư Portlock giảng trước , sau đó mới đến phiên Kim ra bài tập và cùng thảo luận với sinh viên. David ngồi đó, nhìn Kim mỉm cười động viên. Mỗi lần liếc xuống thấy anh nháy mắt ra hiệu "Yên tâm đi, anh ở đây!", cô quả thật thấy bình tĩnh hơn rất nhiều. Sau buổi học, nhiều sinh viên năm thứ nhất bu lấy Kim hỏi thêm vài thắc mắc và xin tài liệu vì ngày mai trường cho nghỉ Giáng sinh rồi. Giáo sư Portlock nhìn cô cười hài lòng rồi xách cặp ra về trước. Kim cố gắng từ tốn trả lời từng sinh viên. Cô bận rộn không thấy rằng ở hàng ghế trên cao trong giảng đường, có một người đã nhìn vẻ chững chặc của Kim và lắng nghe bài trợ giảng của cô với một vẻ tự hào kỳ lạ.

10. Người khách đêm Giáng sinh

Tuyết đã rơi suốt đêm qua, sáng ra phố xá Oxford ngập trong một màu trắng toát làm Kim thấy cô đơn quá đỗi. kim nhớ lần đầu thấy tuyết cô rất mê nhưng giờ tuyết không còn gì lãng mạn nữa, ngược lại tuyết gặp chút ánh nắng mặt trời tan ra tạo thành băng rất trơn trợt. Kim định Noel năm nay sẽ sang Pháp chơi với gia đình người dì nhưng cuối cùng cô huỷ bỏ ý định này. Cô tự thấy mình "có thú đau thương", được gặm nhấm nối cô đơn trong cảnh tuyết rơi mà thấy thoả lòng. Tuy nhiên Kim cũng cố đi dạo phố, để được hưởng không khí Giáng sinh hiếm hoi có tuyết trong cái rét ngọt ngào cùng người dân Oxford .
Trong trung tâm thời trang "Marks and Spencer" sầm uất, Kim lựa cho mình một bộ váy mầu mận chín có cổ khoét hơi sâu. Chẳng phải cô thích "khoe khoang" gì nhưng thời trang mùa đông năm nay toàn loại áo "ỡm ờ". Kim vào cửa hàng "Body shop" mua vài loại kem dưỡng da và một cây son cũng với màu áo. Từ dạo được làm trợ lý giáo sư, Kim có thu nhập rủng rỉnh như dân bên đây, cô không còn keo kiệt như Fernando thường trêu. Tuy vậy nhu cầu vật chất của cô không nhiều ngoài việc gửi quà về biếu gia đình. Thình thoảng cuối tuần Kim chỉ đi dạo qua những cửa hàng thời trang trên phố Magdalen và phố Queen mua được vài bộ áo váy tươm tất để đi làm.
Tối nay Kim định làm một bữa tiệc nho nhỏ mời bạn bè đến cùng đón Giáng sinh nhưng cuối cùng ai cũng có chương trình riêng. Chị bạn trọ chung nhà người Ý học văn chương vốn sống khép kín đã về Florence, David cũng đã quay về nhà cha mẹ mình ở Birmigham, anh tặng cô một hộp chocolate trước khi đi. Rốt cuộc chỉ mình Mauricio nhận lời. Kim đến khu shopping trên phố Cornmaket, vào cửa hàng thể thao mua một cái quần và mắt kính bơi, sẽ làm quà Giáng sinh tặng người bạn vui tính tối nay. Đi ngang qua phố George, cửa hàng thời trang "Debenhams" có một poster quảng cáo in hình một thanh niên lịch lãm với trang phục công sở có khuôn mặt năm tính nghiêm nghị làm Kim thở dài nghĩ đến Fernando. Cô chợt có một mong muốn được chọn cho anh một món quà dù không biết khi nào mới có dịp trao. Cuối cùng Kim chợt nhận ra Fernando vẫn còn liên lạc với giáo sư Baddlay, ý nghĩ đó làm nhuốm lên trong lòng cô môt niềm hy vọng. Kim mừng rỡ chọn mua thật nhiều rồi khệ nệ ôm về nhà mấy gói quà thắt nơ đơ thắm trước khi vội vã lao vào bếp chuẩn bị cho buổi tiệc.
Mauricio đến sớm hơn dự định, lúc Kim còn đang căng thẳng xử lý nồi cà ri. Cô phải huy động "nhân công đột xuất" vào việc chiên chả giò. Maurichio nhìn Kim

đeo tạp dề cười không dứt:
- Lần đầu thấy em làm bếp một cách nghiêm túc như vậy đó! Có hai đứa, em làm chi cho nhiều? Kiểu này thế nào cũng nhờ anh ăn đồ dư dùm em suốt cả tuần lễ.
- Ý anh nói em nấu dở quá chứ gì?- Kim bật cười dù hơi phật ý- Không phải lúc nào cũng được em làm bếp đâu!
Mauricico chống nạnh nhìn Kim, nhận xét:
- Trông em cũng ra dáng một cô vợ đảm đang đó chứ. Lấy được em có phúc phải biết!
- Thôi đừng nịnh nữa!- Kim hét lên vì nghe mùi khét- Chả giò cháy hết rồi kía! Kim phải mở cửa sổ cho mùi khói bay ra nên cái lạnh nhanh chóng tràn vào. Mauricio cười lớn cự nự: "Ăn của em một bữa mà cực khổ quá trời!". Cuối cùng thì màn làm bếp đã xong. Kim bảo Mauricio dọn lên bàn ăn trong phòng khách rồi vào phòng thay đồ. Lúc cô bước ra, Mauricio làm bộ ngất xỉu: "Chúa ơi đẹp quá! Màu mận chín của cái váy này thật hợp với em!". Kim hơi ngượng ngùng trước cặp mắt háu đói của Mauricio, cô lấy gói quà ra đưa: "Tặng anh nè!". Mauricio khá bất ngờ, anh run run mở quà, miệng lảm nhảm: "Chúa ơi, nàng mê con rồi chăng?" làm Kim ôm bụng cười ngặt nghẽo.
Mauricio âu yếm đề nghị:
- Em phải ướm cái quần bơi này lên người cho anh. Rồi anh cũng sẽ có quà cho em!
- Thôi dẹp!- Kim từ chối- Đừng có dụ dỗ!
- Em thật là sắt đá!- Năn nỉ hoài không được, Mauricio phụng phịu- Nè! Quà nè!

Kim nhận gói quà bé tí Mauricio móc trong túi quần ra. Đó là chiếc nhẫn thời trang hình trái tim màu đỏ thẫm. "Để anh đeo vô cho!", Mauricio đề nghị rồi không cần cho phép đã chụp lấy bàn tay Kim. "Thật là hợp với cái váy của em", anh nhận xét rồi tiện thể đưa bàn tay đeo nhẫn của Kim lên miệng hôn đắm đuối. Cử chỉ của Mauricio thành thật đến mức làm Kim bối rối, cô giục: "Thôi ngồi vô bàn ăn đi, nguội hết bây giờ!". Họ nâng ly chúc mừng,chưa kịp uống thì chuông cửa reo. "Ai mà vô duyên quá không biết?- Mauricio nổi quạu- Hết lúc rồi hay sao?". Kim cười rồi chạy ra mở cửa. Cô gần như ngất xỉu khi nhìn thấy một vị khách bất ngờ. Anh đang rét mướt, không đội mũ nên những bông tuyết trắng vẫn còn bám đầy tóc và phủ kín chiếc áo khoác ngoài màu đêm đen. Người khách nhìn Kim mặt tái mét, mỉm cười tự chủ:
- Xin lỗi vì sự đường đột! Nhưng tôi là một lữ khách bị lạc đường. Đêm đông

không có chỗ trú, xin cảm phiền cho tôi ghé vào sưởi ấm một chút rồi sẽ đi ngay. Không dám làm phiền gia chủ!
- Ai mà "cải lương" quá vậy?- Mauricio đi ra lèm bèm rồi đột ngột thốt lên một câu "cải lương" hơn gấp bội- Lạy chúa tôi! Sao cứ ám ảnh cuộc đời cô đơn thiếu may mắn, buồn nhiều hơn vui của một thằng trai tơ như tôi mãi vậy nè! Không thể để người khách đứng mãi nơi bậc cửa và gió lạnh đã tràn vào phòng, Mauricio đưa tay mời "Thôi vô đi!" rồi quay vào bàn uống một hơi mấy ly rượu đến mức mặt đỏ hồng mới quay sang khách: "Quên! Mời anh uống vài ly cho đỡ rét!". Người khách không màu mè nói "Cảm ơn!" rồi uống cạn ly rượu. Lúc này anh mới từ từ cởi áo khoác ra. Những bông tuyết li ti rơi đầy xuống sàn nhà. Mauricio đến phiên mình lại mặc áo khoác vô, uống thếm vài ngụm rượu nữa rồi đến ôm hôn chủ nhà: "Dù gì cũng cảm ơn! Thôi đợi dịp khác anh sẽ ăn đồ em nấu!". Kim đứng đực ra không có phản ứng nào, ngay cả khi Mauricio mở cửa, nhìn do dự ra ngoài trời đêm: "Lạy chúa tôi! Rét đến mức này mà phải ra đường thì chết sướng hơn! Sao uống một đống rượu mà không có can đảm thêm tí nào hết vậy nè!". Mauricio đóng sầm cửa đi rồi, người khách trở nên dạn dĩ hơn, anh ngồi xuống bàn nhìn đồ ăn thơm phức , cười buồn:
- Ra em cũng biết nấu ăn, đồ ăn Việt Nam hẳn hoi, vậy mà chưa bao giờ thấy em chịu khó nấu mời tôi một bữa! Thôi ngồi xuống ăn chung đi! Khách của em dù sao cũng bỏ đi rồi! Tôi thế chỗ đỡ vậy!
- Tại anh đó!- Kim thốt lên trach móc không hẳn vì Mauricio đã tự động rút lui.
- Chết rồi! Anh ta vôi đến mức bỏ quên quà Giáng sinh lại- Người khách cả cười nhìn giấy gói quà trên bàn rồi lại cầm cái quần bơi lên- Dạo này chắc trình độ bơi lội của hai người tăng đáng kể!
- Đương nhiên!- Kim tự động khai!- Tuần nào cũng đi!
Khách nhìn chai rượu và hai cái ly cùng giá đèn cầy, có vẻ cay đắng:
- Tiệc Giáng sinh dành cho hai người, lãng mạn thật! Tôi xuất hiện không đúng lúc rồi phải không?
- Chứ còn gì nữa!- Kim trả lời như cái máy, cô có cảm giác mình đang bị thôi miên.

Người khách nhìn Kim chăm chú bằng một đôi mắt cháy bỏng đến mức cô có cảm giác anh đang thiêu đốt mình. Kim cũng giương mắt nhìn lại, đầy trách móc lẫn mừng vui. Fernando đang ngồi trước mặt cô, tưởng rất gần mà vô cùng xa cách. Anh có vẻ già dặn và phong trần hơn dù đôi mắt vẫn rất sáng và nụ cười giễu cợt trên môi. Hai người ngồi yên nhìn nhau không động đậy mãi đến lúc chuông nhà

thờ gần đó vang lên. Kim giật mình đứng dậy, thở dài:
- Anh đi đâu đây?
- Sao em ăn mặc gợi cảm quá?- Fernando hỏi lại vẻ không vui- Chưa bao giờ anh thấy em sexy đến như vậy!
- Em không cố ý!- Kim nhìn xuống cái cổ áo rộng quá "khiêu khích" của mình rồi vội lấy cái khăn ăn phủ lên- Rốt cuộc thì anh đi đâu đây?
Fernando nhún vai:
- Thì anh nói rồi! Anh bị lạc đường trong lúc tìm nhà người yêu. Ngày trước cô ta ở khu học xá trên đường Woodstock nhưng bây giờ đã dọn đi đâu mất hút rồi. Hẳn cô ta cố tình xoá hết dấu vết của mình cho đừng gặp lại "cố nhân". Thất vọng, đói rét, chồn chân mỏi gối, đi ngang qua nhà em thấy ấm cúng quá anh cầm lòng không đậu xin vào sưởi ấm một chút. Ai ngờ làm hỏng mất một bữa tối hạnh phúc của hai người.
Nói xong Fernando đứng dậy khoác áo vội vã , nghẹn giọng : "Thôi xin lỗi, anh không làm phiền em nữa đâu, để anh đi gọi Mauricio quay lại!" rồi định mở cửa bỏ đi. Kim kéo tat Fernando lại, nói chậm rãi bằng một giọng run run nhưng dứt khoát: "Anh mà bước ra khỏi đây thì đừng bao giờ nhìn mặt em nữa!". Fernando nhìn cô chăm chú. Phút chốc những nhớ nhung, giận hờn, ghen tuông chợt vỡ oà, anh ôm ghì lấy Kim rồi hối hả hôn lên môi cô với tất cả tình yêu nồng cháy bị dồn nén bấy lâu nay. Kim để mình bị Fernando cuốn vào vòng xoáy yêu thương cuồng nhiệt mà ngỡ ngàng nhận ra họ chưa bao giờ lạc mất. Niềm hạnh phúc tìm lại một nửa của mình còn mãnh liệt hơn lần đầu tiên thuộc về nhau. Kim nghe những ngọn nến cháy lách tách, mùi sáp thơm dịu ngọt và vị rượu chát nồng nàn còn đọng lại trên môi Fernando. Anh cảm nhận hơi nóng từ cô khao khát toả ra, tay cô ghì lấy ráo riết, mái tóc đen xoã tung ngập tràn mùi oải hương quyến rũ. Hai người thấy mình đang tan chảy và nhanh chóng hoà vào nhau trọn vẹn. Tuyết bên ngoài vẫn tiếp tục rơi, phủ trắng những tháp chuông giáo đường bình yên.
*
*
Nửa đêm chuông nhà thờ vang lên Kim mới chợt tỉnh, cô vui mừng nhận ra Fernando vẫn còn ở kế bên. "Anh đói bụng không?- Kim hỏi- Bàn tiệc vẫn còn y nguyên đó!". Fernando bật cười kéo Kim ngồi dậy: "Anh đói muốn chết! Anh ăn thịt em còn được!". Kim ấn Fernando ngồi xuống ghế, ra lệnh:
- Anh ngồi yên đó coi ti vi đi! Đừng đi lại lục lọi tùm lum, chờ em hâm đồ ăn lại.
- Chà!- Fernando nhìn xung quanh- Nhà em lúc này ngăn nắp quá! Em ở một

mình nguyên cái nhà sao? Sang vậy? Hết thèm nhân bảng Anh ra tiền đồng Việt Nam hả?

Kim cười lớn:

- Thôi không được chọc ghẹo em nữa! Em cũng tiến bộ lắm rồi! Em chia nhà với một chị người Ý, Giáng sinh chị ta về nước rồi. Ủa mà về Oxford anh ở đâu?

Fernando nhìn theo Kim xuống bếp:

- Ở khách sạn chứ ở đâu, trên đường Banbury đó! Làm gì có hy vọng em cho vô nhà!

- Sao anh biết nhà em?- Kim thắc mắc- Lại còn đột ngột xuất hiện nữa?

Fernando bật cười thú nhận:

- Anh theo dõi em, thấy em đeo laptop, mặc váy bó, khoác áo choàng đen, mang bốt cao gót đi lộp cộp rất nghiêm trọng. Anh đi sau lưng em có mấy bước mà em đâu có thèm để ý, mặt hất lên ra vẻ ta đây lắm. Và bởi vì lúc đó em đang được một anh chàng đưa về.....Ra là em chưa bao giờ cô đơn ở Oxford!

- Thật không?- Kim đỏ mặt lên- Hồi nào chứ?

- Anh đến trường từ hôm qua, thấy em lúc trong phòng giáo sư Baddley chạy ra, anh có dự giờ em giảng phụ giáo sư Portlock nữa!

Kim giật mình:

- Sao? Trời ơi, anh nghe chi vậy? Em mà biết anh ở đó chắc run bần bật không nói được gì đâu!

Fernando lắc đầu buồn bã đáp:

- Dĩ nhiên lúc nào em cũng xem anh là "hung thần". Anh để ý thấy những lúc mất bình tĩnh vì bị sinh viên hỏi, em toàn nhìn xuống tìm David Wilson. Không biết anh ta nhìn em âu yếm kiểu gì mà em trở nên tự tin lên tức khắc!

- Thôi anh đừng tưởng tượng nữa- Kim đỏ mặt chối đây đẩy- Anh biết David Wilson sao?

Fernando gật đầu xác nhận:

- Biết chứ! Anh ta dễ mến lắm! Em mà được anh ta "để ý" thì anh cũng yên tâm!

- Anh thấy em đứng trước sinh viên nói có được không?- Kim lật đật "đánh trống lảng"- Em không tệ quá chứ?

Fernando dịu dàng nhìn Kim:

- Em đã tiến bộ vượt bậc. Em thay đổi nhiều lắm! Hết còn "con nít" rồi!

- Thật sao? Mới có mấy tháng thôi mà!

- Anh thấy như mấy thế kỷ- Fernando thở dài- Công nhận em ác thiệt đó!

Kim bật cười để Fernando cúi xuống cắn nhẹ vào tai mình: "Sao em đành lòng cắt đứt liên lạc với anh? Em độc ác dễ sợ! Anh căm thù em kinh khủng! Anh muốn giết em!". Kim cười ngặt nghẽo, cô bưng đồ ăn lên: "Thôi đừng có bắt chước cái giọng của em ngày trước nữa! Tại anh hết!"
- Ơn Trời em nấu an không đến nỗi nào!- Fernando cắn thử một miếng chả giò- Nhưng hơi bị khét!
Kim đỏ thừa:
- Tại Mauricio hết đó! Lo nhiều chuyện quá mà!
- À! Anh chưa "xử" em cái tội dám "bắt bồ" với Mauricio- Fernando nhìn Kim ghen tuông- Anh chưa kịp vô nhà em đã thấy anh ta xuất hiện. Anh phải đứng ngoài đường dưới trời tuyết cả tiếng đồng hồ gần hoá thành băng mới dám đánh bạo gõ cửa "phá đám" em. Hẳn lúc đó hai người sắp hôn nhau phải không?
- Hôn cái gì!- Kim chối đây đẩy- Chỉ sắp cụng ly thôi! Mà anh bỏ bê em thì người khác nhào vô anh ráng chịu chứ!
Fernando bật cười lớn:
- Anh không ngờ Mauricio nhìn to xác vậy mà nhát quá! Anh mới ló mặt ra là anh ta đã tự động rút lui. Mauricio học hành ra sao rồi? Em để cho người ta yên tĩnh học hành chứ! Tối ngày em toàn rủ đi bơi với mặc áo hở cổ không thì ai còn tâm sức đau học hành nữa?
Kim bật cười nghĩ quả trước kia Fernando toàn la lối làm cho cô "căm thù" nên cuối cùng cô mới chịu học hành đàng hoàng. Kim nhớ có lần Mauricio thắc mắc sao hai người đã yêu nhau rồi mà không chịu "nhào vô hưởng thụ", Fernando cứ bắt cô học hoài. Sau này Mauricio còn lộ liễu nói: "Hoặc Fernando bị bệnh hoặc anh ta giỏi chịu đựng! Có một cô bồ như em mà không chịu đụng vô. Ở bên đây mới quen mà thấy thích là "bụp" liền!". Lần đó bị Kim chửi: "Đồ du côn!", Mauricio chỉ cười thành thật: "Tại em không yêu anh, chứ em mà nói thích anh rồi thì anh không để em yên như vậy đâu!".
- Giáo sư Portlock đối xử tốt với em không?- Fernando quan tâm- Anh thấy ông ta nhìn em rất hài lòng!
- Trên đời này chỉ có anh là dám đối xử thô bạo với em thôi- Kim thành thật- Giáo sư Portlock hỗ trợ em rất nhiệt tình. Em chỉ bị mấy cô đồng nghiệp chung phòng không ưa.
Fernando trêu:
- Sao họ không ưa em? Tại thấy em đi làm mà ăn mặc sexy quá phải không?
Kim đỏ mặt:

- Sexy cái gì? Chẳng qua em là người nước ngoài, em còn trẻ, em chưa có kinh nghiệm. Em bơ vơ ở đây!

Kim bỗng thấy tủi thân thật sự, mấy tháng qua cô vượt qua nỗi cô đơn và đã tưởng mình hoàn toàn vui vẻ nhưng giờ đây ngồi bên cạnh Fernando, cô lại thấy sợ hãi cái cảnh phải đi về một mình. Fernando nhìn Kim thương cảm, anh cầm tay cô vỗ về: "Ráng lên em! Đâu phải lúc nào cũng như mình mong muốn!". Kim đứng dậy vòng qua chỗ Fernando, cô ngồi lên đùi anh thút thít: "Anh đi rồi em buồn lăm!". Fernando lắc đầu cười, anh vuốt tóc cô trêu: "Buồn gì mà ngày càn đẹp ra, sexy hơn, giàu có thêm! Mà em cũng có bạn đồng nghiệp rồi đó. Cái anh chàng David Wilson dễ mến đó nhìn em dịu dàng lắm. Hôm qua anh ta còn đưa em về mà!". Kim bật cười, nhưng khẳng định lại lần nữa "Em nhớ anh thiệt mà!" rồi vùi mặt vào ngực Fernando sụt sịt. Anh mím môi nén cơn xúc động rồi lắc đầu tỏ vẻ không tin: "Thôi đi! Nhớ sao anh viết email thì xoá hết. Mỗi lần nhận được dòng chữ "Kim đã xoá thư này của bạn trước khi đọc" của hệ thống email là anh muốn đập cái máy tính. Còn cái tật không chịu nhận điện thoại nữa. Những lúc như vậy anh nổi điên lên, trong đời anh chưa bao giờ giận kinh khủng đến như vậy. Anh chỉ muốn bay về đây hỏi tội em tức khắc!". Kim níu cổ Fernando trách: "Vậy sao không bay về đi?". Anh thở dài ghì cô vào lòng, hôn lên mái tóc đen, thì thầm: "Em không tưởng được anh nhớ em đến mức nào đâu. Có lần anh bệnh, anh mà bệnh thì hiếm lắm, nhưng anh bệnh thật. Chắc tại anh khổ sở vì em cắt đứt liên lạc với anh. Anh nằm liệt giường mấy ngày trời, nhớ em quá anh bấm máy gọi cho em. Anh lạy Trời em chịu nhận điện thoại- Fernando thở dài não ruột- nhưng em lì không thể tả!". Kim giật mình: "Thật sao? Hồi nào chứ?". Fernando nhìn cô buồn bã trách: "Chắc anh có chết luôn bên đó em cũng không quan tâm đâu phải không? Em đang bận rộn trong văn phòng ông Portlock, đang nói cười với David Wilson và bơi lội tung tăng với Mauricio". Kim co rúm người lại, thấy mình quả "độc ác", cô lặng câm chẳng nói được gì. Fernando lại thì thầm: "Anh nhớ cảm giác được vuốt tóc em kinh khủng, búp bê tóc đen của anh! Dạo mới qua Mỹ có ngày anh chẳng làm nên trò trống gì vì chỉ lo nghĩ đến em. Lúc giáo sư Baddley báo tin em đã đồng ý ở lại anh mới đỡ khổ tâm. Dù sao anh cũng có lỗi vì đã báo tin cho em quá đột ngột, vào cái ngày em vui mừng được ở lại Oxford với anh!". Kim như bị chạm phải vết thương, cô nhảy ra khỏi lòng Fernando, đau khổ quát: "Dù sao cái gì! Anh có lỗi với em quá trời đất!", rồi vùng vằng bỏ vào giường khóc. Fernando chạy theo, bực bội: "Vậy em không có lỗi với anh sao? Em không có trái tim. Anh đến tạm biệt thì em lạnh lùng, chỉ có nụ hôn mà em còn đành

lòng đẩy anh ra. Mọi người đều ra phi trường Heathrow tiễn anh, giáo sư Baddley hiền như vậy mà thấy cái mặt đưa đám của anh còn phải than em độc ác dễ sợ!". Kim ức quá khóc nấc lên: "Anh nói láo! Anh mới độc ác!", rồi dùng hết sức bình sinh đẩy Fernando ra đóng cửa phòng lại.
Lúc Kim mơ màng chìm vào giấc ngủ thì Fernando vào giường tìm cô:
- Anh dọn dẹp, rửa chén cho em hết rồi đó! Thôi em ngủ đi! Anh về đây!
Kim giật mình níu cổ Fernando, thảng thốt:
- Anh về đâu?
- Về khách sạn!- Fernando gỡ tay Kim ra, đứng dậy- Rồi mai về New York luôn!
- Anh bỏ em đi thiệt hả?- Kim sợ hãi ôm chặt Fernando từ phía sau.
Fernando lạnh lùng đứng dậy bỏ đi:
- Chứ ở lại làm chi! Em cứ giận hờn hoài!
Kim nhảy xuống giường vội vã đến tủ lấy ra mấy gói quà, năn nỉ: "Ở lại đi, em có quà Giáng sinh cho anh nè!". Ánh mắt van nài của Kim làm Fernando đau nhói tim. Anh đến bên cô nhẹ nhàng nói: "Anh không cần quà đâu. Miễn em thấy hạnh phúc bên anh thì anh ở lại!". Kim gật đầu, cô đưa quà cho Fernando, ấn anh ngồi xuống giường rồi phụ mở những gói quà với mớ dây dợ phức tạp. "Em bày đặt biết mua quà cho anh từ khi nào vậy?", Fernando run run hỏi khi nhìn thấy áo sơ-mi, bộ pyjama, một đôi cravate và bộ kim cài tay áo. Anh cố kềm xúc động bằng cách trêu trọc: "Làm sao em biết anh sẽ xuất hiện ở đây mà mua quà? Chắc em mua đề dành tặng Mauricio hay David phải không?". Kim không đáp, cô dụi đầu vào ngực Fernando để nghe hơi ấm áp từ anh toả sang. Fernando ghì lấy Kim thú nhận: "Ừ, anh biết anh có lỗi với em nhiều lắm! Anh yêu em!". Kim thoả lòng vì cuối cùng Fernando cũng chịu xin lỗi, cô ngã vào lòng anh, hạnh phúc được anh yêu, nồng nhiệt và dịu dàng. Họ nằm sát bên nhau, nghe tim mình cùng chung một nhịp và biết rằng không thể lạc mất nhau được nữa.
*
*
Thấy Kim trở mình hoài, Fernando hỏi:
- Sao em không ngủ? Em không quen ngủ chung giường với anh hả?
- Tại em hưng phấn quá!- kim bật cười thú nhận- Từ hồi anh đi khỏi Oxford, em đã tưởng là không bao giờ được gặp lại anh nữa! Em cũng không có một tấm hình nào của anh. Nhiều lúc nhớ anh quá không biết làm sao, em chỉ mở lại nhưng email cũ.
- Em quên mất mặt anh rồi phải không?- Fernando chống cằm ngắm nhìn Kim-

Nhưng anh có hình em đó! Trước khi đi, anh lục tìm trong hồ sơ nhập học của em. Cái hình thẻ đó nhỏ xíu, nhìn em "ngáo ộp" rất buồn cười. Anh scan lại, lưu trong máy tính. Lâu lâu giận em quá mở ra la lối một mình cho đỡ tức. Lần này mà em còn "cà chớn" kiểu đó nữa anh bỏ đi thiệt luôn! Anh nói là làm đó! Em biết rồi!
Kim tung chăn ngồi dậy:
- Anh chờ em một chút!
Cô chạy ra ngoài, lát sau quay lại, mặt lém lỉnh: "Em khoá cửa lại rồi! Anh không bỏ em đi được đâu!". Fernando phì cười, kéo Kim nằm xuống: "Em lại sắp giở trò gì nữa đây? Anh không đi đâu hết! Em yên tâm ngủ đi!". Kim gật đầu, cô cuộn người trong lòng Fernando, nhưng khi nhà thờ đổ tiếng chuông đầu tiên cô vẫn không sao ngủ được. kim ngồi dậy ra bếp chuẩn bị đồ ăn sáng rồi khệ nệ bê vào phòng. Cô đánh thức Fernando dậy ngay vào lúc anh say nhất. "Em để anh yên một chút có được không?", Fernando ngái ngủ úp mặt xuống gối. Kim giận dỗi bỏ ra phòng khách bật tivi xem rồi ngủ gục trên ghế dài.
Lúc Kim thức dậy mặt trời đã lên khá cao. Cô vào phòng ngủ thấy giường đã được trải lại thẳng thớm và Fernando đã không cánh mà bay. Kim giật mình lục tìm chìa khoá cửa vẫn còn nằm yên dưới tấm thảm dày. Cô ngẩn ngơ tự hỏi phải chăng tất cả những gì diễn ra đêm qua đều là một giấc mơ đẹp.
- Em làm gì mà ngồi bẹp xuống đất vậy?- Fernando đột ngột từ nhà tắm bước ra- Nhà em có cái kềm nào không?
Kim giật mình hỏi:
- Anh chưa đi hả?
- Em muốn anh đi sao?- Fernando hỏi lại- Ừ, để anh sửa lại cái đèn trong nhà tắm em xong thì đi!
- Anh sửa đèn cho em hả?- Kim vỗ tay reo, vô tư như một đứa trẻ- Còn cái rôbinê trong nhà bếp tắt rồi mà vẫn rỉ nước, anh sửa luôn đi!
Fernando tỉnh bơ thông báo:
- Anh sửa rồi!
- Thật không?- Kim ngơ ngác, cô chạy vào bếp kiểm tra- Anh sửa hồi nào mau vậy?
- Nè!- Fernando nháy mắt hỏi- Sao em chơi với Mauricio mà không "lợi dụng" nhờ anh ta sửa ba cái trò cỏn con này cho!
Kim lắc đầu:
- Mauricio không làm đâu. Tại em không "ngủ" với anh ta.
- Sao?- Fernando quắc mắt- Mauricio dám gạ em chuyện đó hả?

- Không!- Thấy Fernando nổi cơn, Kim phải xua tay lia lịa- Tại em thấy không có "ân huệ" gì mà nhờ vả hoài kỳ quá!
Fernando nghiêm khắc nhìn Kim:
- Em không được có ý nghĩ này nghe không! Trước kia anh có thèm "ân huệ" gì đâu mà cũng đổ mồ hôi sôi nước mắt vì em đó!
- Anh khác! Mauricio khác!- Kim đáp nhanh- Cho nên em mới yêu anh!
Sợ Fernando gặng hỏi thêm về mối quan hệ với Mauricio rồi lên cơn nhức đầu, Kim chạy đến bên anh giả bộ trách: "Anh không có qùa Giáng sinh cho em hả?".
Fernando gật đầu
: “Có chứ! Em không thấy sao? Chính là anh nè!”. Kim làm bộ chán nản: “Không thèm! Em thích quà vật chất kìa!”. Fernando lại chỉ tay vào mình: “Anh không phải là vật chất sao? Nhưng anh biết em đâu có thích quà! Mấy lần tặng em đều bị em hắt hủi!”. Kim chột dạ, cô không muốn đề cập nữa nhưng Fernando đã lôi Kim vào phòng ngủ chỉ vào con búp bê trọc lóc đặt trên kệ: “Coi đó! Vặt trụi lủi con người ta! Em phá đồ chơi còn kinh khủng hơn con nít nữa! Tưởng tượng em bị trọc đầu thì sao?”. Kim chưa kịp phản ứng Fernando lại kéo tay lôi cô ra giá sách: “Toàn là ba cuốn tạp chí thời trang vớ vẩn của em! Có cuốn sách nào của anh tặng đâu? Em đốt hết rồi hả?”. Kim há hốc chẳng kịp trả lời, Fernando tiếp tục tấn công: ‘Em cũng đâu có đeo dây chuyền anh tặng! Mặc áo hở cổ rộng hoác mà cũng chỉ đeo mấy cái dây hột nhựa của em thôi!”. Kim bị dồn đến chân tường, cô ngượng quá ngụy biện: “Em không đeo dây chuyền vì em chờ chừng nào gặp anh, anh phải đích thân đeo cho em mới được!”. Kim chạy vào tủ lấy sợi dây chuyền có mặt trái tim, cô không dám thú nhận chỉ cách đây hai ngày mới tình cờ khui thùng sách. Fernando nhìn Kim hớn hở đưa sợi dây chuyền cho anh rồi đưa cổ ra, anh phì cười đeo cho cô: “Em nhõng nhẽo kinh khủng!”. Kim quay lại nhăn mặt: “Anh có biết cái cách tặng quà để trong áo pyjama rồi bỏ vào thùng sách của anh “sến” lắm không? Suýt chút nữa là em chết sặc vì cái trò “cải lương” đó rồi!”. Cả hai bật cười, thấy những giận hờn trong thời gian qua thật vô lý và họ đã để phí biết bao nhiêu thời gian. Tuy vậy Fernando biết mình “có bệnh” thích trêu cho Kim giận, anh không nói không rằng khoác áo vào chuẩn bị bỏ đi.
- Ủa!- Kim ngơ ngác- Anh đi đâu vậy?
Fernando tỉnh rụi định mở cửa ra:
- Tối qua rét quá mới xin chủ nhà cho voà sưởi. Giờ ấm rồi thì phải đi chứ1 Ai dám ở lại làm phiền!
Kim nhảy dựng lên:

- Anh vô duyên quá! Đi luôn đi! Anh tưởng anh "ngon" lắm hả? Kim nhảy đến dùng hết sức bình sinh xô Fernando ra ngoài nhưng cửa đã khoá nên giằng co một hồi cô ngã lăn ra sàn. Fernando cúi xuống đỡ Kim dậy, cười giễu cợt: "Đã yếu mà cứ ham đánh nhau!". Cô vùng ra khỏi tay anh, lật tấm thảm tìm chìa khoá rồi vừa mở cửa vừa xua tay đuổi Fernando ra ngoài:
- Nè! Muốn đi đâu thì đi cho khuất mắt đi! Và đừng có bao giờ trở lại nữa!
Fernando làm bộ bị hắt hủi:
- Ủa! Anh tính đi về khách sạn trả phòng rồi quay lại nhà em ở, giờ em đuổi anh đi thì thôi vậy, anh ở khách sạn tiếp tục. Vĩnh biệt!
- Sao?- Kim kinh ngạc- Anh trả phòng ở khách sạn hả? Vậy sao anh cứ trêu chọc em hoài!
- Tại em cứ hay "đông đổng"- Fernando nhăn mặt- Chưa kịp nghe giải thích đã lên cơn điên. Không hiểu sao một người tự chủ như anh lại có thể yêu một cô nàng "sáng nắng chiều mưa như em".
Kim bật cười"
- Anh mà tự chủ cái gì? Anh mới là người dễ nổi quạu nhất. Anh chờ rm thay đồ rồi đi đến khách sạn với anh nhé! Nếu không anh chuồn mất thì em khóc dở.
Fernando đồng ý chờ Kim cùng đi. Anh đến khách sạn Old Parsonage trả phòng rồi khệ nệ rinh vali lên xe taxi quay lại nhà cô. Kim thắc mắc vali sao nặng quá và vui mừng khấp khởi khi nghe Fernando nháy mắt nói: "Toàn là quà cho em thôi!".
Về đến nhà, Kim háo hức hối Fernando mở vali ra đưa quà cho mình. Anh từ tốn soạn một chặp rồi mới đưa ra cho Kim một gói quà rất nặng. Kim xé toạc giấy ra và ỉu xìu khi thấy toàn là sách. Cô không dám tỏ thái độ thất vọng nhưng vẻ phụng phịu không qua mặt được Fernando:
- Em không thích sách phải không? Mấy cuốn sách anh tặng lại cho em đâu rồi? Đọc hết chưa?
- Chưa đọc cuốn nào- Kim không dám nói dối sợ Fernando hỏi vài câu kiểm tra là lộ tẩy- Tại em bận quá! Giáo sư Portlock bắt em đọc c ả đống sách rồi.
- Có bao giờ Portlock gợi ý em sẽ làm luận án Tiến sĩ khi có đủ kinh nghiệm không?
- Có!- Kim rất ghét bị Fernando quan tâm đến công việc của mình- Giáo sư nói em làm trợ lý giảng dạy cho thầy một thời gian rồi thầy sẽ giao mấy dự án kinh tế hợp tác với các công ty cho em. Làm tư vấn sẽ có nhiều kinh nghiệm hơn. Rồi sau đó em có thể tìm một đề tài nào đó để làm luận án Tiến sĩ.
Fernando nghiêm túc hỏi:

- Em thích không? Em có muốn thành Tiến sĩ không?
- Không biết nữa- Kim lắc đầu do dự- Em thấy còn xa vời quá!
Fernando nhìn Kim chăm chú:
- Em phải biết mình thích cái gì? Mình có khả năng gì? Mình có thể đi được đến cùng với những gì mình hoạch định ra không? Đừng để người khác vạch dùm mình con đường phải đi! Đến lúc muốn thối lui thì đã lỡ mất thời gian quá rồi!
Kim nói thẳng Fernando, giọng bực tức:
- Ý anh muốn nói em không đủ tư chất và khả năng làm Tiến sĩ phải không? Chỉ có anh mới đủ thông minh và tài giỏi để làm những chuyện vĩ mô, để sang Mỹ thực hiện những dự án tầm cỡ quốc tế thôi chứ gì?
- Em có thể bình tĩnh dùm anh một chút có được không?- Fernando nhăn mặt trước phản ứng của Kim- Thôi mình sẽ đề cập đến vấn đề này sau. Anh còn có quà khác cho em nữa, nhiều lắm!
Fernando lấy tiếp từ vali ra cả chục gói quà lớn bé khác nhau, tất cả đều được gói lại bằng giấy hoa xinh xắn. Kim bất ngờ mở từng gói quà rồi trầm trồ nhìn những chiếc váy đầm đủ màu, mấy đôi giày đủ kiểu, kẹp tóc nhiều loại, son phấn bao nhiêu thứ linh tinh. “Anh mua hàng đại hạ giá phải không?- Kim nhìn Fernando trêu, giọng run lên vì xúc động- Sao mua nhiều dữ vậy, xài sao hết?”. Fernando nhìn vẻ hài lòng của Kim rồi cười rất “bề trên”, anh lấy tiếp từ trong vali ra một gói quà nữa: “Tiếp nè! Sao phụ nữ dễ bị dụ quá không biết!”. Kim vội vã mở ra rồi đỏ mặt thấy toàn đồ lót, cô ngượng quá càu nhàu: “Anh vô duyên dễ sợ!”. Fernando bật cười ôm Kim vào lòng vuốt ve: “Thấy anh quan tâm đến em nhiều không? Ở bên Mỹ buồn quá cuối tuần anh toàn đi shopping mua quà cho em. Mấy lần định gửi về qua địa chỉ ở trường nhưng sợ em trả lại, mắc công anh quê!”. Kim cười, tự thấy mình trẻ con với cái cách cư xử giận dỗi trong thời gian qua. Cô đứng lên đi vào bếp, tuyên bố: “Em sẽ nấu nướng phục vụ anh mấy ngày ở đây. Anh không cần làm gì hết kể cả rửa chén. Chỉ việc ăn và ngủ thôi! Anh có đồ dơ không? Đưa đây em giặt cho! Tối em ủi luôn thể. À mà anh tắm không? Em pha nước nóng vào bồn cho anh!”

11. Lisbon đầm ấm

Mấy ngày bên nhau, Fernando trở thành ông hoàng bất đắc dĩ cho Kim tha hồ "hầu hạ". Anh gần phát điên vì cô không cho anh làm gì, kể cả đi ra ngoài dạo phố cũng bị Kim ngăn cản. Cô muốn anh chỉ nằm dài trên ghế xem tivi và đọc báo, đến giờ thì ngồi dậy ăn, mà phải ăn cật lực bằng hết cả núi thức ăn cô làm. Mặc kệ Fernando gân cổ lên phản đối: "Em có biết bắt một người quen hoạt động như anh ngồi yên một chỗ là ác độc lắm không?", Kim trêu chọc lại: "Vậy anh mới hiểu trước kia anh bắt một người quen hưởng thụ như em phải hoạt động là ác động đến mức nào!". Cuối cùng Fernando phải nổi quạu "vùng lên" đòi hút bụi và lau nhà nếu không anh sẽ trói Kim lại để tha hồ làm việc, cô mới chịu tha cho anh mấy tiếng được lao động. Kim nằm vắt vẻo trên ghế, nhìn Fernando hí hửng bò ra lau từng ngóc ngách, cười không ra tiếng:

- Anh mà về Việt Nam là bị người ta bắt cóc làm chồng ngay. Đàn ông bên đó sợ làm việc nhà lắm!

- Vậy thì anh sẽ qua Việt Nam tìm vợ- Fernando nháy mắt- Em giới thiệu dùm anh nhé!

- Hứ!- Kim tự nhiên đổi sang giọng bực tức- Anh về Việt Nam thì ai làm dùm anh mấy cái dự án vĩ mô bên Mỹ ba năm ròng chứ!

- Nè! Sao Mauricio thích em dữ vậy?- Biết Kim sắp sửa gây sự, Fernando lật đật chuyển đề tài- Anh thấy em hoàn toàn không hợp với anh ta.

Kim mỉm cười:

- Mauricio đâu có yêu lý trí như anh. Với anh ta, tình yêu chỉ đơn thuần là thích nhau trước hết về mặt cơ thể! Anh lại sắp nói em đâu có gì hấp dẫn so với mấy cô gái bốc lửa miền Nam Mỹ phải không? Nhưng chính cái vẻ mỏng manh của em làm Mauricio thấy lạ. Với lại, anh ta ngộ nhận một điều: rằng phụ nữ châu Á rất biết thuật phòng the, giống mấy cô gheisa của Nhật, các cung nữ Kama sutra của Ấn Độ, hay mấy nàng cung phi của các ông vua Trung Hoa vậy đó.

- Sai lầm tai hại!- Fernando bật cười- Sao em biết Mauricio nghĩ vậy?

- Thì chính anh ta thú nhận với em- Kim thành thật khai báo- Mauricio cứ khăng khăng em là một chuyên gia trong "chuyện đó", nói cách nào cũng không tin! Anh ta còn nói cả thế giới ai cũng nghĩ vậy, phụ nữ châu Á nhìn hiền hiền vậy chứ "ác liệt" lắm!

Fernando nhìn Kim dịu dàng:

- Anh không bao giờ nghĩ vậy đâu. Ngay từ đầu anh đã nhận ra em không biết gì

và xuất thân trong một môi trường hoàn toàn nghiêm túc. Cái cách em nhìn anh hoàn toàn khác các cô gái bên đây.
Kim thắc mắc:
- Cái cách em nhìn anh ra sao? Còn mấy cô gái bên đây nhìn anh kiểu gì?
- Em chỉ nhìn vào mắt anh, vô cùng trong sáng- Fernando có vẻ ngượng- Còn mấy cô nàng kia…. nhìn từ thắt lưng xuống thôi! Cho nên tại sao bao nhiêu sinh viên nữ "bu" lấy anh mà anh chỉ dám đi đến khuc học xá dạy em. Anh cũng sợ bị "quấy rối" lắm.
Kim gập người cười rũ rượi. Cô cũng nhiều lần tự hỏi tại sao anh chọn cô mà không phải là những cô bé sinh viên chân dài, mắt xanh, tóc vàng cực kỳ xinh đẹp bên đây. "Và bởi vì em biết nghe lời- Fernando thêm vào như đọc được ý nghĩ của Kim- Công nhận em nghe theo anh răm rắp! Nhìn tưởng cứng đầu nhưng thật ra cũng dễ dạy! Có điều phải bản lĩnh như anh mới "trị" được em. Cỡ Mauricio không điều khiển em được đâu!". Kim nhìn vẻ mặt tự hào của Fernando, nghĩ hoá ra anh cũng trẻ con không kém.
Fernando nhìn Kim dò xét:
- Anh hỏi thiệt nghe. Trong lúc vắng anh, có bao giờ em cô đơn muốn ngã vào vòng tay Mauricio không?
- Nhiều lúc cũng muốn- Kim nhìn Fernando thú nhận- Nhưng em cũng có lý trí chứ! Em cần tình cảm, còn Mauricio cần "cái khác". Làm sao hoà hợp được!
- Thật ra anh ta cũng không hẳn chỉ quan tâm đến thân thể em đâu- Fernando cười- Nhưng đúng là với Mauricio mà bắt "yêu chay" thì cũng khó!
Kim tiếp tục khai:
- Em thích Mauricio, anh ta đẹp trai kinh khủng, lại dễ thương và hài hước. Nhưng em nghĩ mình khó mà yêu anh ta được, vì em không thấy nể.
- Vậy vơi anh thì em nể hả?- Fernando bật cười hỏi, không dấu được sự tự hào- Còn anh chàng dễ thương David Wilson của em thì sao? Anh nghĩ em nể anh ta lắm. Chắc tại anh ta còn nhút nhát, chưa dám tỏ thái độ gì quá thân mật với em. Nếu không em đã đến với David và quên phứt anh rồi.
- Chứ còn gì nữa! – Kim xác nhận nửa đùa nửa thật- Sao anh biết hay vậy?
Fernando sững sờ nhìn Kim làm cô giật mình nhận ra mình đã đi khá xa giới hạn cho phép. Cô đến bên Fernando đang quì trên sàn với cái giẻ trong tay, nhìn vào đôi mắt đang bị tổn thương của anh, thú nhận: "Em làm sao quên anh được! Em mê cái tính siêng năng của anh. Và bị đôi mắt thông minh này hớp mất hồn". Rồi Kim cười, đưa tay ra ôm cổ Fernando vỗ về: "Tuy có lúc anh lạnh lùng đáng ghét,

nhưng em biết thật ra anh rất yêu em". Fernando siết Kim vào lòng, hạnh phúc nghe cô nhận xét về mình. Kim hỏi lại trong thời gian ở Mỹ, có bao giờ anh giận cô quá nên ngả vào vòng tay một cô "đồi núi trập trùng" nào không. Nghe nói phụ nữ bên đó "múp rụp", "điện nước đầy đủ". Fernando ôm bụng cười, la Kim nói chuyện nghe "du côn" quá, chắc bị nhiễm Mauricio rồi. Anh bắt chước giọng điệu cô, khoe có mấy nàng nhìn cũng "ngon cơm" lắm, nhưng anh còn tâm trí nào để ý đến ai. "Thật ra anh cũng có quan tâm đến một cô, đẹp kinh khủng , hiền lành, yêu anh ghê lắm-Fernando đột nhiên đổi giọng- Lần này anh quay lại Oxford để xem em còn yêu anh không. Nếu em đã có người khác rồi thì anh cũng không vương vấn gì nữa, anh đến với người đẹp Mỹ của anh!". Kim bĩu môi nghe Fernando "tự thú", nói không tin được chuyện hoang đường này. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, khẳng định chắc nịch: "Em biết anh là một người chung thuỷ!". Fernando bật cười trước cái vè nghiêm trọng của Kim, anh gật đầu: "Em biết nhìn người đó! Nhưng dù anh chung thủy mà em "cà chớn" thì cũng không níu chân anh được đâu". Kim bị Fernando bắt phải hứa, từ nay không được "đông đổng", chuyện gì cũng từ từ thảo luận. Dù cô đã vui vẻ hứa nhưng anh còn cực đoan tới mức đòi làm "biên bản" cho Kim ký vô. Fernando nhìn Kim vừa cười rũ rượi vừa ngoan ngoãn "ký cam kết " có vẻ rất hài lòng. Anh nói ngày mai sẽ về Bồ Đào Nha thăm nhà và sẽ cùng đón năm mới với gia đình, anh muốn Kim cùng đi. Cô thấy bất ngờ và cảm động với lời đề nghị nhưng không thoải mái. Mặc cho Fernando thuyết phục gia đình anh rất thân thiện và Lisbon quê anh là một thủ đo xinh đẹp, Kim vẫn lắc đầu từ chối. "Lần đầu anh hạ mình năn nỉ em đó!- Fernando hôn lên mũi Kim xuống giọng- Về nhà với anh đi!". Kim tiếp tục lắc đầu, vẻ mặt căng thẳng đến mức Fernando phải trêu chọc: "Hay là em muốn ở lại Oxford để làm tiệc mừng giao thừa với Mauricio, bù cho đêm Giáng sinh bị anh phá đám!". Kim thở dài , thú nhận: "Em ngại quá! Nhỡ gia đình anh chê em thì sao? Dù sao em cũng khác mọi người ở đây nhiều. Rồi em biết nói chuyện với ba mẹ anh bằng tiếng gì? Em chẳng thể nói tiếng Bồ Đào Nha!". Cuối cùng Fernando đành ra "tối hậu thư", nếu cô không về cùng anh thì sẽ không yêu đương gì nữa.

* 8

Cha Fernando đón hai người từ phi trường, ông trông hiền lành và chất phác khác xa cậu con trai. Hai cho con nói gì đó bằng tiếng Bồ Đào Nha, Kim khép nép leo lên xe, Fernando thì thầm vào tai cô: "Cha anh hiểu tiếng Anh đó, đừng có nói lén nghe chưa!". Chỉ chừng hai mươi phút sau đó họ đã về đến nhà. Gia đình Fernando sống trong một căn hộ khá tươm tất ở gần trung tâm thành phố Lisbon,

trong con đường nhỏ Marta lát đá yên tĩnh và xinh xắn. Kim ngỡ ngàng nhận ra thủ đô Bồ Đào Nha đẹp và phát triển không thua gì những nước châu Âu khác, vậy mà Fernando đã nói nước anh còn nhiều mặc cảm so với cộng đồng các nước xung quanh.

Mẹ Fernando mở cửa đón mọ người vào. Bà còn rất đẹp và trông duyen dáng, Fernando có lẽ giống mẹ nhiều hơn cha. "Con có phải là cô gái Giáng sinh năm ngoái Fernando nhờ bác làm bánh cho phải không?". Fernando lắc đầu trêu Kim: "Không phải, cô khác, không phải cô này. Cô trước dữ hơn, xấu hơn và còn học dở hơn nữa!". Kim lúng túng, hỏi lại mẹ Fernando: "Hồi đó đến giờ bác phải làm bao nhiêu cái bánh cho con trai bác tặng bạn gái của mình rồi?". Fernando không để mẹ trả lời, anh xua tay: "Đừng nói, lộ tẩy hết!", nhưng mẹ anh đã tiết lộ "Chưa tới một chục cái!" rồi bật cười giòn giã. Kim nghĩ Fernando giống mẹ tính thích trêu ghẹo người ta và giống bố tính nghiêm trang. Người chị gái của Fernando cũng đang dẫn người yêu về thăm nhà. Còn người em trai từ trên lầu xuống chào Kim, thú nhận lộ liễu: "Bạn xinh lắm! Hèn gì Fernando thất tình chết lên chết xuóng!". Kim ngơ ngác rồi thấy Fernando ra hiểu bảo thằng em đừng nhiều chuyện nữa. Họ nói gì đó bằng tiếng Bồ Đào Nha, trông không được thoải mái. Fernando dẫn Kim lên phòng mình, bảo cô đừng căng thẳng nữa, không ai làm gì đâu mà sợ. Một con mèo luồn vào phòng, nhảy lên đùi Fernando. Anh vuốt ve nó âu yếm, hôn hít, nựng nịu bằng tiếng Bồ Đào Nha rồi quay sang Kim giới thiệu: "Nó là Lausiana, người yêu của anh!". Kim không thèm nói gì, cô vốn ngại mèo và đang suy nghĩ thằng em Fernando có nhầm lẫn cô với ai không mà nói Fernando thất tình chết lên chết xuống.

- Em sao vậy?- Fernando nhìn vẻ mặt tư lự của Kim- Mệt hả? Em muốn ngủ một chút không hay đi dạo phố với anh?

- Em muốn về Oxford!- Kim phán.

Fernando bực bội:

- Em bị tâm thần hả? Em đang suy nghĩ gì vậy? Mọi người đang vui vẻ với em mà, có ai làm gì em đâu. Em đừng có kỳ cục được không?

- Em...- Kim không dám nói thẳng chuyện Fernando từng thất tình ai đó, cô đành ngụy biện- Em...em ghen... với con mèo!

- Sao?- Fernando chưng hửng- Nó chỉ là con mèo thôi mà.

Kim bực tức:

- Nhưng anh âu yếm nó, anh cho nó nằm trên đùi anh.....Anh còn gọi nó là người yêu của anh trước mặt em nữa!

- Lạy chúa tôi!- Fernando phì cười- Em bệnh nặng quá rồi!
Fernando bỏ con mèo xuống, kéo Kim ngồi lên đùi mình vuốt ve:
- Em nhõng nhẽo thấy mà sợ! Thôi thay dồ đi, anh dẫn em đi thăm thành phố. Mau lên!
Kim "ghiền" cái giong ra lệnh của Fernando, cô lật đật nghe theo. Anh có vẻ rất tự hào về quê hương của mình, mặt anh sáng rõ khi chỉ cho Kim những ngôi nhà nhỏ xinh xắn được ốp gạch men có những hoạ tiết màu xanh của sứ. Việc dùng gạch men azulejos làm vật liệu trang trí là một trong những nghệ thuật kiến trúc đặc trưng của Bồ Đào Nha. Hàng cọ dài thẳng tắp và những con đường lót đá kỳ công xen hai màu đen trắng cũng là nét lạ của đất nước này.
Fernando vừa đi vừa làm hướng dẫn viên du lịch:
- Giống như Roma của dân La Mã, Lisbon nằm trên bảy ngọn đồi, nên em thấy nhà cửa nhấp nhô vậy đó. Từ ngọn đồi này sang ngọn đồi kia người ta dùng thang máy, buồn cười không? Còn có những chiếc xe điện chỉ dài bốn mét dùng để đưa khách bộ hành lên xuống nữa. Đây là nét đặc trưng nhất của Lisbon so với những thành phố khác.....
Rồi Fernando cầm tay Kim đi trên con đường chính dẫn ra trung tâm:
- Đường này tên là "Liberdade", có nghĩa là tự do. Nhìn lên hướng bắc em có thấy cột cao có tượng Marquez de Pombal không? Năm 1755, vào ngày một tháng mười một mà dân Thiên Chúa giáo gọi là ngày lễ Các Thánh- Còn tụi con nít thì tổ chức Halloween- Lisbon bị động đất rất nặng làm ba chục ngàn người chết, hoả hoạn, đổ nát, tan hoang cả thành phố. Nhờ vào ý chí sắt đá, hầu tước Pombal đã cho xây dựng lại Lisbon. Công của ông rất lớn trong việc tạo nên thủ đô ngày nay.
- Sao ai ăn ở không mà chịu khó lót đá theo hoa văn cực khổ dữ vậy?- Kim thắc mắc nhìn con đường dài đẹp mắt- Em không tưởng tượng nổi.
- Người ở đây vốn yêu cài đẹp- Fernando cười kiêu hãnh- nên cực một chút cũng không sao, chứ ai mà ở không chứ!
Fernando dẫn Kim ra quảng trường Figueira chỉ cho cô tháy pháo đài Saint Georges với mười toà tháp trải dài có lối kiến trúc theo kiểu người Moor. Pháo đài nằm trên ngọn đồi cao nhất nên dù đứng bất kỳ đâu ở Lisbon cũng thấy Saint Georgesngạo nghễ và xinh đẹp như một vương miện của thành phố. Biết Kim không đủ can đảm leo lên mấy trăm bậc thang lên pháo đài trứ danh này ngắm thành phố, Fernando chọn cách dễ dàng hơn. Anh đưa cô lên thang máy Santa Justa. Kim ngỡ ngàng nhìn thang máy bằng sắt nằm ngoài trời như một cái tháp duyên dáng được trang trí bằng những đường viền đăng-ten bao phủ bảy tầng lầu.

Thang máy cao bốn mươi lăm mét nên đứng trên đỉnh cô tha hồ thấy Lisbon trải dài bên dưới. "Thang máy này xây từ năm 1902 lận đó- Fernando cho biết- do kiến trúc sư người Bồ Đào Nha Mesnier du Ponsåd, một đồ đệ của Gustave Eiffel!". Nghe nhắc đến người xây dựng tháp Eiffel, Kim khoe: "Ở Sài Gòn cũng có một công trình của Eiffel, đo là bưu điện trung tâm thành phố". Hai người đi tiếp đến Praca do Comercio, tức là quảng trường Thương mại. Đây là quảng trường chính của Lisbon, rộng ngút mắt với các tòa dinh thự của chính phủ bao quanh. Từ đây có thể nhìn ra dòng sông Tagus ôm lấy thành phố. Fernando chỉ cho Kim thấy chiếc cầu treo xa xa. Cây cầu do nhà độc tài Salazar cho xây và khánh thành năm1966. Vào thời điểm đó cây cầu treo dài hai cây số rưỡi, rộng sáu mươi mét này được xem là kỷ lục của dân châu Âu. Cầu được đặt tên Salazar nhưng ngày hai mươi lăm tháng tư năm 1974 nhà độc tài bị lật đổ, cầu đổi tên là "Hai mươi lăm tháng tư". Cho đến nay chiếc cầu treo này vẫn là niềm tự hào của người dân Lisbon. "Cây cầu treo dài nhất nước em là bao nhiêu?" Fernando đột nhiên hỏi. Kim nhíu mày mơ hồ: "Chắc cầu Mỹ Thuận, đâu chừng một ngàn năm trăm mét". Fernando ngạc nhiên khen người Việt Nam cũng xây được cầu dài quá. Kim làu bàu chán nản: "Được chính phủ Úc tài trợ!". Họ lấy xe điện, đi tiếp ra tháp Belém. Cái tháp xây bằng đá sáng màu, nằm ở lưng chừng mặt nước sông Tagus, chỉ cao vừa phải nhưng mang giá vẻ đặc biệt khác với những cái tháp lừng lững ở Oxford hay các lâu đài sông Loire của Pháp. Bên trong tháp Belém người ta trang hoàng như một chiến hạm và quả thật tháp tượng trưng cho tinh thần đam mê thám hiểm bằng những chuyến vượt biển của người Bồ Đào Nha. Nhìn Kim trầm trồ cảnh đẹp yên bình với những hàng cây ô-liu ở đây Fernando cười hài lòng: "Em thấy chưa, nêu em không chịu đi vơi anh là lỗ rồi!". Kim thăc mắc: "Lisbon vừa đẹp hiện đại vừa giữ được những giá trị lịch sử và văn hóa. Sao người ta không đi du lịch nhiều như những thành phố khác?". Fernando nhún vai giận dỗi: "Tại người ta "chảnh" giống em vậy đó! Mà người Lisbon thì khiêm tốn, giống anh nè, đâu có thèm quảng cáo làm chi!".Kim bật cười, thấy đôi khi Fernando cũng trẻ con lắm. "Nói vậy thôi chứ Bồ Đào Nha hàng năm thu hút cả hai mươi triệu du khách- Anh cười tự hào- Tại em trẻ người non dạ nên không biết đấy thôi!".

Trời sụp tối khá nhanh, mùa đông ở Lisbon không lạnh như ở bên Oxford, chỉ khoảng năm độ. Fernando nói thôi mình về, để ở nhà chờ cơm tối. Họ quay về bằng xe điện rồi xuống ở quảng trường Comercio cho Kim ngắm cây thông khổng lồ thay đổi ánh đèn mỗi hai phút. Fernando nói cây thông nhân tạo này cao nhất

châu Âu. Người Bồ Đào Nha thích mình cũng phải hơn người ta nên thỉnh thoảng thực hiện những vụ phá kỷ lục vô bổ kiểu này. Kim cười thấy anh lúc thì bênh người mình, lúc lại giễu cợt không thương tiếc. Thành phố được tháp đèn rất lộng lẫy để đón Giáng sinh và năm mới. Fernando nói mấy năm rồi về nhà anh chỉ đi vào dịp này, đôi khi vào hè nhưng không thường lắm. Nếu hè mà quay lại Kim sẽ thấy bến cảng nhộn nhịp, du thuyền đậu san sát và người ta nhảy nhót khắp đường phố.

Trời đột ngột đổ mưa lất phất, Fernando nói anh thích đi bộ dưới mưa kiểu này, nếu Kim không phiền thì chẳng cần lấy taxi làm gì. Cô cười: "Em không ngờ anh cũng lãng mạn dữ vậy!". Fernando có vẻ ngượng, anh không thích bị bắt gặp mình cũng bày đặt thích mưa. Kim hỏi dò:

- Có phải nụ hôn đầu tiên trong đời anh diễn ra dưới mưa không?

- Phải!- Fernando trả lời liền khiến Kim ngỡ ngàng tưởng hỏi chơi ai ngờ trúng thật.

- Có phải người yêu cũ của anh tên Lousiana không?

- Phải!- Fernando lại tiếp tục rơi vô tròng.

- Có phải anh từng thất tình chết lên chết xuống vì cô ta không?- Kim cố kìm cơn ghen vô cớ của mình lại.

- Phải!- Fernando nhìn Kim cười- Em biết hay vậy?

- Có phải cô ta tặng anh con mèo không?- Kim tiếp tục hỏi dồn dập.

- Sao?- Fernando nhìn Kim đang khổ sở- Em hết "mớm cung" rồi "bức cung" anh hả? Anh có thể trả lời "phải" với em. Nhưng nghĩ tội nghiệp con mèo, rủi tối nay em đem nó đi xử trảm thì nó chết oan mạng.

Kim định gây sự hay cãi cọ lại với Fernando nhưng hai người đã về đến nhà rồi. Anh lắc đầu nhìn cô cười: "Em cố gắng vui vẻ dùm anh nghe! Rồi tối vô phòng em muốn giết anh cũng được". Kim thấy cả nhà đã ngồi bên bàn ăn đông đủ chờ cô và Fernando về. Mẹ Fernando nấu ăn rất ngon và mọi người cũng nhau trò chuyện nói cười rất đầm ấm. Ăn xong Kim giành rửa chén nhưng Fernando nói có máy rồi. Cha Fernando pha trà rồi mọi người ngồi nói chuyện phiếm bằng tiếng Bồ Đào Nha.Kim hoàn toàn không hiểu gì nhưng nhớ lời Fernando dặn , thấy người ta cười cô cũng cười theo. Mãi một lát sau Fernando mới chợt nhớ Kim không hiểu tiếng Bồ Đào Nha, anh đứng dậy kéo cô lên lầu.

Con mèo lại đi theo Fernando, anh phải đuổi Lousiana ra ngoài, cố tình nói tiếng Anh với nó: “Thôi cưng làm ơn tránh xa anh ra, kẻo cô này ác lắm, dám đem cưng đi lột da thì rồi đời!”. Kim buồn cười nhưng vẫn làm mặt giận. Cô không thể nào

tưởng tượng nổi một người phách lối như Fernando mà cũng có thời bị thất tình.
- Em sao rồi?- Fernando nhìn Kim vẫn còn đang phụng phịu- Đánh răng đi rồi ngủ! Hay còn muốn hỏi cung nữa? Hỏi tiếp đi, hỏi tới đâu anh khai tới đó, bảo đảm hoàn toàn khớp với trí tưởng tượng phong phú của em!
Kim đỏ mặt:
- Em có tưởng tượng gì đâu!- Kim đỏ mặt- Em cũng biết anh như vậy thì có một đống bồ trước khi gặp em cũng là chuyện thường! Mà anh là người phương tây thì chắc biết "chuyện đó" hồi còn Trung học.
- Không tới mức một đống bồ- Fernando phì cười nặn kem lên bàn chải cho Kim, nửa đùa nửa thật- Chỉ chừng mười người thôi, như mẹ anh nói đó! Anh có bao giờ thèm để ý đến mấy anh bồ cũ của em đâu, nhưng mà chắc không ai chịu nổi em nên bây giờ anh mới "hứng" hết!
- "Hứng" khôn không hà!- Kim quạu quọ- Họ cũng yêu em nhưng đâu có được em "dâng hiến", em "giữ gìn" ghê lắm! Anh có biết ở Việt Nam người ta ví sự trinh tiết của một cô gái đáng giá…. một ngàn lượng vàng không?
Fernando khinh khỉnh:
- Trời! Ai thèm chứ! Làm gì mắc dữ vậy? Anh nói thiệt, anh còn bị áp lực và không thoải mái tý nào vì phải làm người đàn ông đầu tiên trong đời em!
Kim nổi điên, cô vớ cái mắc áo bằng gỗ trong tầm tay phang vào người Fernando nhưng anh tránh kịp . Biết mình lỡ chạm vào một điều gì đó thiêng liêng của người Việt Nam, Fernando đành làm bia cho Kim quăng tiếp mấy cái mắc áo nữa. Đến lúc hết "vũ khí", cô nhào đến tức tưởi cào cấu Fernando đang trân mình chịu đựng. Mẹ Fernando đột ngột gõ cửa gọi "Fernando!", anh nhân dịp đó hối Kim "Ra mở cửa đi!" rồi hoàn hồn nhìn lại những vết tích trên người mình. Mẹ đưa vào phòng một cái khay có một chai nước và mấy thỏi chocolate: "Xin lỗi con vì cả nhà lúc nãy toàn nói tiếng Bồ Đào Nha nên con không hiểu gì! Ngày mai bác làm tiệc cuối năm lớn lắm, con nhớ xuống bếp phụ bác với nghe! . Kim mỉm cười gật đầu hứa ngày mai sẽ xuống sớm". Mẹ Fernando nhìn cô khen: "Con có nụ cười tươi rói! Sẽ đem lại niềm vui cho những ai ở gần con!". Rồi nhìn vẻ sượng sùng của Kim và căn phòng bừa bộn, bà nháy mắt với Fernando: "Thôi hai đứa nghỉ ngơi đi!". Mẹ Fernando đi ra, anh đóng của lại, suýt xoa nhìn mấy vết bầm và cả những đường quào ứa máu trên tay rồi nhìn Kim lắc đầu trêu trọc: "Mẹ anh chưa có dịp thấy em nổi điên! Anh không thể khai vừa bị em "bạo hành". Mà con mèo thì không biết nói em hăm lột da nó ra sao!". Kim "quê kinh khủng, cô đến ôm cổ Fernando, nhỏ giọng giảng hoà: "Thôi mà, em giỡn chút xíu! Anh có đau

lắm không?" Fernando kéo Kim vào lòng, chép miệng: "May là giỡn thôi đó! Mai mốt không biết anh còn bị em "khủng bố" đến mức nào!". Mấy ngày ở nhà Fernando, Kim dần hoà vào không khí đầm ấm của gia đình anh. Cô trở nên thân thiện với mẹ anh hơn và tuy không giao tiếp nhưng cha anh đã nhìn Kim rất dịu dàng. Từ Lisbon, Kim sẽ một mình về Oxford và Fernando sẽ bay thẳng về New York. Chuyến bay của anh sẽ đi trước và cha anh hứa sẽ đưa Kim ra sân bay bốn tiếng sau.

- Sao không ngủ đi em?- Fernando bật đèn nhìn Kim trằn trọc- Khuya lắm rồi!

- Em sợ phải xa anh quá!- Kim không muốn mình tỏ vẻ yếu đuối để bị Fernando cho là cố tình làm khó- Mai anh đi rồi , biết chừng nào mới gặp? Nhưng thôi, biết làm sao được, sự nghiệp của anh là trước hết mà!

- Tội nghiệp em!- Fernando chùng giọng đề nghị- Tháng tư nhân kỳ nghỉ lễ Phục sinh, em sang Mỹ thăm anh đi! Anh mua vé máy bay gửi về cho em n hé! Rồi đến hè em về Việt Nam thăm gia đình thì cho anh về với. Anh sẽ từ Mỹ bay thẳng luôn, hoặc nếu em muốn, anh sẽ ghé qua Oxford đi chung với em. Thỉnh thoảng anh cũng có thế về Oxford báo cáo tiến độ dự án. Và rồi đến Giáng sinh năm sau anh lại gặp em, sẽ dẫn em quay về Bồ Đào Nha chơi nữa. Em còn nhiều chỗ chưa thăm quan hết mà. Đó em thấy không, coi như cứ mấy tháng mình lại gặp nhau.

- Anh nói mấy tháng nhẹ hều như mấy ngày!- Kim bật cười trước lịch trình hẹn hò Fernando đề ra- Em với anh giống Ngưu Lang và Chức Nữ quá!

- Là ai?- Fernando ngơ ngác.

Kim kể cho Fernando câu chuyện tình của Ngưu Lang và Chức Nữ, là hai người phạm tội sống trên trời. Mỗi năm họ chỉ được Ngọc Hoàng cho gặp nhau một lần vào ngày mồng bảy tháng bảy âm lịch trên cây cầu Ô Thước, do những con quạ nối nhau lại. Vào dịp đó họ thường vui sướng nhưng sẽ khóc sướt mướt khi chia tay nhau, nên sẽ có một trận mưa lớn rơi xuống trần. Kể xong Kim tưởng Fernando sẽ biết cảm cảnh, ai ngờ lại còn cười tỏ vẻ khoái chí: "Anh thấy mình sướng hơn họ chứ! Thời đó họ làm gì có điện thoại và email! Lại càng không có máy bay để mấy tháng là gặp mặt!". Kim nhìn vẻ mặt hồn nhiên của Fernando thấy khó chịu, cô lầm bầm: "Em ước gì đừng bày đặt yêu anh! Thà học xong về nước phứt cho rồi! Lấy một ông chồng Việt Nam, sanh một đống con, suốt đời hưởng thụ cảnh ung dựng tự tại. Khỏi nhớ nhung, khỏi đợi chờ, khỏi tốn tiền máy bay, khỏi sợ bị gia đình hai bên không chấp nhận!". Fernando bật cười kéo Kim vào lòng hôn và lại giở giọng trêu chọc ra: "Nhưng em nói chồng Việt Nam không

thích làm việc nhà, mà em thì lười biếng có hạng. Thôi ráng chờ anh vài năm, rồi anh sẽ làm nô lệ cho em suốt đời!”

12. Người đến sau

Từ ngày Fernando đột ngột xuất hiện trong đêm Giáng sinh, Mauricio cũng tránh mặt Kim luôn. Anh từ chối không cùng đi bơi vào cuối tuần với những lý do vớ vẩn. Kể cả cái quần bơi và mắt kính bơi bỏ quên lại nhà Kim đêm đó, anh cũng không thèm đến lấy.

Kim mất đi một người bạn mồm mép cũng thấy buồn, nhưng rồi chẳng muốn dây dưa làm gì, cô tự đi bơi một mình và không thèm gọi cho Mauricio nữa.

Cuối tuần Kim chỉ đến khu học xá chơi với mấy đứa sinh viên bên Việt Nam qua hay thỉnh thoảng làm cơm mời vài người quen. Cô chưa có dịp mời David vì tuần nào anh cũng về Birmingham thăm gia đình. Không muốn tiếp tục nhận những ánh mắt dịu dàng đầy tình cảm của David sau khi Fernando quay lại, Kim cố tình thỉnh thoảng nhắc đến bạn trai của mình hiện làm việc ở Mỹ và tế nhị từ chối lời mời ghé nhà uống trà như trước kia. David có vẻ ngạc nhiên vì trước đó không hề nghe Kim nói có bạn trai, tuy nhiên anh biết cách kín đáo giấu sự thất vọng của mình.

Kim không dám tâm sự nhiều hơn, còn David cũng không bao giờ hỏi thêm về người bạn trai của cô. Nếu biết đó là Fernando Carvalho, từng làm trợ lý chính cho giáo sư Baddley, hẳn anh cũng lấy đó làm lạ. Quả thật Fernando và Kim có vẻ không hợp nhau vì thoạt nhìn một người rất nghiêm khắc còn một người chuộng sự thân thiện. Đôi khi Kim cũng tự vấn để thấy rằng với David có thể hai người sẽ xứng đôi hơn. David lúc nào cũng dịu dàng, nhỏ nhẹ và đáng tin tưởng. Anh hoàn toàn thích hợp với một người cần tình cảm, thích nũng nịu và luôn có nhu cầu tìm một "cây tùng, cây bách" để dựa vào như Kim. Tuy nhiên cô cũng biết chỉ với Fernando mình mới có được những tình cảm cuồng nhiệt, những phút giây nồng cháy và cả những thời điểm căm ghét cùng cực.

Kim hầu như không thích hội họp mất thời gian ở những chỗ bạn bè, đi làm về thì lôi đống sách Fernando tặng ra đọc ngấu nghiến. Những cuốn sách đó quả rất dễ đọc và bổ ích, toàn những kiến thức Kim cần mà chưa nắm vững. Đúng là chỉ có Fernando mới biết cô cần trao dồi cái gì. Kim thường đem vào văn phòng những cuốn sách đó, để lúc cần thì tiện tra cứu. Một lần Vi Vi Le tình cờ đi ngang qua

bàn Kim, chị cầm một cuốn sách lên rồi bật reo "Sao có được cuốn này hay vậy? Ở mấy cửa hàng sách của Waterstones ( ) cũng không thấy bán đâu!". Cuốn sách nói về sự lầm lẫn giữa luật kinh tế ở châu Âu và châu Mỹ, Kim vẫn chưa đọc tới vì cô không quan tâm đến luật. Kim thấy Vi Vi thích nên hào phóng nói: "Cho chị mượn đó, bạn em mua bên Mỹ, em cũng chưa đọc!". Vi Vi nói cảm ơn, lần đầu Kim thấy chị ta cười với mình thân thiện. Nhưng đột nhiên Vi Vi nhăn mặt khó chịu khi lật đến trang có lời đề tặng âu yếm của Fernando. Cô ta cười mỉa:

- Giờ tôi mới biết vì sao cô có nhiều sách hay đến như vậy! Người như cô làm sao tự mình chọn được những loại sách này chứ!

- À, thì đúng là của bạn trai em tặng - Kim hơi bất ngờ trước cách phản ứng của Vi Vi - Anh ta biết em cần gì, anh ta hiểu em còn hơn em hiểu chính mình nữa!

Vi Vi không giấu vẻ khó chịu, nhìn Kim nói thẳng:

- Tôi có nghe tụi sinh viên đồn cô "dụ" được Fernando Carvalho mà không tin. Cái anh chàng mạnh mẽ đó sao lại bị "vô tròng" dễ dàng như vậy! Thì ra cô được giáo sư Portlock nhận làm cũng vì Fernando Carvalho đã giúp cô. Cái bài thi đó của cô tôi có xem, xin lỗi vì sự tò mò nhưng tôi đã rất thắc mắc không hiểu vì sao giáo sư lại chọn cô. Một người sắc sảo như giáo sư tại sao không nhận ra một người đến từ Việt Nam như cô thì làm sao có đủ tầm nhìn và kinh nghiệm để làm được bài thi đồ sộ và chi tiết như một chuyên gia như thế? Rõ ràng là có người làm dùm! Vậy mà nhờ đó cô mới được ở lại. Dạo này Việt Nam cũng phát triển rồi mà, về Việt Nam cô cũng có thể xin được việc tốt, có cần phải làm mọi cách để được ở lại không? Sống dựa vào đàn ông như cô không thấy trơ trẽn lắm sao?

- Chị... - Kim bất ngờ, không thốt nổi nên lời - Tôi...

Đột nhiên David đang đứng photo gần đó thấy không khí căng thẳng quá đã đến bên Kim: "Thôi mình đi ra ngoài uống cà phê đi!". Kim đi theo David, nhận từ tay anh ly cà phê trong máy tự động, uống ngụm chất lỏng đắng nghét, tức ứa nước mắt.

- Đừng để ý đến Vi Vi - David phẩy tay - Cô ta đôi khi rất quá quắt!

- Cảm ơn anh! - Kim nhìn David, đau khổ nghĩ biết đâu anh tin lời Vi Vi Le mà không để lộ ra - Nhưng nhiều lúc em thấy cô đơn quá!

David đột nhiên nhận xét:

- Em là một người rất can đảm. Nếu chúng tôi phải qua Việt Nam mà bị người ta đối xử không thân thiện chắc cũng chịu không nổi. Không hiểu sao Vi Vi có thành kiến với em. Thôi tránh xa Vi Vi ra, cô ta rất có ác cảm với những người đồng hương cùng trang lứa với mình.

Kim ấm ức:

- Em có đụng chạm gì chị ta đâu?

- Anh đã nói em đừng để ý mà. Nhân tiện - David lúng túng hỏi - Fernando Carvalho là bạn trai em sao?

- Phải - Kim gật đầu xác nhận, ngại ngùng nghĩ hẳn David cũng thất vọng cô khi biết Fernando giúp làm bài dùm - Anh ta biết anh.

- Biết chứ - David cười - Cùng làm một khoa mà! Anh biết anh ta đang ở Mỹ, hóa ra đó là bạn trai em. Có liên lạc với Fernando cho anh gởi lời hỏi thăm.

Kim cảm ơn David rồi tiếp tục thắc mắc vì sao Vi Vi phụ trách về luật cho các dự án của giáo sư Portlock, không liên quan gì đến chức trợ lý giảng dạy cấp thấp của Kim mà cứ đi theo "xỉa xói" cô hoài. David nhún vai, cười khó hiểu: "Nhiều khi có những lý do sâu xa từ thời quá khứ nào đó mà em không biết!". Tối đó Kim về nhà, buồn bực bỏ cả cơm. Cô nghĩ chắc Vi Vi nói đúng, giáo sư Portlock nếu biết Fernando giúp cô làm bài thi đó chắc ông đã không nhận cô làm trợ lý. Hẳn cô nên nói thật với ông điều này. Khi Fernando gọi về chúc cô ngủ ngon như thường lệ, anh nghe một tiếng khóc òa nức nở trong ống nghe.

- Em làm sao vậy? - Fernando có vẻ hoảng nhưng cố pha trò - Mauricio "quấy rối" em phải không?

- Em... - Kim vẫn nức nở - ... khổ quá!

- Em đừng có nói với anh là David Wilson tỏ tình với em nhe? - Fernando vẫn cố trêu chọc - Hay là bị một cậu sinh viên nào đè ra hôn?

Kim khóc hoài không nói, cuối cùng Fernando phải quát "Nín đi! Anh chưa chết mà làm gì trù dữ vậy!" rồi dập ống nghe Kim mới giật mình nín khóc. Năm phút sau Fernando gọi lại, nghe giọng Kim bình tĩnh hơn, anh gắt: "Em có biết anh ghét nghe khóc lắm không! Chuyện gì kể anh nghe đi!". Kim sụt sịt kể lể sự tình rồi kết luận mình phải thú nhận với giáo sư Portlock. Tưởng nghe Fernando an ủi, ai dè anh còn cười lớn, nghe ngạo nghễ vô cùng:

- Em có tội gì mà phải thú nhận? Có chăng là làm cho anh lo lắng vì cái tật khóc nhè của em!

- Em phải nói với Portlock chính anh giúp em làm bài thi đó! - Kim cương quyết - Nếu em không nói thì Vi Vi Le cũng sẽ méc!

- Vi Vi Le? - Fernando hỏi lại, giọng hơi ngạc nhiên - Cô ta làm gì trong văn phòng giáo sư Portlock?

- Phụ trách luật! - Kim ấm ức - Người gốc Việt đó, mà ghét em như gì!

Fernando cười lớn:

- Cô ta ghét em là phải rồi! –Ai biểu em là bạn gái của anh!

- Sao? - Kim ngơ ngác nghe Fernando cười hoài - Anh có biết em ghét nghe anh cười lắm không? Có chuyện gì kể em nghe đi!

- Nghe anh nói đây - Fernando nghiêm túc - Em không có gì phải lo ngại vì đã "lừa bịp" giáo sư Portlock. Ông ta không ngây thơ như Vi Vi nghĩ đâu. Một người sắc sảo như giáo sư hẳn đã biết ngay từ đầu không phải tự em làm một mình nên đã gặng hỏi "Có ai làm dùm em không?". Giữa bài thi đợt đầu và bài thi lại là một

khoảng cách lớn, em lại từ Việt Nam sang. Dĩ nhiên là phải có ai giúp em rồi. Nhưng cuối cùng giáo sư cũng công nhận em, vì quả thực chính em đã bảo vệ thành công bài thi đó. Em có lỗi gì đâu nếu trước đó em không đủ phương pháp và kinh nghiệm? Miễn là em biết nắm bắt lấy những gì người ta trao cho em để một mình thực hiện bài thi của mình. Không lẽ một người như Portlock lại không biết đánh giá em qua những gì em đã làm trong thời gian qua, cần gì bị Vi Vi "thọc gậy bánh xe" chứ!

Kim ngỡ ngàng hỏi:

- Anh nói thật không?

Fernando hỏi lại đầy kiêu hãnh:

- Từ hồi nào đến giờ có cái gì anh nói với em mà sai đâu? Em đã tiến bộ nhiều lắm rồi, sao không chịu tự tin lên mà cứ cúi đầu cho người ta lung lạc tinh thần? Mình còn không tin vào bản thân mình thì làm sao thuyết phục được người khác tin mình. Em phải biết thế mạnh của mình để phát huy và điểm yếu của mình để cải thiện. Bài học căn bản của lý thuyết Marketing mà học hoài không vận dụng được là sao?

- Tại anh bỏ em bơ vơ một mình làm chi? - Kim ngượng quá, phụng phịu.

- Bỏ em mà hầu như tối nào cũng phone cho em hả? - Fernando dịu dàng - Nghe anh dặn nè, em không được để cho Vi Vi ăn hiếp nghe chưa! Cô ta không có gì hơn em hết, chẳng qua sinh sống và thụ hưởng nền giáo dục ở đây từ nhỏ. Nếu cô ta có cùng xuất phát điểm như em, chắc chắn sẽ thua em. Người thích từ chối cội nguồn của mình, hay "lên mặt" với những người không có điều kiện như mình là người cực kỳ ích kỷ. May mà Vi Vi chưa thành luật sư, cỡ cô ta chỉ có làm luật sư nô lệ cho tụi giàu và giết chết người nghèo thôi! Chắc vô văn phòng luật sư tập sự không thành công nên mới quay về chỗ giáo sư Portlock phụ trách ba cái dự án vớ vẩn đó thôi.

- Sao anh rành Vi Vi quá vậy? - Kim hỏi bâng quơ, ngạc nhiên sao cái gì anh cũng biết.

Fernando phì cười tiết lộ:

- Có gì đâu, trước Vi Vi học luật, lên Cao học thì học chung vài tín chỉ với anh… Vi Vi mê anh lắm mà không được, nên dĩ nhiên là ghét em rồi!

- Sao? - Kim bất ngờ.

- Sao trăng cái gì! - Fernando cười lớn - Thôi em ngủ đi! Trên đời này chỉ có em là không biết mê anh, cỡ Vi Vi toàn đè anh ra "quấy rối". Khủng khiếp!

- Cô ta còn sỉ nhục em, nói em dụ dỗ anh...

- Em làm sao dụ được anh! - Fernando dịu giọng - Tại Vi Vi dụ anh hoài không được nên nghĩ ai cũng dụ đàn ông giống cô ta!

Kim giật mình nhớ những lời bóng gió của David:

- Có phải David cũng biết chuyện này không? Anh ta biết Vi Vi có liên quan đến anh phải không?

- Phải! - Fernando cười lớn - Cả khoa hầu như ai cũng biết, cô ta lộ liễu kinh khủng. Chuyện lâu rồi, lúc em chưa qua. Thôi, ngủ ngon, chào!

Kim còn đang ngơ ngác thì Fernando cúp máy rồi. Không thể nào tưởng tượng nổi một người lạnh lùng như Vi Vi lại dám chủ động "quấy rối" con trai, và càng không thể ngờ một người mạnh mẽ như Fernando lại bị con gái "đè" ra. Càng nghĩ, Kim càng thấy mình hóa ra vô cùng ngây thơ rồi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

David đến nhà đón Kim từ sáng sớm, họ cùng đi công tác. Hai người sẽ đến thăm một doanh nghiệp nhỏ ở Birmingham để đánh giá tình hình tài chính nhằm tư vấn giúp doanh nghiệp thoát khỏi sự khó khăn. Đây là lần đầu Kim được đến doanh nghiệp nên cô rất phấn chấn và hồi hộp. David lái xe, dọc đường anh toàn kể chuyện cười cho thời gian trôi qua nhẹ nhàng và vui vẻ. Anh nói thứ sáu tuần nào

cũng lái xe đi trên đoạn đường từ Oxford về Birmingham thăm gia đình, nhưng lần này cùng đi với Kim nên thấy đường ngắn lại. Cô nghe giọng David thành thật đến mức ngượng ngùng không dám quay sang nhìn mặt anh.

David bắt chuyện:

- Em từng thăm bao nhiêu thành phố ở Anh rồi?

- Chỉ có Oxford và Luân Đôn - Kim trả lời - À, còn Cambridge nữa, đi với Mauricio!

- Nếu biết em chưa đến Birmingham, anh đã mời em về nhà chơi hồi Giáng sinh – David thở dài, giọng nuối tiếc – Nhưng thôi, giờ mình cũng đang đi Birmingham. Xong việc ở doanh nghiệp mình ghé lại nhà anh nhé. Cha mẹ anh chắc sẽ rất vui được làm quen với em!

Nhận thấy Kim đang ngượng ngùng và lúng túng, David đành thêm vào: "Hiếm khi họ được gặp một người đến từ Việt Nam, một đồng nghiệp của anh...". Kim gật đầu, mỉm cười cố trấn tĩnh: "Sao anh không nói sớm, để em mua trái cây hay chocolat đem lại làm quà!". David đột ngột nắm tay cô, nói không cần, cha mẹ anh vốn rất chân chất, họ không quan tâm đến những chuyện màu mè mang tính xã giao đâu. Kim để tay mình trong tay David, không dám rút ra và chợt nhận thấy hơi nóng từ tay anh truyền sang cho cô một cảm giác thật bình an. Đột nhiên David giật mình nhận ra anh bị lầm đường, phải quay xe lại chạy thêm một quãng nữa. David bối rối nói thật kỳ lạ khi một người như anh có thể lẫn lộn đoạn đường quen thuộc đến mức này. Kim bật cười, cô trêu mấy ông đang làm Tiến sĩ ai cũng "khùng khùng" hết.

David đột nhiên hỏi khi nghe Kim nhắc đến vụ Tiến sĩ:

- Fernando chừng nào về Oxford bảo vệ luận án? Công việc bên Mỹ của Fernando có tốt đẹp không?

- Em không biết! - Kim thú nhận - Em không quan tâm đến công việc của anh ta lắm!

- Thật không? - David ngạc nhiên - Vì sao chứ?

Kim lúng túng:

- Em… không đủ trình độ để quan tâm đến việc của Fernando… Chuyện em mà em còn làm chưa tốt nói gì để ý đến mấy cái dự án vĩ mô của anh ta.

David bật cười:

- Em nói như thể em có trình độ học vấn rất thấp! Em cũng là Thạc sĩ rồi mà. Anh có cảm giác em khá tự ti trước Fernando. Anh ta có độc đoán với em lắm không? À, ý anh nói, anh ta có nghiêm khắc không?

Kim không biết trả lời làm sao. Cô không muốn nói xấu Fernando từng đàn áp mình ngóc đầu không lên, cũng không dám khoe đôi khi cô nổi điên cào cấu anh đến rướm máu.

David biết Kim đang không thoải mái, anh bắt sang chuyện khác, kể về thành phố Birmingham là nơi hội tụ của nhiều nền văn hóa. Khi đến nơi, Kim nhận ra quả đây là thành phố hợp chủng quốc với nhiều màu da, nhiều sắc dân và người Hoa hiện diện khá đông. Doanh nghiệp hai người đến thăm cũng có nguồn gốc từ một gia đình Trung Hoa lâu đời, tuy nay đã hoạt động theo kiểu hiện đại nhưng gốc rễ của sự quản lý vẫn còn theo lối gia đình trị. Xong việc, như đã có lời mời, David hào hứng đưa Kim về thăm nhà. Cha mẹ David ngoài bảy mươi, hẳn họ có con khi tuổi đã cao. Ông bà dọn sẵn bàn chờ con trai và cô bạn đồng nghiệp người Việt Nam cùng ăn tối. Không khí trong gia đình David thật ấm cúng, người này nói người kia cười, ai cũng thích pha trò và âu yếm chăm sóc nhau bằng những cử chỉ nhỏ nhặt như rót rượu dùm, lấy thêm khăn ăn hay mời nhau món tráng miệng. Đột nhiên cha David đề nghị Kim ở lại thêm vài ngày, để có thể đến Stratford-Upon-Avon thăm quê hương của Shakespeare rồi ghé qua Warwick thăm lâu đài cổ luôn. Hai thành phố nhỏ này nằm gần Birmingham. Kim lúng túng, nhưng David đã vội khuyến khích "Hôm nay thứ năm rồi, nếu ăn xong anh lái xe quay về Oxford thì chiều mai anh cũng phải quay lại đây. Chi bằng mình ở đây luôn, đến chiều chủ nhật quay về Oxford. Văn phòng cũng đâu có chuyện gì cấp thiết, giáo

sư Portclok đang giảng dạy ở bên Thụy Sĩ. Tiện quá rồi còn gì!". Kim phì cười gật đầu đồng ý.

David đưa Kim lên phòng, nói đây là phòng cũ của người chị gái đã lấy chồng và hiện ở Liverpool. Anh chợt thú nhận chưa bao giờ đưa bạn về nhà và mời ngủ lại như thế này. Kim cười thật lòng: "Vậy thì em hân hạnh quá!". Cô hơi khó ngủ trong căn phòng lạ rồi giật mình tắt điện thoại cầm tay. Nếu Fernando từ Mỹ gọi về nhà cho cô ở Oxford mà không gặp, thể nào cũng phone vô di động. Tốt hơn hết là tắt phứt cho rồi, khỏi phải dài dòng giải thích lung tung.

Gần nửa đêm, khi Kim vừa chợp mắt, David sang gõ cửa phòng, anh đưa điện thoại di động của mình ra, nói có Fernando muốn gặp cô. Kim đang trong tình trạng lơ mơ, cầm điện thoại lên ngái ngủ: "Ai bên đầu dây vậy?". Fernando nói anh muốn để yên cho cô ngủ nhưng David cứ một mực bảo không sao. "Anh phone cho em không được nên lo không biết em có gặp chuyện gì không. Sao ở lại Birmingham chơi mà không báo cho anh một tiếng? - Giọng Fernando từ tốn – Anh phải phone vô di động cho Mauricio, rồi gọi lại lần nữa về nhà em ở Oxford gặp chị người Ý, chị ta nói nghe em đi công tác ở Birmingham và đáng lý tối nay đã quay về rồi. Anh nhờ chị ta cho số của David. Thôi được rồi, biết em ở lại gia đình David anh cũng yên tâm. Chỉ sợ em bị tai nạn...". Kim mở mắt không lên, cô thều thào: "Trù không hà! Thôi em ngủ tiếp đây! Được rồi, từ nay về sau em không tắt di động nữa! Chào!". Kim đưa trả điện thoại lại cho David, thấy anh đang đỏ mặt lên: "Bộ Fernando hay ghen lắm hả? Anh ta theo dõi em suốt sao?". Kim phì cười, nói Fernando vốn "máu lạnh", không biết ghen là gì đâu, tại anh ta lo lắng nên gọi điện tùm lum vậy thôi. David nhìn Kim che miệng ngáp rồi đi vô phòng ngủ tiếp, chép miệng: "Em vô tư kinh khủng!". Kim quay về giường và chợt thấy tỉnh như sáo. Cô nhớ lại giọng điệu lo lắng và từ tốn của Fernando. "Chắc anh ta cũng nổi khùng nhưng cố gắng làm ra vẻ tự chủ - Kim phì cười một mình – Đáng lý mình cũng nên báo qua một tiếng cho xong, khỏi phiền Fernando gọi lòng vòng tìm lung tung. Mà nếu có tai nạn thì sao chứ? Ở tuốt New York có giải quyết được gì đâu mà cũng bày đặt lo lắng!"

David chở Kim đến quê nhà của Shakespeare, anh lăng xăng chụp hình cho cô rồi thuyết minh "loạn xì ngầu" lên. Kim biết anh đang rất phấn khích. Nhìn khuôn mặt tròn vành vạnh như trẻ thơ của David và đôi lúm đồng tiền thật dễ thương của

anh, cô nghĩ ai được anh yêu hẳn sẽ rất hạnh phúc vì không bao giờ phải thấy anh cáu kỉnh. Hai người vào một nhà hàng truyền thống Anh ngay trong khu du lịch, David gọi món "fish and chips" và nhìn Kim ăn ngon lành với một vẻ rạng rỡ kỳ lạ. Khi cô thú nhận mình không thể "thanh toán" nổi những miếng khoai tây chiên giòn rồi xoa bụng một cách "bình dân" rên lên "Em đầy lắm rồi!", David phì cười và tự nhiên đề nghị "Vậy đưa đây anh ăn dùm cho!". Kim mừng rỡ trút hết mớ khoai tây sang cho anh rồi nhìn anh hồn nhiên ăn một cách hạnh phúc. Cô biết dân Anh hiếm khi ăn dùm kiểu này, phải thân mật lắm mới dám ăn đồ thừa lại của người khác. Ngay cả Fernando cũng chưa bao giờ ăn dùm Kim cái gì. Lúc nào anh cũng nói "Ăn cho hết! Em phải chịu trách nhiệm về những gì em gọi chứ! Mà em còn phải ăn nhiều hơn nữa mới khỏe!".

Hai người lại tiếp tục sang thăm lâu đài Warwick và về đến Birmingham lúc đã tối mịt. Cha mẹ David đã ăn tối trước nên hai người lúi húi dọn ăn trong nhà bếp. Kim cười cố nén thấy anh lúc nào cũng nói thật nhỏ, làm thật khẽ, sợ gây tiếng động đánh thức cha mẹ dậy. David đưa Kim lên phòng, còn dùng dằng muốn nói chuyện gì đó, anh thì thầm lào xào làm cô không cách chi hiểu nổi nên mở cửa bảo vô phòng cho thoải mái. Hóa ra David muốn kể một câu chuyện cười để chúc Kim ngủ ngon, nhưng khi cô bật lên cười thoải mái thì anh đưa tay ra hiệu giảm bớt "volume" lại.

- Em và Fernando bắt đầu yêu nhau từ khi nào vậy? - Đột nhiên David hỏi một chuyện khá riêng tư mà dân Anh hầu như luôn tránh - Sao trước đó anh không nghe em kể?

- Anh ta dạy em học, lúc đầu cũng chỉ vì giáo sư Baddley yêu cầu thôi - Kim đều giọng, thấy hơi bực vì David quan tâm đến chuyện riêng của mình - Sau đó, em thấy Fernando hết lòng vì em, nên em... nên em yêu anh ta. Tóm lại là em yêu Fernando trước. Hồi mùa thu năm ngoái khi em bảo vệ xong luận văn và được giáo sư Portlock đề nghị ở lại Oxford làm việc, Fernando cho hay sẽ sang Mỹ. Em... em nghĩ anh ta không yêu em nhiều nên mới đồng ý đi. Em đã rất giận và cắt đứt mọi liên hệ với Fernando. Nhưng Giáng sinh anh ta quay về Oxford tìm em. Em biết là mình đã sai và... và tụi em đã quay lại với nhau.

David nhìn sâu vào mắt Kim:

- Vậy nếu trước Giáng sinh có người tỏ tình với em thì Fernando còn cơ hội quay lại không? Em nói thẳng đi!

- Cũng còn tùy người đó là ai! - Kim lúng túng trả lời nước đôi.

- Anh không thấy Fernando và em hợp nhau - David thẳng thắn - Anh nghĩ... chắc em bị Fernando... ăn hiếp dữ lắm! Anh ta nổi tiếng nghiêm khắc!

Kim đổi đề tài:

- Tức cười quá! Một người dễ thương như giáo sư Baddley thì có trợ lý "cà chớn" như Fernando, còn một người khắc nghiệt như giáo sư Portlock thì lại có trợ lý hiền lành như anh.

- Sao chưa bao giờ anh gặp em trong suốt thời gian em học Cao học? - David thắc mắc - Em không bao giờ vào văn phòng giáo sư Portlock hỏi tài liệu sao?

- Có chứ! Tại anh không để ý đến em! Em chỉ là một sinh viên bình thường trong hàng trăm sinh viên khác anh gặp hàng ngày - Kim bật cười - Mà em cũng ít "lai vãng" chỗ văn phòng Portlock. Còn giáo sư Baddley quan tâm đến em ngay từ những ngày đầu. Nếu không nhờ thầy, Fernando cũng chẳng thèm đoái hoài gì đến em đâu. Anh ta như phát-xít. Nhưng mà... thật ra cũng "giơ cao đánh khẽ thôi"!

David lại thắc mắc một cách rất "vô duyên":

- Anh ta yêu em thật sao? Anh không tưởng tượng nổi. Tại sao lại là em chứ?

Kim bắt đầu bực:

- Tại sao không? Em biết Fernando có nhiều cô gái thích, nhưng em cũng đâu có thèm chạy theo anh ta!

- Anh xin lỗi! - David lúng túng - Ý anh nói, em yêu Fernando thật sao? Anh ta...

Kim đứng lên có ý tiễn David ra, cô bực bội vì những câu hỏi không tế nhị của anh. Chẳng lẽ cô phải ngồi suốt đêm kể lể dông dài chuyện tình của mình với Fernando cho David phân tích chi li? Quả anh không nhiều kinh nghiệm lắm trên tình trường nên thắc mắc những chuyện không sao giải thích nổi. David nhận ra mình làm Kim phật ý, anh đành buồn bã đứng dậy chậm rãi đi về phía cửa.

Trước khi hoàn toàn ra đến bên ngoài, đột nhiên David quay lại ôm lấy bờ vai Kim và hôn lên môi cô vội vã. Cô bối rối nửa muốn xô anh ra nửa muốn để yên vì sợ làm anh ngượng. David khá vụng về với nụ hôn bất chợt như thể lần đầu anh biết yêu, và vì thế, Kim nhận ra anh đang rất xúc động. Bất thình lình mẹ David xuất hiện ngoài hành lang và lúng túng kêu lên: "Ồ! Xin lỗi!". David buông Kim ra, anh không dám nhìn mặt ai, miệng bật ra "Xin lỗi!" rồi lủi về phòng mình đóng cửa lại.

Kim thở dài quay vào phòng, lòng nặng trĩu nỗi niềm "được yêu" bất đắc dĩ. Mấy ngày nay ở cùng gia đình David, mẹ anh tuy biết cô chưa phải là bạn gái anh nhưng hẳn tâm tư con trai bà như thế nào chắc bà đã nhận ra. Mẹ David vốn chân chất nên để lộ nhiều câu tâm sự, bà nói anh thân thiện với mọi người nhưng vô cùng nhút nhát trước các cô gái, lúc nào cũng lo học hành và làm việc nên đã trên ba mươi vẫn chưa có mối tình nào sâu đậm. "Nhưng con trai bác chân tình lắm - Mẹ David tự hào - Không yêu thì thôi, chứ đã yêu là suốt đời chung thủy". Kim bật cười, làm ra vẻ vô tư: "Rồi David sẽ cho bác một nàng dâu dễ thương!". Cô thấy Daivd đang đỏ mặt, xua tay van mẹ mình đừng nói nữa.

Chiều chủ nhật, David và Kim quay về Oxford. Khi cha mẹ anh nói câu hẹn gặp lại, Kim gượng cười gật đầu đồng ý nhưng cô biết chắc mình không dám quay lại ngôi nhà ấm cúng này. Kim vờ quên đi nụ hôn bất chợt của David tối qua và anh cũng không muốn đề cập đến. Hai người tiếp tục kể chuyện cười nhưng chẳng ai cười nổi, đoạn đường về lại Oxford xa vời vợi. Kim tự hỏi làm sao hai người có thể gặp mặt nhau hàng ngày trong văn phòng sau những gì David đã thổ lộ. Nếu David không phải là người đến sau, hẳn cô sẽ rất hạnh phúc được đón nhận tình cảm chân thành của anh. Nhưng giờ đây, Kim chỉ mong mùa xuân mau đến để được sang New York thăm Fernando vào kỳ nghỉ lễ Phục sinh như anh đã lên lịch hẹn hò.

13. New York sôi động

Fernando gần như phát cuồng được gặp lại Kim, anh ôm ghì lấy cô hôn thắm thiết giữa phi trường đông đúc rồi chở cô về căn hộ của mình trong một tâm trạng phấn khích đến mức cô cứ sợ tai nạn xảy ra. Kim không hiểu sao thấy mình bình thản hơn, thậm chí còn phát ngượng trước vẻ nồng nhiệt thái quá của Fernando. Kim ái ngại nghĩ về Việt Nam mà xoắn xuýt kiểu này chắc gia đình cô không chấp nhận nổi. Căn hộ của Fernando nằm trong một khu phố yên tĩnh và giàu có, xung quanh là cây xanh được chăm chút, những bồn phun nước mát mẻ trông giống như một resort sang trọng. Fernando chỉ tay ra một hồ bơi rộng kinh khủng, chiều dài cũng phải đến hai trăm mét: "Ở đây em muốn đi bơi lúc nào cũng được, chỉ thiếu có đối tác Mauricio của em thôi!". Kim không thèm trả lời, cô hơi mệt sau chuyến bay dài, đã lâu rồi cô không nghĩ đến Mauricio nữa mà phải khổ sở trốn tránh chạm mặt David, dù ngay cả trong những giấc mơ. NewYork to lớn với những căn nhà chọc trời không làm Kim thấy thích. Căn hộ của Fernando trên tầng ba mươi nhưng đi thang máy bằng kính trong suốt chỉ mất vài dây. Kim ngơ ngác thấy căn hộ bài trí sang trọng, rộng rãi và tươm tất như trong khách sạn năm sao. Xunh quanh đều là kính, kéo màn ra có thể thấy New York cả ba mặt. Fernando dường như hiểu ý Kim: "Của người ta thuê cho anh, anh không trả đồng nào hết! Mỗi ngày đều có người đến lau chùi. Xe của anh cũng của người ta cấp!". Kim nghĩ hẳn vị trí của Fernando cũng quan trọng lắm. Nếu là cô, dù đang yếu đương mãnh liệt bao nhiêu cũng sẽ đồng ý sang đây vì được đãi ngộ kinh khủng như thế này.

Kim mỉm cười nhìn thấy hình mình đặt trên kệ trong phòng khách. Fernando đã chụp cô đứng trên đại lộ "Tự do" ở Lisbon với vẻ mặt phụng phịu rất "Kim". Anh dẫn Kim vào phòng ngủ, nói cô có mệt thì nghỉ một chút rồi ra ăn tối. Kim bật cười nhìn tấm hình mẹ Fernando chụp lén hai người treo trên tường. Lúc ở Lisbon, dù đang trước mặt bao nhiều người, Fernando vẫn hay tự nhiên âu yếm cô. Mẹ anh "chộp" được tấm hình này lúc anh đưa tay vuốt tóc Kim còn cô thì đang có vẻ rất rụt rè bị anh nựng nịu trước mặt gia đình.

- Em tìm cái gì?- Fernando ngơ ngác hỏi khi thấy Kim đi khắp nhà nhìn quanh quất- Em cần cái gì?

- Em tìm hình của con mèo Lousiana!- Kim làm bộ tỉnh bơ tiếp tục tìm- Hình

“người yêu” của anh đó!

Fernando phì cười bế thốc Kim vào giường, nói thôi cô không cần tìm vô ích, biết cô ghen tuông vớ vẩn, anh dẹp hình con mèo vô …….nhà vệ sinh rồi. Fernando không ngờ anh làm Kim sung sướng vì điều này, cô ôm ghì cổ anh nói “Em biết anh yêu em hơn nó! Em không sống được đâu nếu thiếu anh!”, làm Fernando cảm động trước cái vẻ yếu đuối của cô.

- Hình như em mệt phải không?- Fernando nhẹ nhàng hỏi sau những nụ hôn âu yếm không được Kim đáp lại nhiệt tình- Thôi em ngủ đi!

Kim ậm ừ:

- Em mệt! Tự nhiên em thấy nhớ nhà!

Fernando ngạc nhiên:

- Nhà nào?

- Nhà em, nhà ở Việt Nam… Tháng bảy em sẽ về thăm gia đình! Hai năm rồi….. Không thể nào ba mẹ em tưởng tượng nổi đứa con gái út lúc nào cũng núp trong vòng tay mình lại đi một chuyến dường như không muốn về.

- Em hứa rồi đó, cho anh về nữa- Fernando ôm Kim vào lòng âu yếm- Anh tò mò muốn biết gia đình em thế nào mà có một cô con gái “ngộ nghĩnh” như em!

Kim im lặnh không đáp. Chưa bao giờ cô dám thú nhận với gia đình mình có bạn trai rồi, lại là một người phương Tây. Kim có viết email kể với mẹ cô về Fernando, như một người thấy giúp cô trong học tập. Lúc giận dỗi bỏ nhau dạo anh mơi đi Mỹ, Kim viết “Con không thèm cần ai hết vẫn có thể sống tốt!” làm mẹ cô “đánh hơi” được.Bà cố răn đe trong sự tuyệt vọng biết con gái đã vượt ra khỏi vòng tay mình: “Ráng giữ mình nghe con, sống không gần gia đình ở nơi xa lạ như vậy, mẹ lo quá! Con là con vàng con bạc của mẹ, gia đình mình có gia phong lễ giáo, nếu ai mà nói xấu con, mẹ không sống nổi đâu!”. Mẹ cô là giáo viên cấp hai, suốt đời chỉ biết chăm sóc dạy dỗ con cái, sống với niềm hãnh diện

các con đem lại. Lúc này khi Kim báo tin sang Mỹ thăm bạn, mẹ cô biết ngay cô sang tìm Fernando. Bà rên rỉ trong email: "Biết con yếu đuối như vậy thà trước kia không cho đi du học còn hơn! Tại sao để bị sa đà vô những truyện như vậy chứ! Con mà hư rồi chắc mẹ chết mất!" làm im buồn lòng không muốn đi nữa. Nhưng Fernando đã mưa vé máy bay gửi về, làm thủ tục xin visa cho cô và xin nghỉ phép để có thời gian chăm sóc cô nên cô không dám chọc giận anh.

Fernando bật đèn nhìn Kim lo lắng:

- Sao em không ngủ? Em đói bụng không? Anh có nấu súp cho em nhưng thấy em mệt không ăn nên anh cũng không ăn!

- Không… không đói!- Kim ú ớ- Anh ăn đi!

- Em ngồi dậy ăn một chút đi!- Fernando nài nỉ- Sao qua thăm anh mà thấy em buồn bã quá! Dạo này có bị ai ăn hiếp nữa không? Thôi sang đây "đi" lại anh trả thù người ta cũng được!

Kim bật cười cô ôm cổ Fernando, thú nhận: "Anh không biết em khổ sở thế nào khi yêu anh đâu!". Nhìn nụ cười hài lòng của Fernando, Kim biết chắc quả thật anh không hiểu gì. Làm sao một người kiêu hãnh như Fernando có thể tưởng tượng nổi gia đình Kim sẽ khó chấp nhận anh và cô đã phải che dấu mối quan hệ của hai người như thể yêu phải một đối tượng đầu trộm đuôi cướp.

Fernando đã kéo được Kim vào bếp, bắt cô ăn một chút súp. Thấy Kim nuốt khó nhọc quá, anh đề nghị gọi điện cho nhà hàng đem đến món gì đó hấp dẫn hơn. Cô nói thèm pizza, Fernando đồng ý. Kim ngại phải chờ lâu nhưng anh xua tay cười: "Ở New York gọi pizza còn nhanh hơn cả xe cấp cứu. Không lâu như bên châu Âu đâu!". Chi người ta đem miếng pizza to như cái trống đến đột nhiên chưa ăn Kim đã thấy ớn. "Ăn đi em!- Fernando đưa một góc bánh cho cô- Mau lên còn đi ngủ, khuya rồi!". Kim nhăn nhó cạp cái phần bánh giòn giòn bên ngoài rồi rên rỉ mình không ăn được phần trong mềm quá. Fernando kiên nhẫn lấy dao cắt toàn bộ phần viền bánh bên ngoài đưa cho cô, nói cô thích ăn giòn thì cứ ăn hết, để phần mềm anh ăn dùm cho. Kim ái ngại nhìn Fernando đang cố gắng chiều mình rồi thở dài nhớ đến lần cùng ăn "fish and chips" với David và được anh ăn dùm phần

dư ra. Fernando nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của Kim hỏi: "Em sao vậy? Em đang nghĩ đến ai hả?". Kim giật mình, cô vờ hỏi lại: "Anh làm vậy không sợ em "hư" sao? Hồi đó anh đâu có nghe em, toàn là áp đặt, độc đoán vô cùng. Em còn nhớ phải ráng tọng vô mớ thức ăn anh ép phải tiêu thụ trong một tuần. Nhiều lúc nuốt vô tới bụng rồi còn ớn phải ộc ra. Kinh khủng!". Fernando phì cười, anh nói lúc đó nhìn cô xanh lè, hơi thở đứt quãng, rất ốm yếu. Không nghiêm khắc bắt cô ăn chắc cô không sống nổi qua mùa đông. Giờ lâu lâu mới gặp, chiều cô một chút cũng không sao. Kim nhân đó đổ thừa Fernando làm cô cảm động, nghẹn họng không nuốt nổi nữa. Anh lắc đầu, ráng ép cô ăn thêm một chút rồi hối cô đi đánh răng lại. Nhìn Fernando chu đáo làm bàn chải rồi lấy khăn mặt thơm tho đưa cho mình, Kim bật cười: "Anh còn hơn mẹ em nữa!". Fernando không tỏ thái độ gì trước nhận xét này, anh khoanh tay đứng chờ cô. Kim đánh răng xong ngoan ngoãn theo Fernando vào phòng ngủ, trước khi chìm vào giấc ngủ bình yên trong vòng tay ấm áp và những nụ hôn dịu dàng của anh, cô thì thầm thú nhận: "Em phát điên lên vì yêu anh!"

Những ngày ở bên Fernando, Kim được anh dẫn đi giới thiệu với bạn bè và đồng nghiệp. Nhìn vẻ tự hào của Fernando khi anh khoe: "Đây là bạn gái tôi!", Kim buồn cười tự hỏi mình có gì mà anh yêu đến vậy. Chưa bao giờ Fernando trả lời câu hỏi này dù bị Kim "mớm cung" đến đâu. Anh chỉ nhún vai nói: "Không biết! Chắc thấy em vừa tội nghiệp vừa "chảnh". Trông ngộ nghĩnh làm sao!". Nhìn vẻ mặt không hài lòng của Kim, thường Fernando phải nói thêm một câu an ủi: "Hồi ở Oxford, nhiều lúc nhìn em làm bài tập một cách căng thẳng, đang mùa đông mà mồ hôi rơi, thấy tội nghiệp muốn vuốt tóc em vỗ về nhưng anh cố kìm lại!". Kim thở dài nghĩ đến David rồi trách móc Fernando: "Anh mà không nói được lý do vì sao yêu em, có ai hỏi em cũng không biết đường trả lời!"

Trong suốt một năm bên nhau ở Oxford, chưa bao giờ Fernando đưa cô tới bất kỳ một chốn giải trí nào. Kim đã luôn phải chạy đua theo thời gian với những bài thi dồn dập nên Fernando thường chỉ thúc cô học mà không thích dẫn đến những buổi họp mặt bạn bè hay tham gia những party đông đúc. Sang New York, thành phố không bao giờ ngủ, Fernando mới có dịp ngạc nhiên nhận ra Kim có vài "giá trị" mà anh chưa từng biết tới trong chốn hội hè. Khi nghe cô nói tiếng Pháp trôi chảy với một đồng nghiệp của Fernando đến từ Marseille, anh kéo Kim ra một góc, thắc mắc: "Em biết tiếng Pháp sao?". Kim nhún vai: "Hồi đó em nói chuyện với

tụi sinh viên Pháp trong khu học xá hoài, tại mỗi lần anh đến đều nhốt em trong phòng, không cho trò chuyện vơi ai nên anh không biết". Fernando kinh ngạc: "Vậy mà anh thấy ngôn ngữ này khó chịu quá!". Rồi anh ngỡ ngàng nhìn Kim nhảy điệu nghệ đến mức phải ngoắc cô ra ngoài hỏi: "Ở Việt Nam làm gì biết nhảy Salsa, một vũ điệu Nam Mỹ chứ? Chắc ở Oxford em đi hộp đêm với Mauricio hoài phải không?". Kim nhăn mặt nhìn Fernando, nói nửa đùa nửa thật: "Cái gì Việt Nam dở chứ ba cái khoản ăn chơi thì người Việt Nam còn hơn ai hết!". Fernando còn bán tín bán nghi Kim đã tiếp tục chứng minh khi hào hứng nhảy twist với mấy anh bạn da đen. Bốn giờ sáng Fernando đã muốn về nhưng Kim vẫn còn ham vui lắm. Anh phải cố chờ cô ngồi vào đàn piano hát xong một bài nhạc Pháp rồi mới chịu để anh cầm tay lôi về.

- Không ngờ em "ăn chơi" thiệt đó!- Fernando không biết mình nên khen hay nên chê- Em học tất cả những trò này ở đâu vậy?

Kim khoái chí được có dịp khoe những tài lẻ của mình:

- Bộ anh tưởng em là một con nhỏ "nhà quê" phải không? Còn em cùng không ngờ anh mang tiếng là người Bồ Đào Nha mà nhảy dở ẹt!

Fernando không thèm trả lời, anh mệt mỏi ngáp và thắc mắc không biết Kim lấy sức lực ở đâu ra mà múa may quay cuồng hào hứng đến vậy. Mắt cô sáng rực, mặt đỏ hồng và ngực phập phồng căng tràn nhựa sống sau lớp áo bết mồ hôi. Vậy nhưng khi Fernando lái xe về nhà, Kim đã ngã đầu lên vai anh thiếp ngủ và nhất định bắt anh cõng mình lên. Fernando chép miệng: "Sao em gặp người lạ thì tràn đầy sức sống còn về với anh thì nhõng nhẽo nhũn nhẹt ra vậy? Đứng dậy mau lên!". Kim giận dỗi không thèm tự đi, cô đứng dựa vào xe chờ Fernando đến dìu. Anh bỏ đi trước, ra lệnh: "Mau lên! Còn muốn thích đứng đó một mình thì anh lên đây!". Kim làm lì đứng lại, Fernando chuẩn bị mở cửa thang máy, giơ tay tắt đèn hầm giữ xem làm cô phát hoảng la toáng lên trong bóng đêm anh mới mở đèn lên. "Sao, em bé?"- Fernando bực bội cao giọng- Em mấy tuổi rồi? Chịu đi chưa hay chờ người lớn đánh cho mấy roi!" . Kim nhận ra mình kỳ cục y như một đứa con nít, cô lật đật chạy theo "người lớn" còn Fernando đang che miệng ngáp, giấu một nụ cười hài hước.

Lúc cô trút bỏ lớp áo xống lộng lẫy, rửa mặt cho trôi sạch son phấn rồi khoác áo ngủ ngoan ngoãn leo lên giường, Fernando bật cười thú nhận: "Anh thích nhìn em "nhà quê" như vậy hơn!". Kim đã buồn ngủ lắm rồi nhưng vẫn cố giải thích: "Anh tưởng muốn "ăn chơi" như em dễ lắm hả? Cũng "công phu" lắm chứ bộ. Em học tiếng Pháp từ ba tuổi với mấy bà sơ. Lớn lên học cấp hai mới theo tiếng Anh. Piano mẹ em bắt học từ nhỏ xíu, để thỉnh thoảng khách đến nhà cho hai chị em của em ra biểu diễn. Mẹ em hãnh diện lắm! Còn nhảy nhót là do mấy ông bồ của chị em dạy cho, ba mẹ em không biết đâu! Nhưng cũng phải luyện dữ lắm đó". Fernando đắp mền cho Kim, lắc đầu: "Vậy sao hồi mới qua anh nhìn em quặt quẹo không chút sức sống vậy?". Cô nhắm mắt lại cuộn mình trong lòng anh thì thào "Chắc tại gặp anh em bị khớp!" rồi chìm hẳn vào giấc ngủ ấm áp.

Buổi sáng hôm sau khi Kim cùng Fernando xuống hồ bơi dài hai trăm thước ở nhà anh, không phải Fernando mà là Kim ngơ ngác nhận ra mình bơi giỏi hơn anh gấp nhiều lần. Fernando làm mặt tỉnh, đổ thừa: "Tại em thường xuyên tập dượt với Mauricio nên mới bơi giỏi vậy!". Kim bật cười khanh khách, vui vẻ khi biết mình cũng hơn anh được nhiều khoản: "Nếu biết trước anh dở hơn em nhiều, dạo anh còn "ăn hiếp" em, em đã trổ tài cho anh bớt làm tàng". Fernando lắc đầu cười: "Thật ra tối qua anh tự hào về em lắm. Em hơn anh được thì tốt chứ sao!"

Càng gần đến ngày Kim quay lại Anh, Fernando càng tỏ vẻ bồn chồn. Anh lúc nào cũng quấn quýt bên cô và luôn miệng lặp đi lặp lại: "Em mà đi rồi chắc anh buồn lắm!". Hai người huỷ hết những chương trình đi xem kịch ở Broadway hay đi thăm quan Chinatown và Little Italy. Họ dành thời gian ở bên nhau tối đa trong chốn riêng tư của mình. Fernando không làm bộ "tự chủ" nữa, để lộ anh yêu Kim điên cuồng và không ngần ngại hỏi: "Em muốn gì? Anh có thể chiều được hết những mong muốn của em!". Không muốn phá vỡ không khí hạnh phúc, Kim không nỡ nói: "Em chỉ muốn anh quay về Oxford với em, đừng ở New York nữa!". Đêm cuối cùng nằm bên nhau, đột nhiên Fernando đề nghị: "Em sang Mỹ ở với anh đi! Anh tìm gì đó cho em học!". Kim nhìn anh không hài lòng, nghĩ anh chỉ ích kỷ lo cho thân mình. Fernando có vẻ ngượng vì ánh mắt trách móc của cô, anh thở dài: "Tại anh yêu em quá! Anh thấy thật khổ sở vì phải sống xa em. Mấy tháng mới được gặp em một lần, mỗi lần chỉ vài ngày ngắn ngủi!". Kim nhìn Fernando thương cảm, cô chợt thú nhận mình lo lắng cho tương lai chung của hai người vì gia đình cô chưa chắc đã chấp nhận anh. Trái với vẻ lo lăng của Kim,

Fernando không phản ứng mạnh khi nghe Kim nói thế. Anh cười tự tin:

- Miễn em vẫn yêu anh, thì dù gia đình em không chịu em vẫn sẽ đến với anh!

Kim quạu:

- Sao anh chắc vậy? Anh có biết gia đình em có ý nghĩa với em lắm không?

- Nhưng nếu gia đình em cấm đoán vô lý thì em sẵn sàng đấu tranh- Fernando vuốt tóc Kim kiêu hãnh- Em đâu phải dễ bị áp đặt!

- Hè tới nếu muốn về Việt Nam với em- Kim ra điều kiện- Anh phải biết nói năng nhỏ nhẹ, lễ phép, không được cao ngạo nói chuyện tay đôi với ba mẹ em nghe chưa?

Fernando bật cười trước vẻ căng thẳng của Kim:

- Em làm như anh "mất dạy" lắm vậy đó! Vừa phải thôi!

- Anh cũng không được…- Kim ngập ngừng-…. Không được đòi ngủ chung với em! Kể cả hôn hay âu yếm nhau cũng phải tránh!

- Lạy Chúa tôi!- Fernando phì cười- Thôi được rồi! Anh giỏi "chịu đựng" mà, Mauricio vẫn thường khen em không nhớ sao? Hôn nhau cũng không cho hả? "Ác" thiệt đó! Thôi được rồi, lâu lâu lén vô nhà tắm hôn nhau vụng trộm càng hay!

Kim bực tức trước vẻ giễu cợt của Fernando:

- Nè! Em nói nghiêm túc đó! Ở Việt Nam ngay cả vợ chồng cưới nhau đàng hoàng cũng không được hôn nhau trước mọi người đâu. Mà anh phải xin ba mẹ em cho cưới em đi!

Fernando ngơ ngác:

- Tại sao em lại dám đề nghị thẳng với anh chứ? Ở phương Tây phụ nữ không bao giờ nói: "Hãy cưới em!", chỉ có đàn ông nếu muốn cưới thì mua sẵn một chiếc nhẫn, chờ một dịp thuận tiện nào đó, trong nhà hàng chẳng hạn, rồi đưa ra chiếc nhẫn và hỏi: "Em có muốn kết hôn với anh không?". Vậy là ở Việt Nam phụ nữ nắm quyền hơn cả những nước phát triển rồi đó!

Kim hơi ngượng:

- Chờ anh chủ động hỏi cưới em thì đến chừng nào? Mà em "khơi khơi" dẫn anh về Việt Nam giới thiệu là bạn trai sao được, gia đình em không chịu đâu.

- Thôi được rồi- Fernando nhún vai nói- vậy anh phải làm sao?

- Thì đó! Anh xin ba mẹ em được cưới em!

- Có bắt anh quỳ gối xuống giống hồi châu Âu ở thế kỷ mười bảy không?- Fernando hỏi xong không nhịn được, cười sặc sụa.

Kim cao giọng:

- Không cần, nhưng anh phải dẫn cả cha mẹ anh qua nữa mới được. Để nếu anh có trốn chạy thì cha mẹ anh là người lớn phải chịu trách nhiệm về hành động của anh!

Fernando tiếp tục cười nắc nẻ:

- Khổ thân cha mẹ anh! Tự nhiên anh "hưởng" mà bắt họ phải chịu trách nhiệm. Trời ơi, anh ba chục tuổi rồi! Đâu phải con nít mà phải có "phụ huynh" đi kèm.

- Không biết! Luật ở Việt Nam vậy đó!- Kim bướng bỉnh- Không chịu thì thôi!

- Nè! Bây giờ anh mới biết vì sao cô bạn đồng hương tên Thụy Vũ của em xinh đẹp tuyệt vời mà trên ba mươi tuổi rồi vẫn không có ai dám nhào vô yêu- Fernando giễu cợt- Còn cô nàng Thuý Hà nữa, chắc ngày trước bị gia đình o ép quá, lấy chồng mà không yêu nên sang Anh gặp tụi đàn ông mới lẳng lơ như vậy.

Mà tại sao phải cưới nhau chứ? Theo thống kê một trăm phần trăm những vụ ly dị xuất phát từ ……..hôn nhân.

Kim giận dỗi quay mặt qua chỗ khác, dù biết chuyện "dâng hiến" là hoàn toàn không chút ý nghĩa với người phương Tây, thậm chí còn làm Fernando bị áp lực và không thoải mái do phải "chịu trách nhiệm" tạo cho cô những cảm xúc tốt đẹp đầu tiên của cuộc sống tình dục. Kim vẫn thường ấm ức, sụt sịt: "Ba mẹ em mà biết chuyện em "dâng hiến" cho anh rồi dám giết em lăm!". Fernando bật cười: "Chứ anh không "dâng hiến" lại cho em sao?". Kim nổi khùng, nói: "anh còn gì đâu mà "dâng hiến", không phải dân Tây như anh đã biết "mùi đời" từ hồi Trung học hay sao?". Fernando lắc đầu, nói không phải ai cũng như Kim nghĩ, người phương Tây cũng còn nhiều gia đình nghiêm túc, giáo dục con cái rất đàng hoàng. Đặc biệt ở Bồ Đào Nha người ta còn rất ngoan đạo và làm theo những lời dạy ở nhà thờ. Bồ Đào Nha là một nước hiếm hoi của châu Âu còn giữ luật cấm phụ nữ phá thai. Dĩ nhiên khi yêu thì vẫn có thể đến với nhau trọn vẹn nhưng không phải bạ ai cũng quan hệ bừa bãi.

"Em đến nhà anh rồi mà không nhận ra cha mẹ anh rất khó hả?- Fernando hỏi- Em nghĩ cha anh cho anh dẫn bạn gái về nhà "hú hí" lúc còn Trung học sao? Lúc đó anh đang phải học như điên". Kim biết Fernando nói thật, ở Oxford chung với dân Anh hơn một năm nay, cô thấy bon họ đa phần thuộc gia đình nghiêm túc. Muốn vô được Đại học Oxford không những phải học cực giỏi mà gia đình còn phải có điều kiện tài chính dồi dào. Trừ một vài trường hợp có học bổng, nhưng đã vào được Oxford đều phải đặt nặng chuyện học hành lên trên. Vì thế, hầu hết dân Oxford rất dàng hoàng trong chuyện tình cảm. Những trường hợp lăng nhăng không nhiều, đa phần đến từ những nước có nền văn hoá "nóng" Nam Mỹ. Tuy nhiên Kim vẫn còn ức, cô gây sự với Fernando: "Dù gì em biết anh không còn "tân" nữa khi gặp em!". Fernando bật cười: "Em quan trọng chuyện đó chi vậy? Miễn anh không phải loại Casanova giống Mauricio được rồi! Từ lúc yêu em anh có để ý đến ai đâu, mà em thấy rồi, người đẹp bên anh đâu có thiếu. Chỉ có em là "lạng quạng", có bạn trai rồi mà còn ngồi xe đòn ngang để Mauricio chở trên xe đạp đi chơi hoài. Em tưởng anh không biết chắc? Rồi từ lúc em biết David Wilson. Em cũng "thầm thương trộm nhớ" anh ta. Thậm chí tối hôm qua trong lúc ngủ em còn mơ, gọi David to đến mức anh phải giật mình. Cái kiểu "ngoại tình tư tưởng" của em còn nặng tội hơn ai hết. Em tưởng anh "máu lạnh" không biết ghen

sao? Tại anh không thèm!". Kim giật mình trước những lời "kết tội" của Fernando nhưng nhìn anh vẫn tự chủ nên cô yên tâm, có thể anh chẳng biết gì nhưng "chụp mũ" trước, dụ cô khai ra. Kim nghĩ tốt hơn hết vẫn phải tiếp tục dỗi: "Anh đừng nói bậy nữa. Trước sau gì em cũng chỉ có mình anh. Em đã "dâng hiến" cho anh rồi thì anh phải có trách nhiệm với em chứ!". Fernando lần này cười nhiều đến mức Kim sợ hàng xóm nghe được: "Em đừng giả bộ nữa! Ở Việt Nam mà biết nhảy Salsa, mấy khoản ăn chơi đều biết rành thì ba cái chuyện "dâng hiến" đâu có ý nghĩa gì nữa!". Kim đột nhiên nổi điên vì nghĩ bị Fernando xem thường. Cô quay lại tát cho anh một cái rõ đau rồi ôm mặt khóc oà.

- Anh giỡn thôi mà!- Fernando sờ tay vào má cố bình tĩnh- Anh thật không hiểu nổi. Đánh người ta cho đã rồi còn bày đặt khóc trước nữa hả? Nín khóc chưa? Anh đếm từ một đến mười mà em còn khóc thì anh không thèm cưới em nữa, anh đi cưới Vi Vi Le ráng chịu!

- Đừng!- Không đợi Fernando đếm, Kim bặm môi cố nín- Anh phải cưới em!

- Được rồi!- Fernando cười ôm Kim vào lòng âu yếm- Trời ơi, sao anh bị em hành hạ dữ vậy nè! Em muốn gì anh cũng chiều hết. Kể cả bắt anh không ở New York nữa về Oxford với em anh cũng chịu!

- Thật sao?- Kim ngạc nhiên.

- Thật!- Fernando tỉnh bơ- Nhưng như vậy anh là người đàn ông không xem trọng sự nghiệp, dễ dàng chạy theo em, em sẽ không thèm yêu đâu. Nên thôi anh vẫn ở lại New York!

Kim bật cười trước vẻ "đểu cáng" của Fernando. Anh ôm ghì Kim vào lòng, hôn lên tóc cô thì thầm: "Ráng chờ anh đi! Anh xin gia đình em cho anh đính hôn với em trước, rồi chừng nào anh xong công việc ở đây mình sẽ làm đám cưới. Được không? Em muốn về Việt Nam làm việc thì anh cũng sẽ xin việc làm ở đó. Hoặc mình sẽ sống vài năm ở Bồ Đào Nha. Anh với em đi đâu mà không sống được. Có gì đáng lo đâu? Miễn là hai đứa mình lúc nào cũng yêu nhau là được rồi!".

14. Lễ đính hôn sũng nước

Oxford đã lại vào thu, những làn lá vàng rơi xuống các mái vòm cổ kính và những tháp chuông nhà thờ, những cơn gió lạnh cắt da đến cùng những trận mưa dông bất chợt.

Giáo sư Portlock gọi Kim vào phòng riêng của mình, ông cởi mở hỏi cô có muốn làm luận án Tiến sĩ, đi theo nghiệp giảng dạy hay muốn gắn bó với doanh nghiệp, hướng về những kiến thức thực tiễn.

Kim không phải suy nghĩ lâu, cô thú nhận mình không thích giảng dạy, cũng không đủ sức làm nghiên cứu sinh bốn năm năm nữa. Giáo sư Portlock gật đầu cười: "Tôi vẫn biết em là người "biết mình biết ta", đôi khi em hơi thiếu tự tin, nhưng tôi biết em có người đứng phía sau hậu thuẫn!". Kim đỏ mặt không biết trả lời thế nào, giáo sư tiếp: "Tôi vẫn luôn ao ước em thân tình với tôi hơn, nhưng em chỉ xem tôi là một người thầy không hơn không kém. Hè vừa rồi em về Việt Nam làm lễ đính hôn với Fernando Carvalho phải không? Em không báo với tôi một tiếng để tôi có dịp chúc mừng em sao?". Kim thật sự lúng túng, cô không ngờ giáo sư Portlock lại quan tâm đến mình như vậy: "Em... em ngại làm phiền giáo sư! Mà chuyện này cũng... cũng không chắc lắm. May mà cuối cùng cũng suôn sẻ!". Giáo sư Portlock nhìn vẻ bối rối của Kim, bật cười: "Em có nguyện vọng ở lại văn phòng tôi bao lâu nữa? Em có chán công việc này chưa? Nếu không làm luận án Tiến sĩ, em sẽ khó có động lực ở lại trường để làm những việc hành chánh của một trợ lý như hiện nay. Tôi sẽ chuyển em sang phụ trách vài dự án kinh tế với các doanh nghiệp vừa và nhỏ cho năng động hơn. Chừng hai năm nữa, khi chồng chưa cưới của em xong công việc ở Mỹ, em cũng sẽ cứng cáp hơn nhiều. Lúc đó các em muốn đi đến nước nào làm việc cũng được, về lại quê hương mình càng hay". Kim mỉm cười, xúc động trước vẻ chân thành của Portlock: "Em cảm ơn giáo sư đã cho em nhiều cơ hội. Em sẽ cố gắng không làm giáo sư thất vọng!". Lúc gần bước ra khỏi phòng giáo sư, Kim chợt nghe ông nói với theo: "Khi nào làm đám cưới phải mời tôi đó!". Cô nghĩ mình cũng nên báo qua với David Wilson, kẻo anh biết tin sẽ trách giống giáo sư Portlock. Không tìm ra dịp nào để thổ lộ, cuối cùng Kim chỉ đủ can đảm viết email chung cho tất cả đồng nghiệp trong văn phòng giáo sư Portlock. David dù ngồi cách cô vài bước chân, rốt cuộc cũng chỉ có thể gởi lời chúc mừng đơn sơ trong một email ngắn ngủi: "Mong em luôn hạnh phúc với người em đã chọn!"

Fernando đang ở Oxford, anh về để bảo vệ luận án Tiến sĩ. Chắc hẳn Fernando "khoe khoang" gì đó với giáo sư Baddley nên giáo sư đã nói lại chuyện đính hôn của hai người cho Portlock biết. Buổi tối Kim về nhà kể với Fernando giáo sư Portlock đã chuyển cô sang làm dự án. Kim cười vui vẻ thú nhận: "Chắc em "tu" không biết bao nhiêu kiếp nên mới gặp được nhiều người tử tế". Fernando không bất ngờ trước thông báo của Kim, anh nhún vai "Nếu lý giải theo kiểu luật nhân quả của em, thì chắc anh làm tội lỗi không biết bao nhiêu kiếp nên giờ mới phải gặp em!". Kim không nổi quạu trước cái vẻ giễu cợt của Fernando. Cô phì cười chuyển đề tài hỏi tại sao anh kể với giáo sư Baddley về cái lễ đính hôn kinh khủng đó làm gì. Fernando nằm lăn ra giường mệt mỏi. Anh nói bảo vệ luận án Tiến sĩ tuy bị stress nhưng còn nhẹ nhàng hơn gấp trăm ngàn lần cái trò đính hôn kỳ cục của họ. "Tại giáo sư Baddley thấy anh "te tua" quá nên hỏi thăm – Fernando chui vô chăn ngáp - Anh mới đành phải kể ra nỗi đau khổ của mình. Sướng ích gì mà nhắc lại!". Kim bật cười, cô vuốt má Fernando an ủi, anh quay mặt qua chỗ khác tỏ vẻ không thèm. Hẳn anh đang nhớ lại những ngày ở Việt Nam mà rùng mình.

Mẹ cô khóc sướt mướt khi nghe Kim báo tin sẽ lập gia đình với Fernando. Bà nói đã đoán trước sự tình nhưng vẫn hy vọng mọi chuyện sẽ thay đổi. Kim hơi bực vì nếu "thay đổi" thì cô sẽ không được thành đôi với Fernando. Cô nghĩ mẹ mình cả đời không đi đâu ra ngoài nước Việt Nam, thương con một cách ích kỷ kể cũng dễ hiểu. Nhưng ba cô mang tiếng trí thức, đi đây đi đó nhiều, vẫn thấy ngại chuyện có một chàng rể không cùng nòi giống với mình. Kim phải cầu cứu đến Thụy Vũ, nhờ chị đến nói tốt về Fernando cho gia đình cô yên tâm. Thụy Vũ quả là một người bạn nhiệt tình, chị hết lời ca ngợi Fernando, khen anh cái gì cũng giỏi, Kim phải "có phước" lắm mới gặp được người như vậy. Ba Kim nghe xong mặt giãn ra, tuy vẫn còn im lặng nhưng không căng thẳng nữa. Tưởng đã "êm", nhưng khi cha mẹ Fernando đến lúng túng nói muốn cho Fernando và Kim đính hôn rồi hai năm nữa làm đám cưới, ba Kim ngồi yên trầm ngâm không trả lời còn mẹ cô khóc òa lên đau khổ. Bà khóc kinh khủng đến mức Fernando nóng máu, kéo Kim ra hỏi: "Bộ mẹ em tưởng gả em cho quái vật hả?". Kim vừa lúng túng vừa buồn cười vì sự so sánh quá đáng của anh. Fernando căng thẳng nói tiếp: "Em có biết anh phải năn nỉ đến mức nào cha mẹ anh mới chịu hủy chuyến đi nghỉ ở Ai Cập đã mua vé để đột ngột về Việt Nam theo lời yêu cầu của em không?". Cha Fernando tuy không nói tiếng nào nhưng ông giữ bình tĩnh rất tốt, mẹ anh thì nhấp nhổm. Cuối cùng chị gái Kim phải lên tiếng gia đình đồng ý.

Một lễ đính hôn làm theo kiểu Tây, nhanh chóng, gọn nhẹ, chỉ có hai gia đình và Thụy Vũ. Mẹ Kim chốc chốc lại rút khăn tay ra sụt sịt, ba cô thì thở dài não nuột. Mẹ Fernando đanh mặt lại, Fernando cũng hình sự không kém. Chỉ có cha Fernando là vẫn bình tĩnh nhìn mọi người bằng cặp mắt hơi buồn bã. Lúc trao nhẫn, Kim còn có cảm giác Fernando ấn mạnh vào tay cô "dằn mặt" làm Kim cũng tranh thủ bấu vào tay anh một cái rõ đau trả miếng. Hai người chợt nhìn nhau mỉm cười kín đáo. Họ đã vội vã tìm mua nhẫn vào buổi sáng Kim từ New York bay về Oxford.

Xong lễ chẳng ai buồn ăn uống gì. Thụy Vũ và chị Kim phải thay mặt "đàng gái" mời cha mẹ Fernando cầm chén lên. Mẹ Kim đột ngột nói một câu làm rụng rời mọi người: "Sanh con ra, nuôi nó nên người, chưa bao giờ tôi tưởng tượng nổi con gái yêu của mình phải làm lễ đính hôn trong không khí kỳ cục với một người nước ngoài như vầy!". Mẹ Fernando tái mét, run giọng độp lại: "Tôi cũng chưa bao giờ ngờ thằng con mạnh mẽ của mình lại có lúc quì lụy để có thể cưới vợ theo cái kiểu quái lạ này!". Thụy Vũ nhìn Fernando gần vượt khỏi sự tự chủ của mình, chị đột ngột thốt lên một câu cứu vãn tình hình: "Chồng Việt Nam làm được cái gì thì Fernando cũng làm được cái đó!". Câu nói ngô nghê của Thụy Vũ làm mọi người dù đang căng thẳng phải phì cười. Nhưng Fernando thấy khó chịu ra mặt.

Fernando kéo Kim ra ngoài, lộ rõ vẻ bực bội: "Nếu biết nhà em kiêu hãnh đến thế này, anh không thèm lấy em đâu! Anh cũng có lòng tự trọng chứ! Lễ đính hôn gì mà ngột ngạt như đưa đám! Không có ý nghĩa gì hết, không có nhà thờ cũng chẳng có một lời chúc tụng. Vậy em bắt anh về làm chi?". Kim bực bội quát lại: "Bộ anh tưởng em thèm lấy anh lắm hả? Em cũng đâu ngờ nhà em cổ hủ dữ vậy!". Đột nhiên họ thấy cha Fernando đi đến nhìn mình nghiêm khắc, rồi lần đầu tiên, ông phát biểu bằng thứ tiếng Anh chuẩn xác: "Mới trải qua có chút thử thách mà đã vội sờn lòng, sao dám hứa sẽ sống bên nhau trọn đời chứ?". Fernando có vẻ sợ cha, anh giật mình vội kéo Kim vào sát người rồi quay vô phòng tiệc. Đến cuối buổi tiệc im ắng nghe cả tiếng máy lạnh chạy, đột nhiên ba Kim mở lời mời cha mẹ Fernando và anh về nhà mình ở "Cho chúng tôi tiện chăm sóc ông bà những ngày ở Việt Nam. Mọi người không cần ở khách sạn nữa! Chúng ta cùng một gia đình rồi mà!". Mẹ Fernando ngớ ra, không thốt nổi nên lời. Cha anh phải đứng dậy cảm ơn và nói đồng ý.

Buổi tối, lúc Fernando đang quạu quọ nằm chèo queo trên giường, Kim luồn vô phòng anh khóa cửa lại. Fernando giật mình xua tay đuổi: "Em đi ra đi! Mẹ em

mà thấy chắc giết anh đó!". Lần đầu tiên từ lúc Fernando qua Việt Nam, giờ họ mới được ở một mình bên nhau. Kim càng bạo dạn nhảy vào lòng Fernando, anh càng sợ hãi đẩy cô ra: "Em làm ơn đừng có hại anh được không? Anh không dám đụng vô người em đâu! Coi chừng mẹ em đi tìm mà không thấy biết em vô phòng anh dám cầm dao nhào vô lắm!". Kim nghĩ Fernando trêu đùa nhưng mãi một lúc sau anh vẫn xua Kim như hủi làm cô bực bội quát: "Anh làm cái gì vậy? Em còn gì để mất đâu?". Có lẽ cô nói hơi cao giọng nên đột nhiên hai người nghe mẹ Kim gọi: "Nhi! Con đâu rồi? Xuống dẫn cha mẹ Fernando đi dạo nè!". Mặt Fernando xanh mét, anh không hiểu mẹ Kim nói gì mà nhắc đến tên mình. Chưa bao giờ Kim thấy anh kinh sợ đến như vậy. Cô nén cười, thì thầm: "Anh ở yên chờ em nhe, em quay lại liền!".

Kim ra hành lang, ngoắc tay gọi chị gái lại: "Em trốn đây, chị đưa mọi người đi dùm em đi! Nói em và Fernando bị mệt. Đi càng lâu càng tốt nghe!". Hẳn vẫn còn nhớ ơn những lần đi chơi về khuya được Kim ra mở cổng và làm bồ câu đưa thư hẹn hò với cùng lúc nhiều đối tượng, chị Kim gật đầu trấn an: "Thôi được rồi! Khổ ghê vậy đó!". Kim quay lại phòng Fernando nhưng anh đã "trấn thủ", khóa chặt cửa lại nhất định không cho Kim vào. Cô điên tiết hết dỗ ngọt đến dọa nạt, anh vẫn cương quyết nói một câu gọn lỏn: "Không!". Cuối cùng Kim tự thấy mình vẫn còn lòng tự trọng, cô quyết định rút lui, giọng sũng nước "Anh đối xử với em vậy đó hả?" rồi bỏ chạy về phòng. Kim không khóa cửa lại vì biết thế nào Fernando cũng sang tìm. Quả thật, anh xộc vào như một cơn lốc rồi bế cô sang phòng mình. Kim hạnh phúc nghe Fernando thì thầm "Anh nhớ em kinh khủng!" rồi vội vã hôn lên môi cô với tất cả tình yêu dồn nén bị mẹ Kim "chia cắt" mấy ngày qua.

Gia đình Fernando ở lại Sài Gòn chơi một tuần. Không khí hai bên dần bớt ngột ngạt, đôi khi hai bà mẹ còn nắm tay nhau thân tình đi mua sắm. Trong những buổi cơm tối thong thả, hai người cha trao đổi với nhau về lịch sữ và xã hội của hai dân tộc. Thì ra Bồ Đào Nha tuy có một quá khứ lẫy lừng nhưng đã tự đóng cửa cô lập mình với thế giới trong nhiều thế kỷ đến nỗi năm 1986 khi gia nhập liên minh châu Âu, đất nước này là thành viên nghèo nhất. Dân Bồ Đào Nha cũng di cư khắp nơi trên thế giới tìm kế sinh nhai từ những thế kỷ trước sang Braxin và các thuộc địa cho đến sau các thế chiến ở những nước phát triển như Mỹ, Úc, Anh, Pháp. Đột nhiên mẹ Fernando thêm vào lời chồng: "Người Bồ Đào Nha cũng như Việt Nam, không thích kết hôn với người nước ngoài. Mấy người sống xa tổ quốc nhưng vẫn cố gắng lập gia đình giữa người Bồ Đào Nha với nhau". Rồi bà nhìn

mẹ Kim, cố cười thân thiện: "Nên việc Fernando và Kim muốn đính hôn với nhau, gia đình chúng tôi cũng phải thoáng lắm". Sợ mẹ Kim phản ứng, ba cô nhanh miệng nói sang đề tài khác, ông khen người Bồ Đào Nha đi đâu cũng nổi tiếng khéo tay trong các nghề xây dựng, giống người Ý được biết đến với nghề nhà hàng, người Hoa với nghề buôn bán. Trong thế chiến thứ nhất, người Bồ Đào Nha giữ thế trung lập nhưng luôn tỏ thái độ lên án bọn Đức quốc xã. Khi nước Anh thiếu tàu chiến đã nhờ nước này trợ giúp và khi các chiến hạm của Đức vào đậu trong cảng Bồ Đào Nha, chính phủ đã cho bắt giữ. Đến thế chiến thứ hai, Bồ Đào Nha cũng cho Anh xây dựng căn cứ quân sự trên quần đảo Azore để tấn công tàu ngầm Đức. Cho đến này mối quan hệ giữa hai nước Anh và Bồ Đào Nha vẫn còn rất khắn khít. Người Bồ Đào Nha còn được dân châu Âu thương mến vì luôn mở rộng cửa đón những nạn nhân chiến tranh. Thời Đức quốc xã, ông lãnh sự Sousa Mendes ở Bordeaux đã thức ba ngày đêm để cấp hàng ngàn hộ chiếu cho người Do Thái dù sau đó bản thân ông không tránh khỏi sự trừng phạt. "Chúa ơi! – Cha Fernando kêu lên kinh ngạc – Sao ông biết những điều này chứ?". Ba Kim tủm tỉm: "Tôi cũng có nghiên cứu chút ít lịch sử châu Âu". Kim thấy tự hào về ba mình quá đỗi, xem ra những người cha dễ hòa hợp với nhau hơn. Trong khi hai bà mẹ vẫn tìm dịp "chơi trội", người khoe con trai mình ưu việt, người kể con gái mình thuộc loại quí hiếm. "Hiếm ở Việt Nam thôi - mẹ Fernando chỉnh - Chứ ở Oxford, Fernando có biết bao các cô gái vừa đẹp vừa giỏi vây quanh"

Buổi tối cuối cùng bên nhau, đột nhiên cha mẹ Fernando đem ra hàng tá quà lưu niệm đem từ Bồ Đào Nha sang, họ nói đáng lý phải tặng từ lúc đầu nhưng thời điểm đó tình hình căng thẳng quá. "Đây là tượng con gà trống Barcelos của người Bồ Đào Nha, không giống con gà Gaulois của Pháp đâu nhé - Cha Fernando nhấn mạnh - Mọi người hãy nhìn kỹ, con gà có họa tiết hình những trái tim và cái mào thật to màu đỏ thẫm". Mẹ anh tự hào lấy những cái túi xách phụ nữ trao cho mẹ và chị Kim "Những cái túi này được làm bằng vỏ cây sồi bần, đây là chất liệu nhẹ nhất mà đặc biệt nhất. Bồ Đào Nha là nhà cung cấp lớn nhất thế giới về chất liệu này. Vỏ cây sồi bần làm nút chai rượu, những tấm lợp cách âm, cách nhiệt, những dụng cụ thể thao và các loại hàng gia dụng khác". Bà lấy tiếp những tấm khăn trải bàn thêu chỉ xanh trên nền đăng-ten trông như những bức tranh trên sứ, khoe cũng là một sản phẩm độc đáo của Bồ Đào Nha. Bà hãnh diện đưa thêm mấy hủ ô-liu đủ màu từ vàng ruộm, xanh mướt đến đen bóng. Cuối cùng cha anh trân trọng tặng một bức tranh khổ nhỏ bằng gạch men, in hình một cô gái trong trang phục truyền thống đội bình sữa, đi trên những bậc thang của một con hẻm nhỏ đặc

trưng Lisbon. “Ủa, bên đó cũng treo quần áo đầy ngoài đường hả? - Mẹ Kim kêu lên kinh ngạc - Giống Việt Nam trong những khu ổ chuột!”. Ba Kim phải cười thật lớn tạo không khí vui nhộn cứu nguy: “Những con hẻm nhỏ có quần áo treo trên ban-công là đặc trưng của những nước miền Nam châu Âu như Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha, Ý, Hy Lạp. Quần áo treo phất phơ như thế là một nét văn hóa của những nước được mặt trời ưu ái. Điều này đã được UNESCO công nhận là vật thể phi vật chất của thế giới”. Kim không biết ba cô có nói thật nhưng nhìn mặt cha mẹ Fernando giãn ra, cô thở phào nhẹ nhõm. Không hổ thẹn là chủ nhà, gia đình Kim cũng tặng lại những món quà quốc hồn quốc túy “lòe” lại họ nhà trai, nào là tranh sơn mài, áo lụa tơ tằm thêu, gốm Bát Tràng và cả một lô một lốc kẹo dừa, mít sấy, hột điều. Tặng tới đâu ba mẹ và chị Kim thay phiên nhau “gáy” tới đó. Fernando và Kim ra hiệu kéo nhau ra sân lắc đầu cười không thèm bình phẩm. Hai người thấy dân Việt cũng giống Bồ Đào Nha, khá tự ti nên thích “nổ”. Nếu được sang Anh hẳn họ xấu hổ mà “ngọng” hết. Người Anh cũng kiêu hãnh nhưng khôn ngoan, làm gì cũng có chiến thuật lâu dài, biết tập trung làm việc một cách hiệu quả để đạt được mục đích tối ưu. Nước Anh phát triển mạnh nhất châu Âu với đầy đủ các ngành nông - ngư nghiệp, công nghiệp nặng, thương mại, tài chính, đặc biệt họ còn sở hữu ngành cung cấp nhiên liệu độc đáo. Người Anh biết chọn lựa lợi thế của mình để tăng cường và can đảm bỏ qua những lĩnh vực không sở trường. Đây là một dân tộc biết hoạch định đường dài, không ăn xổi ở thì như dân Ý, không dành nhiều thời giờ để hưởng thụ như Tây Ban Nha, không khoe khoang như người Pháp, không quá nguyên tắc như người Đức. Dù “phớt tỉnh Ăng-Lê” nhưng dân Anh không bị coi là ích kỷ như Thụy Sĩ tuy họ cũng không thèm gia nhập liên minh châu Âu và nhất quyết xài đồng tiền riêng.

Lúc tiễn gia đình Fernando về lại Bồ Đào Nha, phút cuối ở phi trường, sau màn chào nhau thân thiện, mẹ Kim còn “vớt vát danh dự” nói với theo một câu: “Fernando có phước lắm mới được Kim đồng ý, con gái tôi thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng…”. Kim không chắc mọi người hiểu hết ý nghĩa nhưng rõ ràng mẹ cô đã chuẩn bị tra tự điển kỳ công cho một câu tiếng Anh rất khó dịch này. Và Kim biết Fernando hiểu, anh mệt mỏi vẫy tay chào cô với nụ cười giễu cợt trên môi và cái nhún vai “không thèm chấp” dễ gây mích lòng. Ánh mắt khinh khỉnh của Fernando không làm ba mẹ Kim lưu ý nhưng nó làm cô khổ tâm khóc suốt mấy ngày sau đó. Kim ước gì có thể quay lại Oxford thật nhanh để làm một người bình thường nhưng tự do và đừng bao giờ phải xấu hổ vì xuất thân tiểu thư trong một gia đình Việt Nam đầy kiêu hãnh đến mức kệch cỡm này.

Sau lần nói chuyện với giáo sư Portlock, Kim được chuyển sang làm dự án và càng có nhiều dịp "đụng độ" với Vi Vi. Nghĩ Fernando nói đúng, Kim không thèm tự ti nữa. Những gì chưa rõ, cô hỏi David hay trực tiếp vào gặp giáo sư Portlock. Đôi khi thái độ này còn làm Vi Vi nổi điên hơn, chị hay bóng gió Kim hết mồi chài Fernando Carvalho thì tiếp tục quyến rũ David Wilson. Kim mặc kệ, tập "lì" ra, lấy lý trí kìm nén cảm xúc, miễn công việc vẫn trôi chảy. Nhiều lúc Kim nhìn Vi Vi, tự hỏi sao một người như chị lại có thể thích Fernando. Vi Vi cao lớn, đẹp lạnh lùng và có phần nhạt. Sau một thời gian dài làm chung, Vi Vi vẫn tỏ thái độ coi thường Kim dù đã cố gắng lịch sự hơn. Có lần bắt buộc phải mượn một cuốn sách của Kim, Vi Vi nhìn dòng chữ đề tặng âu yếm của Fernando rồi đột ngột hỏi thẳng: "Có phải cái vẻ yếu đuối của cô làm Fernando bị hút không?". Kim thành thực trả lời "Em không yếu đuối đâu!" rồi đánh bạo hỏi thẳng lại "Vậy có phải cái vẻ lạnh lùng của Fernando làm chị bị hút không?". Vi Vi vẫn giữ bình tĩnh, nhún vai: "Anh ta không lạnh lùng đâu! Cô không nhận ra đàng sau cái vẻ ngoài nghiêm nghị là một người nồng nhiệt sao? Tiếc là anh ta không thích bị tấn công trước, mà tôi thì không muốn giấu lòng mình. Tôi mạnh mẽ quá!". Kim không ngờ Vi Vi có lúc lại tiết lộ nhiều đến như vậy. Cô gượng cười, gật đầu công nhận "Chị mạnh mẽ thật!" rồi cắm cúi xuống máy tính trốn ánh mắt sắc sảo của Vi Vi đang nhìn mình soi mói.

- Sao cô có khả năng thu hút đàn ông quá vậy? - Vi Vi tấn công - Hết Fernando rồi đến David, người nào cũng hết lòng vì cô!

- Xin chị đừng động đến David! - Kim giật mình - Anh ta biết em có bạn trai, à không, có chồng sắp cưới rồi. David chỉ xem em như đứa em gái.

- Sao cô không về Việt Nam đi? - Vi Vi tiếp tục tấn công

- Em sẽ về! - Kim ngẩng lên khẳng định.

Vi Vi nhất quyết không tha:

- Nước Anh đâu muốn cho những người như cô học bổng để ở lại không về Việt Nam phục vụ chứ! Về Việt Nam không phải là cô có tương lai hơn sao? Ở đó nền kinh tế còn trẻ, người ta cần những người như cô. Ở Anh cô đâu là ai!

Kim đổi đề tài:

- Chị đã về lại Việt Nam bao giờ chưa? Gia đình chị có nhớ Việt Nam không?

Vi Vi thở dài:

- Sau này cha mẹ tôi lớn tuổi sẽ về Việt Nam định cư. Nhưng tôi không phải là người Việt Nam dù vẫn nói được tiếng Việt. Tôi ghét người Việt. Người Việt có nhiều tật xấu, nên có biết bao người giỏi mà vẫn không ngoi lên được. Người Việt kỳ thị ngay chính những đồng hương của mình, kỳ thị giữa các vùng miền, rồi người Việt kỳ thị tiếp người nước ngoài. Người Việt kiêu hãnh nhưng lại mang trong lòng nỗi buồn nhược tiểu. Cô là một người Việt đặc trưng như vậy đó! Nên tôi ghét cô! Tôi cũng ghét cha mẹ tôi và những ông bà Việt kiều bạn bè của họ. Tóm lại những gì thuộc về Việt Nam tôi ghét hết!

Vi Vi nói một hơi rồi quay ngoắc người bỏ đi. Kim lặng người nghe Vi Vi trút nỗi lòng chối bỏ cội nguồn của mình, nghĩ chị nói thật có lý. Bản thân cô càng tiếp xúc với nhiều người nước ngoài càng nhận ra dân mình quá tự tôn khi nhận là "Con rồng cháu tiên", nhưng trong lòng mỗi người Việt đều biết rằng nước mình tụt hậu quá. Hôm sau gặp lại Vi Vi, Kim thành thật thú nhận: "Em thích sự thẳng thắn của chị. Nhưng cũng đừng cực đoan quá. Ai mà không có những góc khuyết của riêng mình. Dân tộc nào mà không có những hạn chế...". Kim chưa kịp kết thúc câu nói, đột nhiên Vi Vi nhìn cô ngụ ý: "Fernando Carvalho cũng không phải là một người hoàn hảo phải không?". Kim bất ngờ, lặng im không nói gì. Vi Vi thở hắt ra, nói mình từng thích vẻ đàn ông mạnh mẽ của Fernando, từ ngày biết anh bỏ công chăm sóc một cô nàng yếu đuối như Kim tự nhiên thấy thất vọng quá. "Hẳn Fernando tưởng tôi vẫn còn mê anh ta lắm - Vi Vi nhún vai cười - Cho tôi nhắn lại, hết từ lâu rồi! Nên cô cũng đừng tưởng tôi ác cảm với cô vì ghen". Kim nghĩ không cần thiết phải khai báo với Vi Vi mình từng bị Fernando "đàn áp dã man" mà không dám nhõng nhẽo gì cả. Cô cũng thấy không nên phải nói thẳng với Vi Vi làm phụ nữ đừng "cứng" quá làm chi, thôi thì mỗi người một tính, rồi ai cũng sẽ tìm được một nửa của mình.

Sau cuộc trao đổi quá sức thẳng thắn với Vi Vi ngày hôm đó, Kim không còn thấy căng thẳng trước chị. Vi Vi cũng có vẻ thoải mái với cô hơn. Dạo này hình như chị đang yêu, thấy nhẹ nhàng và nữ tính hơn. Kim hay bắt gặp Vi Vi nói chuyện trong điện thoại, giọng nũng nịu rất lạ. Đôi khi cô đỏ mặt nghe Vi Vi hứa hẹn với người yêu sẽ có một đêm cuồng nhiệt bằng những từ ngữ tả thực rất "rợn người". Kim nghĩ Vi Vi bạo miệng đã đành, hẳn anh chàng người yêu cũng "du côn" không kém. Fernando không bao giờ nói đến đề tài này với Kim một cách trắng trợn như vậy, anh luôn biết tế nhị mỗi khi nhắc đến những phút giây riêng tư của hai người. Hẳn vì Vi Vi quá nồng nhiệt trong khoản này nên Fernando thấy "dị ứng" dạo bị chị "quấy rối". Kim không thích hỏi Fernando về Vi Vi, anh cũng

chẳng bao giờ đề cập đến. Duy có lần Vi Vi mời Kim về nhà cha mẹ mình ở Guildford, một thành phố nhỏ gần Luân Đôn, cô mới kể cho Fernando nghe trong điện thoại. Anh giễu cợt "Chắc chắn "phụ huynh" của Vi Vi khác hẳn của em!" rồi không bình luận gì thêm. Kim kể cha mẹ Vi Vi tha hồ nói tiếng Việt với mình rồi rên rỉ đủ chuyện về Việt Nam. Họ rất bất ngờ biết chị quen với Kim đã lâu mà không chịu dẫn về giới thiệu. Hai người đều là dân trí thức, vì sang Anh đã lâu nên tính tình cũng rất thoải mái, không bó hẹp suy nghĩ trong phạm vi một nền văn hóa của riêng nước nào. Hẳn điều này góp phần không nhỏ tạo nên tính cách đặc biệt như Vi Vi. Tuy có vẻ đã hội nhập rất tốt, cha mẹ Vi Vi vẫn có ý nghĩ một ngày nào đó được trở về quê hương sống nốt quãng đời còn lại.

Dù tâm sự chân tình như thế, hai người có những ưu tư làm Kim "á khẩu" không biết phải trả lời làm sao: "Việt Nam còn gián, chuột, kiến không? Mấy con này là sứ giả của vi trùng, hai bác sợ lắm. Nghe nói dân Việt Nam ăn uống cẩu thả, hàn the, màu thực phẩm, thạch cao, phọc-môn... toàn những thứ làm ung thư. Đến rau củ còn bị tưới đồ hóa chất, thuốc trừ sâu, xăng nhớt tùm lum. Chắc hai bác phải ăn thực phẩm nhập từ châu Âu quá. Rồi đi lại cũng kinh hoàng lắm phải không cháu, xe đò lật xuống đèo, tài xế đua với nhau, họ ngủ gục trong lúc lái, xe lửa chạy nhanh trật đường ray, thuyền bè chở quá tải chìm bao nhiêu vụ, máy bay thì bị dọa có khủng bố, trong thành phố giao thông hỗn độn, tai nạn liên miên, đến đi bộ mà cũng trầy xước hết vì không có vỉa hè. À, nghe đồn đạo đức dân mình suy đồi, thích sống hưởng thụ, không cưu mang người nghèo, đến tiền cứu trợ bão lụt mà còn bị đem làm của riêng. Mấy tổ chức phi chính phủ còn phải chán ngán không muốn làm từ thiện nữa. Bởi vậy, hai bác cứ suy nghĩ hoài, con người ta lá rụng về cội, nhưng cội này sao mà...". Vi Vi kéo Kim đứng lên kéo lên lầu lầm bầm cáu bẳn: "Đó, cô có thấy mấy người Việt kiều già mâu thuẫn không. Cho nên tôi không ưa người Việt, cái gì cũng muốn, ích kỷ số một, vừa muốn quay về Việt Nam nhưng lại từ chối sống như mọi người xung quanh. Nếu về phải có nhà cửa, trong khi bên đây ở nhà thuê cả đời. Đòi có tinh thần Việt nhưng muốn hưởng vật chất của hải ngoại. Muốn trốn cái rét phương Tây nhưng kinh sợ sức nóng và bụi bậm phương Đông, mê thức ăn Việt Nam nhưng ngán không an toàn thực phẩm. Cái gì cũng có giá của nó!". Kim thở dài biết Vi Vi nói đúng, nhưng cô ái ngại khi ba mẹ Vi Vi rầu rĩ tiễn hai đứa quay lại Oxford, mắt nhìn xa xăm: "Gặp cháu rồi hai bác càng nhớ Việt Nam quá. Rảnh ghé Guildford thăm hai bác, kể chuyện bên nhà cho hai bác nghe nhé…"

15. Oxford thương yêu

Fernando vẫn thường gửi sách về nhà cho Kim và nghiêm khắc bảo cô ráng đọc hết, anh đã bỏ công chọn rất kỹ về những kiến thức cần thiết mà cô cần trau dồi. Kim hay tỏ vẻ trách Fernando quá lý trí, lẽ ra "chồng chưa cưới" nên tặng cô nữ trang hay đồ lót thì hợp lý hơn. "Em tưởng em giỏi rồi sao?- Fernando luôn nhắc đi nhắc lại- Phải luôn đọc sách để cập nhật kiến thức. Em đọc xong cuốn sách nào phải tóm tắt lại còn hai mươi trang rồi gửi email báo cáo cho anh!". Bao nhiêu thời gian rỗi Kim phải cắm cúi toàn đọc sách để "trả bài" cho Fernando theo một thời gian nhất định anh đề ra. Cô trêu anh bày ra cái trò này để làm cô không còn thời giờ "ăn chơi" nữa. tuy không còn sợ Fernando đến mức run rẩy như hồi mới qua Oxford học, Kim vẫn cố tôn trọng những "luật lệ" anh đề ra, cô nghĩ anh cũng chỉ muốn tốt cho sự nghiệp của mình. Và Kim biết, Fernando luôn có một cái "uy" nào đó khiến cô không thể không nghe theo. Kim cố tự động viên mình vượt tiếp những ngày tháng ở Oxford chờ Fernando quay lại. Dần dần cô thấy công việc ở văn phòng giáo sư Portlock đã trở nên quen thuộc và rồi với kinh nghiệm có được, tất cả sẽ trở nên nhàm chán. David Wilson đã bảo vệ thành công luận án Tiến sĩ. Anh thôi không làm trợ lý chính cho giáo sư Portlock nữa. Một anh chàng cao ráo, trông thân thiện đến từ Bỉ thế chỗ David. Kim vừa buồn vì xa anh vừa thấy thoải mái không phải đối diện "người đến sau" mỗi ngày. Hôm David tạm biệt Kim để lên Luân Đôn làm quản lý cho một tổ chức tài chính quốc tế, anh chân thành chúc cô sớm quay về Việt Nam để có điều kiện làm việc trong doanh nghiệp "Dĩ nhiên là điều đó không làm ảnh hưởng đến cuộc sống riêng của em- David lúng túng- Anh luôn mong em được hạnh phúc". Kim cũng nhìn vào mắt David, cầu chúc anh luôn giữ được nụ cười trên môi và sẽ gặp được một nửa của mình. Cô để tay mình thật lâu trong đôi bàn tay mềm mại và ấm nóng của anh.

So với thời học Cao học với những áp lực nặng nề về điểm số và khối lượng kiến thức nhận được dồn dập, thời gian này Kim thấy công việc rất nhẹ nhàng, không một chút thử thách. Cô biết một người nước ngoài như mình dù tốt nghiệp Cao học ở Oxford cũng không dễ dàng xin được một việc quan trọng trong doanh nghiệp lớn bên đây. Cô sẽ không đủ kinh nghiệm đê được làm manager, còn làm nhân viên thường chẳng ai dại mướn Thạc sĩ. Fernando đôi khi dò hỏi: "Em có muốn sang Mỹ học một khoá ngắn hạn nào đó để thay đổi không khí và ở gần anh không?". Ngại cái ồn ào của New York, Kim từ chối: "Em quyến luyến Oxford

quá, ở đây yên tĩnh và cổ kính quen rồi. Tuy công việc có nhàm chán nhưng em được lãnh lương. Qua Mỹ, em ở không cho anh nuôi sao? Vả lại ở Oxford em có nhiều kỷ niệm vơi anh hơn!". Fernando không thích năn nỉ nhưng anh có vẻ dỗi: "Em thích sống ở nơi có nhiều kỷ niệm với anh hơn là sống chung với anh hả? Chắc em muốn nói kỷ niệm với David hay Mauricio chứ gì?"

Có lần Kim tình cờ thấy Mauricio ở khu phố cổ. Anh thoáng trộm nhìn cô nhưng rồi lại lơ đi không chào. Kim vui mừng muốn đến trò chuyện nhưng thái độ "gặp nhau làm ngơ" của Mauricio làm cô cụt hứng. Kim biết Mauricio đã hoàn thành khoá học Cao học và xin ở lại Anh đi làm thay vì quay về Chile. Anh lên Luân Đôn rồi thỉnh thoảng thấy xuất hiện ở Oxford. Kim nghe mấy người quen trong khu học xá cho hay hình như hiện nay Mauricio đang yêu một cô châu Á. Kim tự hỏi lẽ nào anh cố tình tìm cho mình một cô da vàng.

Fernando không muốn Kim sang New York thăm mình nữa với lý do: "Em mà qua nhà anh rồi lúc về anh chỉ thấy toàn hình ảnh của em ở khắp nơi, nhớ không chịu nổi!". Những kỳ nghỉ trong năm anh bay về Oxford với cô, hai người thường cùng nhau đi lang thang trong những con đường cổ kính rồi âu yếm chăm sóc nhau bằng những màn nấu ăn của mình. Kim giờ đã tiến bộ trong chuyện bếp núc đến mức Fernando tưởng mình nằm mơ khi nhớ lại thời cô đầu bù tóc rối đứng chiên khoai tây rồi chấm mút với cả hộp sốt cà trong khu học xá mà cô gọi là "fish and chips".

Thỉnh thoảng họ tranh thủ về Lisbon thăm gia đình Fernando. Con mèo Lousiana hình như biết Kim hăm lột da nên đang lúc Fernando nựng nịu mà thấy cô đến, tự động nó nhảy ra khỏi đùi anh bỏ đi. Những lần như vậy, Kim thấy ngượng ngùng, nghĩ mình nhỏ nhen đến mức ghen với con mèo làm nó còn cảm nhận được. Fernando phải vừa an ủi, vừa trêu chọc cô: "Ở nhà này nó chỉ thích mình anh, tại anh là người đem nó về nuôi. Nó bị bỏ rơi trong cái thùng để tên Lousiana ở góc đường. Thôi em đừng ghét nó nữa!".

Đôi khi nằm trong căn phòng nhỏ treo đầy hình ảnh của Fernando cùng bạn bè ở Lisbon ngày trước, Kim vẫn thường dò hỏi anh về những mối tình cũ. Fernando cười ngất: "Mấy cô đó không ghen vơi em thì thôi! Em là mối tình cuối của anh rồi còn muốn gì nữa?". Cha Fernando giờ đã chịu nói chuyện với Kim, tuy không

liến thoắng như mẹ anh nhưng cũng đủ làm Kim cảm động với những cử chỉ chăm sóc thân thương. Fernando nói ngày trước cha anh cũng nói vừa đủ như anh bây giờ, về sau chắc oải mẹ anh nói nhiều quá nên ông "cấm khẩu" được chừng nào tốt chừng đó. "Em coi chừng mai mốt anh cũng như vậy nếu em làm anh chán nghe em nói!". Kim có vẻ sợ lời đe doạ này của Fernando nên cô không dám đề nghị anh lại về Việt Nam với mình. Thậm chí khi Fernando gần hết thời hạn công tác bên New York và đã bắt đầu hồi hộp bàn đến chuyện đám cưới, anh cũng chỉ nói sẽ tổ chức ở Oxford, nơi hai người yêu nhau và ở Lisbon, nơi sinh sống của gia đình chú rể. Kim do dự mãi cũng không dám mở lời gợi ý với Fernando sẽ làm đám cưới ở Việt Nam, cho đến khi mẹ cô gọi điện sang nhắc nhở: "Chừng nào tụi con về để mẹ còn đặt nhà hàng và lo mời khách khứa?". Kim mới phát hoảng, e ngại báo cho Fernando biết lúc anh đã dọn nhà ở New York về Oxford chuẩn bị giai đoạn báo cáo kết thúc dự án hợp tác.

- Sao!- Fernando nhìn Kim cười giễu cợt- Mẹ em hết xấu hổ vì con gái yêu lấy phải quái vật rồi hả? Mẹ em dám mời khách khứa nữa sao? Anh tưởng giấu được chừng nào tốt chừng đó chứ!

- Mẹ em đòi mời đến bốn trăm khách đó!- Kim nhăn mặt trước để khỏi phải nghe Fernando la lên kinh ngạc.

- Trời ơi! Lúc thì không thèm mời lấy một người, giờ tự nhiên khoe khoang chi dữ vậy? Anh không chịu xuất hiện trước từng đó người đâu! Anh vẫn còn mặc cảm lắm! "Cóc nhái" mà đòi ăn thịt "thiên nga"!

Kim khổ sở:

- Thôi mà! Tại khi đó mẹ em "sốc" quá! Em tên Thiên Kim, là đứa con của sự hiền thục đoan trang, của lễ giáo gia phong, con vàng con bạc của mẹ em. Đâu có ngờ tưởng em ngoan vậy mà dám có bồ Tây, lại còn dám dẫn về đòi cưới nữa!

- Chồng Tây thì có gì khác chồng Việt Nam?- Cho mãi đến giờ Fernando vẫn không ngừng thắc mắc- Sao người Việt Nam "phân biệt chủng tộc" quá vậy?

- Vì có chồng Tây thì cầm chắc……đã quan hệ trước hôn nhân rồi. Đối với gia

đình nghiêm khắc như em thì chuyện này khó chấp nhận. Rồi nếu lấy chồng Tây, chắc mẹ em sợ- Kim ngập ngừng- sợ rằng….. chồng Tây sẽ đòi hỏi "chuyện đó" nhiều lắm, e con gái mình chịu không nổi!

Fernando ôm bụng cười:

- Lạy Chúa tôi! Ai mà đồn ẩu quá vậy nè! Sao em không nói cho mẹ biết toàn là em rượt anh thôi!

Trêu xong biết chắc thế nào Kim cũng rượt mình đập cho một phát, Fernando bỏ chạy trước. Nhà Kim vốn không lớn, lại đang chứa bao nhiêu thùng đồ của Fernando dọn từ New York về nên hai người rượt nhau vướng đồ té lăn ra. Fernando nhăn mặt để Kim đấm mình mấy cái rồi ôm ghì cô vào lòng thì thầm: "Không phải sao?". Kim đang ngượng vùi mặt vào ngực anh không đáp. Fernando hiếm khi chủ động đề nghị chuyện ân ái. Nhưng cái vẻ tận tình chăm sóc , những nụ hôn âu yếm, ánh mắt dịu dàng và cả những câu trêu chọc đầy thương yêu của anh luôn làm Kim không chờ đợi nổi, đến mức phải luôn ở vào thế chủ động. Fernando biết kiên nhẫn và hạnh phúc đón nhận cô đang đến với mình một cách cuồng nhiệt để rồi đáp trả lại cũng cuồng nhiệt không kém. Đôi lúc anh còn đùa, để Kim phải "quyến rũ" mình một lúc rồi mới chịu "thuận tình" cho cô lôi vào cuộc. Thậm chí quá quắt hơn, thỉnh thoảng Kim phải "rượt" ông chồng sắp cưới của mình theo đúng nghĩa đen làm Fernando tự hào nhận mình quá sức gợi tình. Những lúc như thế, Kim hay đỏ mặt nhớ thời Mauricio nhận xét trông cô e dè nhưng "máu lửa" dù khi đó quả thật cô "chưa biết gì".

Kim biết đối với phụ nữ Việt Nam thế hệ như mẹ cô thật khó có được những giây phút hoàn toàn hạnh phúc trong quan hệ vợ chồng. Ba cô luôn có vẻ rất gia trưởng và mẹ cô hẳn chỉ xem chuyện ân ái là một nghĩa vụ, thậm chí là một nghĩa vụ rất ngại thực hiện. Mẹ cô không thể tưởng tượng nổi phụ nữ được quyền chủ động trong chốn phòng thư. Càng nghĩ Kim càng thương mẹ và biết khó mà giải thích cho bà hiểu cô hạnh phúc ra sao bên Fernando. Hẳn bà nghĩ cô yêu anh chỉ vì anh hơn cô một cái đầu, có học vị và chức tước như bà đã từng yêu ba cô trước kia, để rồi nhiều lần Kim bắt gặp mẹ cô đang khóc thầm và chịu đựng sự ích kỷ từ người chồng danh giá của mình.

- Anh ráng chiều mẹ em đi!- Kim nhỏ giọng năn nỉ- Mẹ em chỉ sống vì niềm tự hào con cái. Về Việt Nam lần nữa làm đám cưới cho mẹ em cũng được khoe với mọi người em có chồng cưới hỏi đàng hoàng.

Fernando thẳng thắn:

- Nhưng lần này cha mẹ anh không về được đâu! Ấn tượng lần trước không được hay lắm!

- Không sao, miễn có chú rể là được!- Kim dễ dãi- Anh thu xếp công việc về với em nhé!

- Thôi được rồi- Fernando nhìn vẻ mặt nài nỉ của Kim, nhượng bộ- Anh chịu về Việt Nam làm đám cưới, nhưng nếu anh còn nhìn thấy một giọt nước mắt nào của mẹ em nữa thì anh bỏ về đây liền, không thèm ở lại Việt Nam làm việc đâu!

Kim ngơ ngác nhìn Fernando đang tỉnh bơ nhìn cô cười rất cao ngạo:

- Sao? Anh sẽ sang Việt Nam làm việc hả?

- Anh xin được việc làm rồi- Fernando thông báo tiếp- trong tập đoàn máy tính I của Mỹ có chi nhánh ở Sài Gòn! Anh làm giám đốc tài chính, nhiệm kỳ ba năm!

Kim bán tín bán nghi:

- Thật sao? Anh có thể bỏ những nơi phát triển như Mỹ và Anh để làm việc ở Việt Nam? Anh không thấy là phí phạm lắm sao? Vì cái gì mới được chứ?

Fernando nhún vai:

- Vì cái gì hả? Anh tưởng em thông minh lắm, sao hôm này nhìn tối hù. Vì em! Vì muốn cho em có dịp chứng minh với bà mẹ "phân biệt chủng tộc" của em thấy anh không phải "loại thường"! Vì muốn cho em được làm việc trong môi trường kinh tế đang phát triển ở đó để em thỏa sức vùng vẫy. Được chưa?

Fernando nhìn Kim vẫn đang mở to mắt ra ngơ ngác. Anh phì cười vuốt tóc cô dịu dàng, nói vẫn biết cô mong về nhà và được sống ở đó như cá về với nước. Chỉ có ở Việt Nam, Kim mới có thể vào làm trong doanh nghiệp lớn và vận dụng những gì học hỏi được trong suốt bốn năm ở Oxford. Anh thì đi đâu cũng được, mỗi nước vài năm để học hỏi kinh nghiệm cũng chảng sao. "Thật ra Việt Nam đang là môi trường đầu tư hấp dẫn- Fernando kéo Kim nằm xuống gối đầu lên đùi mình- Thị trường cổ phiếu sắp nóng lên rồi, em không chịu đọc báo kinh tế gì hết! Làm giám đốc tài chính chỉ là bước đầu để anh tìm hiểu môi trường ở đó thôi. Nói chung người như anh có thể làm được nhiều chuyện "kỳ diệu" ở Việt Nam. Sắp tới anh sẽ rất cần em!". Kim nằm im không biết nói gì. Chưa bao giờ cô hỏi Fernando về công việc của anh bên Mỹ, luận án Tiến sĩ anh đã abỏ vệ nói về điều gì cô cũng không quan tâm, chảng khi nào cô đả động đến con đường sự nghiệp của anh và không nghĩ anh cần bất cứ sự hỗ trợ nào của mình. "Anh cần em làm chuyện gì chứ!- Kim nhíu mày thắc mắc- Em có biết gì đâu mà giúp anh?". Fernando lắc đầu cười: "Em sao không bỏ được cái tật tự ti của mình vậy? Anh cần..... em cho anh một khoảng không khí gia đình đầm ấm, một căn nhà chung được chăm sóc cẩn thận, và ..... và những đứa con ngộ nghĩnh..... giống mẹ nó. Có như vậy anh mới không cảm thấy lạc lõng ở một đất nước xa lạ và gia đình vợ "phân biệt chủng tộc" của mình!". Kim lặng người, cô nhìn Fernando đang trông chờ ở cô một lời hứa. Kim ngồi dậy ôm chầm lấy anh rồi thì thầm trả lời: "Em nghĩ nếu muốn trả thù anh ngày xưa "đàn áp em dã man", thì đây là thời điểm thích hợp nhất! Nhưng thôi, không thể đối xử tệ với cha của con mình".

Kim và Fernando dự đính đám cưới của mình là một cuộc hành trình từ Oxford đến Lisbon rồi kết thúc tại Sài Gòn. Hai người thường nhịn cười, chép miệng than chuyện tình của mình làm giàu cho ngành hàng không rồi tự hỏi không lẽ hàng năm phải kỷ niệm ngày cưới đến ba lần. Fernando đã xin kết thúc hợp đồng ở trường Đại học Oxford, chuẩn bị về Việt Nam làm việc. Nhưng Kim còn vướng vài dự án phải hoàn thành chỗ văn phòng giáo sư Portlock nên Ferrnando phải chờ. Một tháng trời từ sáu giờ sáng cô đã phải đeo laptop ra bến xe, lên Luân Đôn làm việc trong một doanh nghiệp nhỏ. Đến tám giờ tối Kim mới mệt mỏi về đến Oxford. Sợ Fernando ở nhà một mình buồn , cô khuyên anh về Lisbon thăm gia đình. Fernando từ chối, nói không muốn xa Kim, không muốn để cô đi về một mình nữa. Anh hứa từ giờ đi đâu cũng phải hai người, bất đắc dĩ sau này phải đi công tác vài ngày thì thôi, nhưng phải cố gắng cho người kia theo "tháp tùng".

Kim nhún vai có vẻ không tin vì biết Fernando luôn xem trọng sự nghiệp, tuy cô nhận ra dạo này anh tỏ thái độ nôn nóng chờ ngày đám cưới và thường nhắc đến mong muốn hai người sớm có con để tạo dựng một gia đình đầm ấm. Kim vẫn thường bật cười, trêu Fernando già mất rồi. Cô thủng thẳng nói "Em vẫn còn ham vui, anh biết mà!" rồi khoái chí nhìn anh thất vọng mà không thèm năn nỉ. Nhưng mỗi khi đi làm về đến nhà, được Fernando đón chờ cùng những nụ hôn dịu dàng, thấy anh pha sẵn nước nóng trong bồn cho cô tắm và dọn cơm tối ngồi chờ ăn chung dù đã trễ. Kim biết mình cũng khao khát một gia đình bên nhau đề huề. Đôi khi cô đùa trông Fernando giống một ông chồng thất nghiệp ở nhà làm nội trợ, chờ vợ đi làm đem tiền về. Fernando đang rửa chén, nhún vai lạnh lùng: "Anh lam sao thất nghiệp được, không làm việc trí óc thì cũng kiếm được việc tay chân, tệ lắm thì cũng xin đi..... giúp việc nhà cho người ta. Chỉ có ở Việt Nam của em đàn ông mới bày đặt tự ái hão, bao nhiều việc nhà bắt phụ nữ gánh hết". Kim thường im lặng khi anh lên án chuyện này. Lần sang Việt Nam làm lễ đính hôn, Fernando rất lấy làm bất bình thấy đàn ông ngồi đầy trong quán nhậu còn phụ nữ hùng hục làm bao nhiêu là việc trong ngoài.

- Đáng lý mẹ em thấy em lấy anh phải mừng mới đúng chứ!- Fernando giễu cợt- Anh có để em làm gì đâu, bất quá chỉ nhờ em ủi dùm mấy cái áo cho ra vẻ đàn ông có vợ rồi!

Kim nhún vai cười:

- Ở nước em đàn ông mà làm chuyện nhà thì kỳ lắm, không ra dáng đàn ông. Đàn ông phải làm chuyện đại sự!

Fernando lại giễu cợt:

- Vậy ai làm việc nhà nếu cưới phải cô vợ như em? À, mẹ em có gửi áo dài cho em kìa, em mặc thử đi! Sao lần này quan tâm đến đám cưới của "người đẹp" và "quái vật" quá không biết!

Kim vui vẻ đi thử áo, cô bảo Fernando cũng mặc đồ Veste vào đàng hoàng đứng gần xem có xứng đôi không. Hai người mỉm cười nhìn nhau trong gương, chợt Fernando kinh ngạc kêu lên: "Sao em cao quá vậy? Anh nhớ hồi gặp lần đầu, em

nhỏ xíu, đứng mới tới cổ anh thôi mà!". Kim bật cười, trêu anh chắc cả ngày ở nhà buồn quá nên không còn tỉnh táo nữa. Lúc nào cô cũng cao như vậy thôi. Fernando nhất quyết Kim đã cao lên khá nhiều, anh hỏi chiều cao của cô bao nhiêu. Kim nhún vai: "Một mét năm mươi bảy, bằng diễn viên Rees Whiterspoon, đóng phim Luật sư tóc vàng đó!". Fernando tức tốc đẩy Kim đến sát tường, làm dấu cẩn thận rồi lấy thước dây ra đo. Lần này đến phiên Kim kinh ngạc, cô thực sự đã cao đến một mét sáu mươi bốn. "Em thấy chưa!- Fernando đắc thắng kêu lên- Em cao hơn hồi mới qua Anh. Chắc tại nhờ anh bắt ăn nhiều, uống sữa mỗi ngày, tập thể thao, đi bơi thường xuyên. Thời tiết lạnh cũng là một yếu tố quan trọng làm người ta cao lên đó!". Kim bần thần không biết nói gì, cô không tin nổi mình có thể cao lên vào lúc tuổi đã hai mươi lăm. Bảy centimét đâu phải ít! Quần áo hồi mới đem qua Kim không mặc từ lâu, phần cô tròn ra, phần nhìn kiểu dáng khá "nhà quê". Có lẽ vì thế mà cô không nhận ra mình đã dần cao lên.

Fernando nhìn vẻ ngơ ngẩn của Kim, mỉm cười tự hào: "Nhờ anh hết thấy chưa! Không những anh làm em giỏi hơn mà còn đẹp ra nữa!" Rồi Fernando nháy mắt trêu: "Hèn gì dạo sau này hôn em không phải cúi xuống nhiều, đỡ mỏi cổ!". Kim không biết nói gì, đã từ lâu cô không còn tự ái vì chiều cao của mình khi Mauricio thuyết phục dù thấp vẫn có nét quyến rũ riêng và thực tế cho thấy nhiều chàng trai cao ráo vẫn dành cho Kim những ánh mắt thân thiện. Bên đây cô gặp mọi người đến từ khắp nơi, cao lớn rất nhiều mà thấp bé cũng không hiếm. Dân châu Âu chính gốc nhiều người cũng không cao, nhất là ở các nước miền Nam. Kim cũng chưa từng quan tâm bên cạnh Fernando cao một mét tám trông cô có nhỏ bé không. Cô luôn tự ti về kiến thức của mình trước anh nhưng hoàn toàn thoải nái về mặt hình thức. Nhưng dù sao giờ đột ngột nhận ra mình cao hơn đến bảy centimet, Kim vẫn thấy đây là một lợi thế từ trên trời rơi xuống. Ít ra không cảm thấy phải nhìn lên khi nói chuyện với tụi Tây như dạo mới bên Việt Nam sang. Kim nhìn Fernando đang mỉm cười tự đắc, nghĩ thật lố bịch nếu phải cảm ơn anh có công biến cô từ "vịt con xấu xí" thành "thiên nga kiều diễm" dù đó là sự thật. Fernando biết Kim đang ngượng, anh làm bộ tính, kéo cô đứng lên soi gương tiếp.

- Sao hồi làm lễ đính hôn mẹ em không sửa soạn áo dài cho em?- Fernando vuốt ve tà áo bằng thứ vải mềm mại- Lần đó em mặc đồ bình thường nhìn "bệ rạc" dễ sợ!

Kim rụt rè kêu lên:

- Ủa! Sao màu mắt của em nhìn giống anh quá!

- Ừ! Mắt em màu nâu!- Fernando thốt xong cũng giật mình vì bất ngờ- Anh nhớ hồi đó màu đen mà! Lúc em tức giận nhìn em "căm thù", mắt em đen lay láy! Còn "ám ảnh" anh đến bây giờ!

Hai người kinh ngạc hết nhìn nhau lại nhìn vào gương. Kim còn nhận ra mắt mình trở nên sâu hơn, "hai mí" rõ rệt như người phương Tây, lông mi dài ra, cong vút lên. Trông cô vẫn còn là người Việt Nam một trăm phần trăm nhưng không hiểu sao đứng bên Fernando, cô trở nên hao hao giống anh. Fernando có vẻ trẻ ra, mặt anh bầu bĩnh hơn, không góc cạnh, nhìn nghiêm trang như trước nữa. Fernando nhìn vẻ ngơ ngác của Kim, bật cười nhận xét: "Người ta nói hai người yêu nhau quá sẽ có chiều hướng giống nhau đó. Giờ anh mới thấy đúng dù cũng khó tin! Một người châu Âu và một người châu Á mà "tự điều chỉnh" cho giống nhau cũng lạ!". Rồi Fernando nhìn vào mắt Kim trêu chọc: "May mà em yêu anh, chứ nếu yêu Davi đ Wilson thì không ổn. Mắt anh ta màu xanh. Em tóc đen mà mắt lại xanh biếc chắc nhìn kỳ cục lắm!". Đột nhiên Kim nhảy dựng lên, cô lắc đầu chối bỏ: "Không! Không được! Tại sao em lại bị "Fernando hóa" chứ! Tại sao anh không thấp xuống, tại sao mắt anh không trở nên màu đen, tại sao anh không giống người Việt Nam?". Fernando mỉm cười nhìn Kim đang mất bình tĩnh, anh kéo cô vào lòng vỗ về: "Thôi được rồi! Tại em đang ở châu Âu, có thể em ngủ ít nên mắt em sâu hơn, em ít nhìn ánh nắng mặt trời nên mắt em nhạt màu đi. Thật ra bình thường mắt em vốn cũng rất to. Mà sao em sợ giống anh dữ vậy? Giống anh thì.....đẹp chứ sao!". Kim vẫn thấy chuyện này "khó tiêu hóa", phản khoa học, cô hăm chừng về Việt Nam sẽ cho Fernando ăn .....nước mắm mỗi ngày, khi đó mắt anh sẽ phải đen như cô ngày xưa. Fernando vẫn cười, tỉnh bơ nói không có gì là phản khoa học hết. Trên đời này có thiếu gì chuyện không lý giải được. Chuyện yêu đương của hai người đến từ hai nơi khác nhau và phải mượn ngôn ngữ thứ ba để giao tiếp không phải đã là một chuyện không bình thường rồi sao? "Sẽ còn nhiều chuyện kỳ lạ nữa- Fernando nháy mắt tiên đoán- Anh chắc là mai mốt em có bầu anh sẽ ốm nghén, em sanh con thì anh bị đau đẻ! Sợ lúc đó sao anh vẫn tỉnh bơ mà Mauricio bị đau bụng mới khổ!". Fernando trêu xong cắn răng để Kim tha hồ thụi anh cật lực. Lúc cô kiệt sức thì "bao cát" vẫn còn cười, anh ôm cô thì

thầm: "Cả ngày ở nhà một mình anh buồn lắm. Chọc em một chút thấy vui dễ sợ. Mà nè, dạo này em đánh đau lắm rồi đó nhe. Thật không ai như anh, đi đào tạo cho người sẽ "giết" mình! Từ hồi quen em đến giờ bị em đấm, tát, cào cấu, phang đồ vô người. "Dã man" kinh khủng! Vậy sao ai nói phụ nữ Việt Nam nổi tiếng hiền dịu?"

16. Trở về

Đám cưới ở Oxford hoàn toàn trong không khí thân mật với một ít khách mời là các giáo sư và bạn bè đồng nghiệp. David Wilson cáo lỗi không đến dự vì đang đi công tác ở Thái Lan. Anh nói rất có khả năng trong hai năm nữa anh được cử sang Việt Nam làm giám đốc một quỹ đầu tư. Kim vui mừng đón nhận tin này, cô hy vọng có thể "trả ơn" sự nhiệt tình của anh ở quê hương mình và còn lên kế hoạch "làm mai" Thụy Vũ cho David. Cô nghĩ hai người sẽ rất xứng đôi với nhau. Vi Vi Le đột ngột xuất hiện ở đám cưới cùng Mauricio làm Fernando nhìn Kim dò hỏi. Kim không gặp Mauricio từ lâu, nếu không cũng sẽ mời dự ngày vui của mình. Tuy thắc mắc nhưng mọi người vẫn chào nhau vui vẻ.

Mauricio kéo Kim ra để có dịp hỏi nhỏ: "Cái quần bơi của anh đâu rồi? Sau đêm Giáng sinh đó, anh ngại gặp em vì sợ Fernando xuất hiện đột ngột. Mỗi lần như vậy đứng tim lắm!". Kim cười nói sau nhiều lần nhắn Mauricio mà anh không chịu đến, giận quá cô vứt cái quần và mắt kính vào sọt rác lâu rồi, nhưng chiếc nhẫn màu đỏ thẫm hình trái tim thì vẫn còn. "Em thường đeo nó- Kim nháy mắt tiết lộ- Fernando không biết của anh tặng đâu, đừng lo! Anh ta còn khen nhẫn đẹp nữa!". Mauricio lại nhìn Kim đắm đuối: "Em mặc áo dài Việt Nam gợi cảm kinh khủng, còn hơn mặc bikini nữa. Vậy sao hồi nào đến giờ không cho anh có dịp ngắm, Lolita của anh?". Kim bật cười với Mauricio nhưng e dè liếc sang Fernando thăm chừng. Fernando và Vi Vi Le đang thì thầm gì đó trong một góc khuất.

Tối về, Fernando kể Vi Vi khoe đang yêu chân thành anh chàng Mauricio và có thể hai người sẽ làm đám cưới vào mùa xuân năm nay. Kim cười ngặt nghẽo, nói không tin hai người đó có thể yêu nhau được dù suy cho cùng có vẻ hợp nhau về "khoản đó". Fernando nhún vai: "Anh thấy cuộc đời này không có gì là không thể!" rồi nhìn Kim ngụ ý làm cô ngượng ngùng kêu lên: "Ý anh nói lý ra anh và em cũng không thể yêu nhau chứ gì?!". Nhìn Fernando kiêu hãnh đáng ghét, Kim buột miệng tiết lộ mình cũng xin được việc làm ở Sài Gòn rồi, trong công ty hàng tiêu dùng đa quốc gia U.

- Sao?- Fernando bất ngờ kêu lên- Em cũng năng động quá chứ! Người ta cho em làm chức gì? Có được làm manager không?

Kim dương dương tự đắc:

- Được! Về tới Sài Gòn nhận chức rồi em sẽ được gửi qua Hà Lan đào tạo liền.

Fernando ngơ ngác:

-Thật không? Em đi bao lâu?

- Ba tháng! Kim thở dài.

- Cái gì?- Fernando cố kìm nhưng không thể không nhảy dựng lên- Em giỡn hả? Em bắt anh qua Việt Nam "làm rể" rồi bỏ anh ở đó bơ vơ ba tháng một mình hả? Rồi gia đình em đối xử tệ với anh làm sao? Công ty bên đó đã thuê cho anh một căn nhà có tới bốn phòng ngủ cho anh, nhưng anh làm sao sống được trong căn nhà to lớn đó mà không có em chứ?

Kim trêu chọc:

- Anh mà biết sợ ai? Em đâu có dám bắt anh, tự anh muốn qua Việt Nam mà! Giờ cho anh biết cảm giác của em khi anh thông báo bỏ em lại Oxford để qua Neww York làm việc ba năm.

Fernando sững người nhìn Kim. Anh nghẹn họng, tức giận nhưng không có cớ gì để phản ứng. Cuối cùng Fernando chỉ biết buồn rầu trách: "Dù sao bây giờ em với anh cũng là vợ chồng rồi, ít ra cũng phải bàn với anh một tiếng chứ!". Kim nhìn vẻ đau khổ của anh, không nỡ đùa nữa, cô thú nhận đã từ chối người ta rồi. Tưởng Fernando vui mừng, không ngờ anh còn phản ứng dữ hơn.

- Em khùng hả? Sao lại bỏ qua một cơ hội tốt như vậy? Em có biết công ty U có tên tuổi lắm không? Mà một người chưa có kinh nghiệm nhiều trong doanh nghiệp như em được tuyển làm manager đâu phải dễ, lại còn được gửi đi đào tạo tại công ty mẹ!

- Em không bỏ anh bơ vơ ba tháng một mình ở Việt Nam được- Kim nén cười nhắc lại lời Fernando- Tội nghiệp!

- Thôi đi!- Fernando ngượng ngùng hét toáng lên- Anh đâu phải con nít! Anh mà biết sợ ai chứ? Anh không muốn làm ảnh hưởng sự nghiệp của em!

Kim nhún vai:

- Mọi chuyện xong rồi, em đã từ chối rồi. Thôi, không nhắc đến nữa. Tại anh làm em thấy ghét quá nên mới kể cho anh nghe thôi. Ủa, mà dù sao hôm nay cũng là đêm tân hôn của mình mà, anh không có ý định động phòng với em sao?

Fernando quạu quọ:

- Động phòng cái nỗi gì! Em quay anh như chong chóng! Mới cưới xong đã bị em chơi cho một vố !

Kim bật cười, nhỏ nhẹ nói với Fernando rằng cô chỉ muốn tự xoay sở tìm việc một mình để làm anh ngạc nhiên. Khi được nhận lời sau buổi phỏng vấn ở Luân Đôn về, cô cũng muốn chia sẻ với anh nhưng biết người ta kèm theo điều kiện đi đào tạo ba tháng, cô đã quyết định tư chối. Thật ra hai người đã chờ đợi nhau quá lâu rồi, giờ vắng nhau thêm vài tháng nữa cùng không sao nếu điều này thực sự cần thiết. "Nhưng em với anh còn có dự án cá nhân riêng phải thực hiện, điều này quan trọng vơi em hơn". Fernando đang giận anh bỏ vào nhà tắm không để ý đến lời Kim làm cô cụt hứng. Tối đó Fernando tiếp tục giữ vẻ mặt buồn bực dù vẫn ôm Kim vào lòng ngủ như một thói quen. Cô thở dài giữ lại một tin quan trọng mình muốn báo với anh.

Sáng ra, Fernando giả vờ quên chuyện xích mích tối qua, anh mỉm cười nhìn Kim nói: "Chào em, vợ của anh!" rồi vội vã hối cô dậy chuẩn bị ra ga cho kịp chuyến tàu đi Edinburgh. Hai người sẽ hưởng tuần trăng mật vài ngày ở thủ phủ của Scotland trước khi thực sự rời nước Anh.

Ở Lisbon, mẹ Fernando cười nói suốt buổi tiệc cưới và kéo anh ra nhảy với bà đến mệt nhoài mới thôi. Em trai Fernando lich sự mời Kim nhảy một bản và đột nhiên tiết lộ: "Lần đầu gặp chị, tôi cố ý trêu nên nói Fernando từng thất tình chết lên chết xuống. Thật ra anh cũng thất tình một lần, nhưng không đến nỗi chết, với một

phụ nữ lớn tuổi hơn mình nhiều nên bị cha mẹ tôi ngăn cản. Fernando buồn quá bỏ sang Anh du học. Không ngờ sau này lại dẫn chị về giới thiệu là bạn gái, một người trẻ măng hay nhõng nhẽo khác xa cô gái trước. Thật tình tôi không hiểu nổi tình yêu là gì!". Kim ngạc nhiên nhận ra mình tuy hơi bất ngờ trước "thành tích" yêu người lớn tuổi của Fernando nhưng không thấy ghen tí nào. Thậm chí khi thằng em cho cô hay cô ta tên đúng là Lousiana, Kim cũng thấy lòng bình thản. Mẹ Fernando đã mua con mèo bỏ trong thùng để tên cô gái đó, bà cố tình đặt con mèo ngay góc đường vào giờ Fernando đi làm về cho anh lượm nuôi. Tưởng sẽ quấn quýt con mèo mà ở nhà, rôt cuộc Fernando vẫn bỏ đi Oxford. Kim định nói: "Tôi mà Fernando còn bỏ đi Mỹ được, nói gì con mèo có đủ sức hut anh ta ở lại".

Sau lêc cưới hai người ở lại Lisbon mười ngày. Mẹ Fernando mong được tha hồ chăm sóc các con và muốn Kim có dịp tìm hiểu nhiều hơn về quê chồng. Bà nấu toàn những món đặc sắc của Bồ Đào Nha với thật nhiều hải sản như trai, sò, cá tuyết, cá bơn. Fernando tự hào cho Kim biết: "Sách mỏng nhất ở Anh là cuốn về ẩm thực, có mỗi "fish and chips" đơn giản làm quốc hồn quốc túy. Còn sách dày nhất trong nhà này là cuốn sưu tầm các món ăn của mẹ". Bà có cả một tư gỗ đựng gia vị từ hạt tiêu đủ màu, gừng, nghệ tây, ớt bột, quế hương, cà -ri, rau mùi khô, đến những thứ không thể gọi tên đến từ nước Ai Cập, Ấn Độ, Braxin. Người Bồ Đào Nha rất thích sử dụng gia vị và ưa pha trộn chúng phức tạp làm thành những món ăn không cách gì bắt chước được ở một nước khác. Mẹ chồng gợi ý Kim nên học nấu món súp Caldo verde vì đây là món đặc trưng Bồ Đào Nha rất được Fernando yêu thích. Kim e dè từ chối: "Fernando biết nấu ăn mà, tự anh ta nấu lấy còn phải hơn không....". Mẹ chồng cô lắc đầu: "Dù vậy nếu người vợ biết nấu một món đặc biệt cho chồng sẽ được chồng cảm kích hơn". Fernando nháy mắt nói gì đó với mẹ bằng tiếng Bồ Đào Nha rồi cả hai cười phá lên làm Kim chột dạ. "Nó nói- mẹ Fernando dịch lại- Trong trường hợp của con, nếu con đừng nấu thì nó sẽ cảm kích hơn!". Hai mẹ con họ lại tiếp tục cười khoái chí nhìn Kim bị khiêu khích, cuối cùng cô chui vào bẫy: "Thôi được, để con ráng học!". Nhưng rồi Kim hiểu ra, quả thật Fernando sẽ vô cùng cảm kích nếu cô đừng nấu cái món đặc sản vô cùng khó làm này. Mẹ anh phải tỉ mỉ ngồi xắt những lá bắp cải cuộn, rồi khoai tây, củ hành, xúc xích, dầu o-liu và đủ thứ gia vị rắc rối. Món cá hầm với trai sò Caldeirada còn mệt mỏi hơn vì phải chuẩn bị các nguyên liệu rất lâu và phải nêm nếm với cả núi gia vị. Các món ăn của Bồ Đào Nha được nấu vất vả hơn rất nhiều so với những nước khác ở châu Âu. Vì thế hương vị cũng đậm đà hơn, rất thơm

ngon hấp dẫn và làm người ta nhớ đến thật nhiều nếu phải đi xa. Kim nhận ra trong gia đình Bồ Đào Nha người mẹ đóng vai trò rất quan trọng, đó là người đem đến cho chồng con những bữa ăn công phu với tất cả tình thương yêu. Khi ra ngoài xã hội, người phụ nữ có thể kém cạnh hơn, nhưng trong gia đình đó là người quán xuyến tổ ấm và được chồng con hết mực tôn trọng. Nếu cần bảo vệ quyền lợi của những đứa con, các bà mẹ Bồ Đào Nha sẵn sàng đấu tranh rất quyết liệt. Mẹ Fernando kể khi anh còn học ở Trung học, các nữ sinh vào đầu hè do thời tiết quá nóng lên đến ba mươi tám độ nên mặc toàn áo hai dây với mini jupe đến trường. Thế là lũ con trai xao nhãng chuyện học hành đến mức các bà mẹ phải tìm hiểu xem chuyện gì xảy ra. Sau khi biết được nguyên do các bà mẹ đã kiện cáo rồi biểu tình ầm ĩ nhằm "trong sạch hóa" môi trường cho các nam sinh. Phụ huynh của nữ sinh cũng đòi Bộ Giáo Dục phải có qui định trong ăn mặc vì tỷ lệ..... có bầu tăng lên đáng kể mà luật Bồ Đào Nha không cho phép phá thai. Cuối cùng dĩ nhiên lý của các bà mẹ bao giờ cũng thắng. "Nhờ vậy mà Fernando mới học lên nổi Tiến sĩ!". Bà tươi tắn báo cho Kim biết đã lên chương trình dẫn cô đi các bảo tàng để tìm hiểu về Bồ Đào Nha, giờ đây đã là ngôi nhà thứ hai của cô.

Kim không hiểu sao dân châu Âu nói chung và Bồ Đào Nha nói riêng rất mê những bảo tàng. Còn cô mỗi lần "bị" dẫn vào những chỗ này là sợ chết khiếp. Kim ngại sự kém hiểu biết của mình về nghệ thuật sẽ làm người mời đi thất vọng. Những lúc như thế, cô thấy ngậm ngùi vì dân Việt Nam hầu như không có kiến thức căn bản về hội họa, kiến trúc hay điêu khắc. Trong khi một người dân bình thường có học thức trung học của châu Âu đã biết xem bảo tàng nghệ thuật là nơi thật thiêng liêng. Mẹ Fernando ngày nào cũng đề nghị đưa cô con dâu mới đi bảo tàng mà Lisbon thì bảo tàng nhiều vô kể. Fernando thường hay tủm tỉm cười nhìn Kim líu ríu ra khỏi nhà với mẹ, anh thừa biết cô rất ngại bảo tàng nhưng mặc kệ, cho cô mở mang kiến thức. Bảo tàng đầu tiên Kim được mẹ chồng ưu ái dẫn đến là Calouste Gulbenkian, nơi trưng bày hàng ngàn tác phẩm nghệ thuật vô giá từ đồ gốm Ai Cập, đồng tiền vàng Hy Lạp- La Mã cổ đại, những tấm thảm thêu thời Trung cổ, những bức tranh vùng Viễn Đông đến gốm sứ Trung Hoa....."Con biết không, có những món đã cơ xưa từ hai ngàn tám trăm năm trước Công nguyên, và cũng có những tác phẩm hiện đại của thế kỷ hai mươi nữa. Bảo tàng này không thua kém gì Louvre ở Paris đâu". Mẹ Fernando vẫn thao thao tự hào nhưng Kim đã bắt đầu "lùng bùng" khi bà nói đến những danh họa và những kiệt tác để đời của họ: "Đây là bức Chân dung ông già của Rembrandt, đây là Chân dung Helene

Fourment của Rubens, còn đây là Người đàn ông và đứa trẻ của Degas".....

Ngay chiều hôm đó, Kim lại được dẫn đến bảo tàng Khảo cổ và Dân tộc học, lại tiếp tục bị "tra tấn" về nguồn gốc của dân tộc Bồ Đào Nha và lịch sử hình thành đất nước. Cô ngậm ngùi nghe những lời thuyết minh dạt dào tình cảm yêu nước của mẹ chồng, nghĩ mình mang danh Thạc sĩ, học cho lắm mà kiến thức về sử Việt thì trả hết cho thầy cô. "Đáng sợ" nhất là thỉnh thoảng mẹ Fernando lại hỏi những câu bâng quơ: "Người Việt Nam có bao nhiều sắc dân, bị bao nhiêu nước khác xâm chiếm trong lịch sử, ông vua nào được xem là có công nhất trong quá trình dựng và giữ nước?". Mỗi lần như thế Kim "ú ớ", ngọng ngịu chế đại ra vài con số và mạo muội "viết lại" lịch sử Việt Nam. Cũng may người hỏi chỉ muốn nghe qua và đang bận rộn nói về đất nước mình nên không có thời giờ truy sát vấn đề.

Những ngày tiếp theo, cha rồi em trai Fernando thay phiên nhau đưa Kim đến bảo tàng Nghệ thuật cổ đại xem những kiệt tác trên gốm, trên thảm, những bức tượng điêu khắc từ "thời cổ hỉ" nào đó cô cũng không nhớ nổi. Rồi bảo tàng hàng hải cũng được người Bồ Đào Nha tự hào vì giới thiệu lên quá trình chinh phục biển nổi tiếng của họ. "Đất nước này giáp hai mặt với Đại Tây dương và Địa Trung Hải. Chúng tôi có những nhà thám hiểm cổ đại lừng danh và tính cách của người Bồ Đào Nha cũng ảnh hưởng bởi sự mạnh mẽ, ưa mạo hiểm và ham học hỏi của dân hàng hải- Cha chồng Kim cố kìm sự tự hào nhưng giọng ông ngân lên đầy xuc cảm- Hoàng tử Henry, con thư tư của vua João là một trong những nhà thám hiểm vĩ đại. Một trong những thuộc địa tại quần đảo Madeira, Azores, Cape Verde, Guinea đều là do ông tìm ra. Khi Christopher Colombus phát hiện ra châu Mỹ, Giáo hoàng đã phân chia cho Tây Ban Nha phần đất phía Tây đường ranh giới đi qua Cape Verde, còn Bồ Đào Nha được toàn bộ lãnh thổ phía Đông mà sau này là nước Braxin rộng lớn và cá Macau trên bờ biển Trung Hoa". Ông dẫn Kim xem từng chiêc thuyền của mọi thời đại, phân tích điểm mạnh và điểm yếu của những kiểu dáng các loại thuyền như thể chính ông cũng là một nhà hành hải chuyên nghiệp.

Một số bảo tàng khác làm Kim thấy thú vị hơn như bảo tàng các loại xe ngựa, giới thiệu mọi loại xe trong hoàng cung, rồi bảo tàng nghệ thuật trang trí nội thất với vô số các kiểu dáng bàn ghế giường tủ, bảo tàng Quân đội với áo giáp sắt, đai

trinh tiết và các vũ khí ngộ nghĩnh từ thời xa xưa. Sau ba ngày ròng rã dạo các bảo tàng tại Lisbon, Kim tuyên bố với Fernando: "Em bị bội thực rồi, cả gia đình anh hè nhau nhồi nhét kiến thức về nước anh nhằm "Bồ Đào Nha hóa" em. Nhưng khi nào sang đến Việt Nam, em sẽ tra tấn lại". Tưởng Fernando "xanh mặt", anh cười lớn: "Những người đầu tư nước ngoài trước khi đến nước em đều đã nghiên cứu rất kỹ lịch sử và văn hóa Việt ngoài ra còn tìm hiểu tính cách con người, môi trường đầu tư, luật pháp hiện hành. Anh được tuyển làm giám đốc tài chính trong một công ty lớn như vậy dĩ nhiên cũng phải được phòng Nhân sự cung cấp những kiến thức này. Họ nói chính những người trẻ mới "lơ mơ" với quá khứ và nguồn gốc của mình. Dân đi du học về rất "mơ hồ" với đất nước. Ai càng giỏi ngoại ngữ càng dốt sử bấy nhiêu. Em dĩ nhiên là nằm trong thành phần này". Fernando phán xong cười ngất nhìn Kim mặt tái mét vì giận thì ít mà xấu hổ thì nhiều. Cô buông người xuống ghế, biết mình khôn hồn thì ngậm bồ hòn làm ngọt còn hơn bêu xấu cả nền giáo dục nước mình. Trêu chọc Kim xong, Fernando có vẻ hối hận, anh âu yếm vuốt tóc cô đề nghị: " Đi dạo với anh không?"

Mấy ngày qua Fernando đã "bỏ mặc" Kim cho gia đình mình đưa đi khắp nơi. Giờ anh mới có dịp cùng cô đi lang thang ở Lisbon trước khi hai người sẽ về Việt Nam xa xôi. Lisbon thật hiền hòa, dù hiện đại nhưng con người vẫn giữ lại cho mình tác phong thư thái. Chẳng thấy ai rảo bươc thật nhanh, chen lấn tranh thủ hay nôn nóng chờ đến lượt mình. Đang giờ cao điểm, thành phố kẹt xe trong im lặng, xe hơi tràn lan khắp nơi, ai cũng lấy báo ra vừa đọc vừa nhích. Thỉnh thoảng một vài tiếng còi vang lên nhắc nhở người trước đang chăm chú với một tin giật gân nào đó. Ai cũng bình tĩnh, thong thả và thân thiện vơi nụ cười túc trực trên môi. Kim ước giá như Việt Nam được như vậy, mọi người đừng làm ra vẻ bận rộn để phóng nhanh vượt ẩu, đậu xe tràn lan trên vạch ngăn cách dành cho người đi bộ . Ước gì ai cũng lịch sự chịu nhường nhau một chút, đừng tìm cách tranh thủ lấn thêm vài xangtimet càng làm xe cộ ùn tắc thêm.

Trên các xe công cộng ở Bồ Đào Nha, bao giờ phụ nữ, trẻ em và người già cũng được ưu tiên tối đa. Không có cảnh đàn ông thờ ơ như trong xe điện ngầm ở Paris, càng không giống ở Việt Nam "lý của kẻ khỏe bao giờ cũng thắng". Bồ Đào Nha có tốc độ phát triển kinh tế cao nhưng con người ở đây vẫn bình tĩnh. Giới trẻ ai cũng hai ngoại ngữ trở lên, gặp du khách thoải mái trò chuyện thân mật. So với các nước châu Âu khác, rõ ràng người Bồ Đào Nha chịu khó hòa nhập hơn.

Fernando nói giờ chắc chắn Bồ Đào Nha không còn là nước nghèo nhất thành viên châu Âu nữa, vì.....những nước nghèo hơn vừa được kết nạp. Kim biết tuy anh hay giễu cợt nước mình nhưng đó vẫn là một quốc gia đáng tự hà, và khoảng cách với châu Âu ngày càng thu hẹp đến mức không còn nhận ra. Fernando đưa Kim đến tiệm bánh kem caramen ở tháp Bélem. Quán đã có mặt từ năm 1837 với kiểu dáng cổ kính của những bức tranh gạch men màu trắng xanh. Chỉ với mặt hàng bánh ngọt và trà nóng, quán làm ăn phát đạt đến mức đón tiếp ngày càng đông khách phải mở rộng thêm. Fernando nói loại bánh này làm bằng bột gạo có mật ong, bơ và quế. Đơn giản vậy nhưng chẳng ai bắt chước được. Hương quế thơm dịu hòa với vị mằn mặn của bơ, vị ngọt thanh của mật và độ nướng vừa tới làm caramen tan ra của chiếc bánh khiến Kim xuýt xoa. "Em không nhận ra phải không?- Fernando cười hỏi- Mẹ anh đã làm cho em loại bánh này dạo anh từ Lisbon quay lại Oxford lúc em bệnh xơ xác. Dù là một đầu bếp đại tài, không ai cạnh tranh nổi với tiệm bánh Bélem ở đây".

Buổi sáng cha mẹ Fernando lái xe đưa hai người ra sân bay, họ nói hy vọng năm sau Fernando và Kim sẽ quay về Lisbon thăm nhà. Kim níu tay Fernando, giấu mặt sau vai anh ngượng ngùng nói có lẽ không tiện vì lúc đó em bé còn nhỏ quá. Mẹ Fernando ngỡ ngàng nhảy cẫng lên như một đứa trẻ làm một người nghiêm trang như cha anh cũng phì cười. Fernando còn bất ngờ hơn, anh nhìn Kim xúc động không thốt nổi nên lời rồi ôm ghì cô vào lòng.

Trong máy bay, Fernando vuốt tóc Kim ấu yếm trách sao cô không báo trước với anh mình sắp được làm cha. Kim nhún vai nói cô từ chối chỗ làm ở công ty U. cũng vì biết mình đã có tin vui nên không thể sang Hà Lan ba tháng trong chương trình đào tạo. Thôi thì về Việt Nam cô sẽ tìm việc khác không đòi hỏi phải di chuyển nhiều, ít ra trong thời gian đầu. Cô định báo với anh kết quả về "dự án hợp tác chung" buổi tối sau đám cưới của hai người ở Oxford nhưng anh không muốn nghe. "Rốt cuộc thì anh với em ai là người "tự chủ" còn ai là hay "đông đổng" đây? Đáng lý cái lần anh bắt em "ký cam kết", em cũng nên bắt anh ký vô mới được!". Kim nhìn Fernando lắc đầu tỏ vẻ chán nản. Cô thấy anh lúng túng và đỏ mặt như cái lần hai người bị giáo sư Baddley bắt gặp "vượt khỏi giới hạn cái thư viện". Fernando bị "nuốt mất lưỡi", anh giả bộ nhắm mắt ngủ. Nhưng chỉ vừa khi cô tiếp viên hàng không đến phát khăn lau tay., Fernando có cớ giật mình ngồi dậy. Anh quay sang Kim, không giấu được sự phấn chấn, hỏi cô định đặt tên con

là gì. Kim bật cười, dễ chịu trả lời: "Gì cũng được, miễn không phải Louisana Carvalho là được rồi!". Fernando đột nhiên nổi quạu: "Em vô duyên quá! Sao có thể so sánh con mình với con mèo chứ!". Kim mỉm cười không thèm đáp, cô không hiểu Fernando ngại gì mà nhất định không chịu kể cho cô nghe về người yêu lớn tuổi của mình trước kia. Kim vờ nhắm mắt ngủ mặc kệ Fernando đang lầm bầm trêu chọc: "Nhất định không được đặt tên là Thiên Kim tiểu thư, không thèm đài các gia phong gì hết, để sau này nó muốn lấy ai thì lấy! Khỏi phải trả qua một lễ đính hôn đầy nước mắt vì lỡ yêu phải quái vật!". Kim phì cười, mở mắt ra nhìn Fernando đang cột tóc cô lại: "Và nhất định không được mua búp bê có tóc cho nó, kẻo nó vặt trụi đầu người ta!".

Đoạn đường về nhà gần xích lại , Kim tự hỏi rồi đây với trách nhiệm mới của một người đã có gia đình và công việc bận rộn trong một doanh nghiệp nào đó, khi nào cô mới có dịp quay lại châu Âu, với vương quốc Anh cổ kính nhưng năng động và Oxford của những năm tháng nỗ lực được nhìn nhận và vươn lên. Khi bước chân đến Anh để được thực hiện ước mơ ngồi trong giảng đường Đại học Oxford, dù đã hai mươi lăm tuổi, Kim hãy còn là một cô gái non nớt chưa kịp trưởng thành. Bốn năm đã trôi, dù cuộc sống không quá biến động nhưng con đường Kim đi qua đã cho cô một hành trang thật đầy ắp. Rồi đây cô sẽ kể với con mình những kỷ niệm không thể nào quên với giáo sư Baddley, người thầy không có khả năng tự đi trên chính đôi chân mình nhưng có một trái tim nhân hậu đã chắp cánh cho biết bao học trò được bay lên cùng ước mơ hội nhập để sánh vai cùng các cường quốc. Cô cũng không quên người thầy mệnh danh "sát thủ máu lạnh" từng làm cô đau khổ thức trắng đêm làm lại bài thi để rồi nhờ đó cô đã ở lại ba năm trong văn phòng có gắn bảng tên bằng đồng kiêu hãnh "Giáo sư Portlock". Và Kim biết, những gương mặt trẻ trung của Mauricio, David Wilson, Vi Vi Le, Yutaka, Lệ Chi..... rồi cũng sẽ xuất hiện trong những giấc mơ hằng đêm da diết nhớ về Oxford. Rồi những anh chàng người Anh cao ráo và quyền quí như hoàng tử William, những cô nàng đúng gốc British tóc vàng, mắt xanh, đẹp sang trọng như công nương Diana cũng sẽ hoài khắc sâu vào trái tim cô dù chưa có dịp kết thân thật gần. Và vẻ thanh bình tuyệt đối của những cây cầu nhỏ bắc ngang những con kênh xinh xắn, những ngôi nhà màu hồng cam của những viên gạch cổ kính ở Cambridge, Birmingham, Edinburgh sẽ hằn sâu vào tâm trí của một người đến từ rất xa nhưng luôn muốn được nói lên câu "I love UK". Hẳn con Kim sẽ hỏi cô điều gì ở thành phố Đại học đó đáng nhớ nhất. Đó là những chuỗi ngày Kim bị

"kẻ thù" áp giải tập thể dục lúc mặt trời còn chưa lên, những buổi tối hai người làm việc trong phòng mà bị bọn sinh viên gõ cửa trêu trọc ngoài hành lang, và cả những lúc anh quát nạt cô không thương tiếc vì cái tật ham ngủ ngày.

Kim choàng tỉnh thấy Fernando đang nhìn mình dịu dàng với đôi mắt thông minh rất sáng. Anh đưa tay âu yếm vén những sợi tóc lòa xòa cho cô. Kim chợt nhớ ra mình chưa bao giờ chúc mừng Fernando vì được trường chọn sang Mỹ làm việc kể cả khi cô thấy anh được đãi ngộ kinh khủng bên đó. Kim cũng không nói câu nào khi Fernando bảo vệ luận án Tiến sĩ thành công tại Oxford. Và cái chức giám đốc tài chính trong một công ty máy tính danh tiếng của Mỹ mà Fernando âm thầm tự tìm để có thể cùng Kim về Việt Nam làm việc vẫn chưa được cô thốt lên một lời khen ngợi. "Em đang nghĩ gì vậy, Mrs. Carvalho!- Fernando vuốt má Kim cười trêu chọc hỏi- Không phải về con mèo Lousiana chứ?". Kim lắc đầu, cô tự biết một người như Fernando chẳng cần phải nghe ai ca ngợi. Nhưng một ngày nào đó, chắc chắn Kim không thể giấu lòng mà không thổ lộ: "Em rất tự hào về anh!".

Fernando thôi không nhìn Kim nữa, anh nắm lấy tay cô rồi nhắm mắt lại ngủ. Trông anh hồn nhiên như một đứa trẻ, môi hơi hé mở, cong cong như đang hờn. Kim ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của Fernando với cái sống mũi cao rất nam tính hay làm mình rộn lòng một lúc lâu rồi bật cười. Bên cạnh Kim, "chàng rể quái vật" của mẹ cô đang mỉm cười trong một giấc mơ đẹp nào đó.

Việt Nam với nhịp sống bận rộn trong cơn chuyển mình sang một tầm cao mới đang chuẩn bị đón một người con hăm hở trở về, và còn một người khác hy vọng tìm thấy ở đó những cơ hội mới, hứa hẹn có thể làm nên những điều kỳ diệu.....

DƯƠNG THỤY
Hà nội 6/6/2007
Nữ Tướng Cướp typing